

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 73
24 de juliol de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 37, tercera i darrera reunió, i 38

SUMARI

Dossier

SESSIÓ NÚM. 37.3

Proposició de llei

de transparència, accés a la informació pública i bon govern
(debat de totalitat) (tram. 202-00056/10) p. 3

Procediment

per a elegir el vicepresident o vicepresidenta de la Junta de
Museus de Catalunya (tram. 284-00022/10) p. 17

Procediment

per a elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta
de Museus (tram. 284-00019/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del
comerç (tram. 302-00191/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els infants en
situació de vulnerabilitat (tram. 302-00188/10) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acadèmia ara-
nesa de la llengua occitana (tram. 302-00189/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació
del Departament d'Interior amb les policies locals (tram. 302-
00190/10) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció sanità-
ria del sistema sanitari públic (tram. 302-00192/10) p. 47

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la Declaració interna-
cional sobre el futur de l'Àrtic (tram. 401-00018/10) p. 54

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels
hospitals (tram. 302-00193/10) p. 55

SESSIÓ NÚM. 38

Procediment

per a elegir un senador o una senadora que ha de representar
la Generalitat al Senat (tram. 280-00002/10) p. 66

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 37.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió amb el dissetè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Proposició de llei

de transparència, accés a la informació pública i bon govern (debat de totalitat)
(tram. 202-00056/10)

Atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, passem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta; bon dia. Diputats i diputades, em correspon iniciar a mi el torn de la presentació d'aquesta proposició de llei, i ho faré d'una forma no molt ortodoxa, perquè crec que correspon, abans d'entrar en el contingut del text, i tenint en compte que compartim segurament tots plegats la transcendència d'aquest text legislatiu, la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern..., deia que començaré d'una forma no molt ortodoxa, evocant una pintura que està situada en el Palazzo Pubblico de Siena, en aquella incipient república, que, pintada pel pintor renaixentista Ambrogio Lorenzetti com a primera pintura laica..., dissenyava en aquelles parets del Palazzo Pubblico el que és el bon govern..., del mal govern. D'aquella pintura feta al segle xv, en ple Renaixement, amb tota la transcendència del que va comportar l'ideari humanista, que després va acompanyar la creació, segles després, de l'estat modern, se'n fa ressò també un recent llibre del traspassat doctor Moisès Broggi, concretament un llibre del doctor Argullol, en què li fa una entrevista, la seva darrera entrevista, i al final del tot del llibre, analitzant els moments de la política, els moments de la democràcia, els déficits del sistema en el moment actual, el doctor Argullol pregunta al doctor Broggi: «Doctor, vivim ara uns moments incipients davant d'una nova edat mitjana o ens apropem a un nou Renaixement?» I diu que el doctor Broggi va aturar-se, va pensar una estona, i

respon al doctor Argullol: «Em parla d'aquest planeta o d'un altre?» És a dir, li respon amb una incertesa.

Per què he triat aquests dos elements per encapçalar avui la presentació d'aquest text de la Llei de transparència? Perquè quan el doctor Broggi expressava aquell dubte sobre la situació del nostre sistema i de la política, plantejava el gran repte de la democràcia, que segurament té resposta amb una llei com la que avui aquí debatrem. Per què? Doncs perquè la idea de transparència, la idea de bon govern, la idea d'aquella política molt més apropiada a Aristòtil, a Hannah Arendt, a Stuart Mill que no pas a Maquiavel, és una idea que ara ens demana de forma molt insistent la ciutadania, una idea que s'ha de materialitzar amb eines concretes, un gran repte de la nostra democràcia.

Certament, hem de partir dels riscos, que molt sovint es produeixen, que les lleis no acabin d'arribar a transformar realment la realitat de les coses. Jo crec que en aquesta ponència, bé, en aquest grup de treball en el qual hem pogut elaborar aquesta proposta de llei, en aquests llargs mesos de treball, internament hem viscut un debat intens sobre quin havia de ser l'abast de la norma, sobre com articular les mesures perquè molt més enllà d'una aparença ens n'anéssim a eines realment de transformació de la vida pública i on de forma, finalment jo penso que àmpliament construïda, hem pogut travar una llei segurament millorable, i ho farem els grups a través de les esmenes que presentarem, però, en tot cas, una llei important des del punt de vista del que pot significar per a la política i la democràcia catalana com a llei connectada amb el repte més profund de la nostra democràcia avui, que és, molt més enllà d'aprofundiment democràtic i de radicalitat democràtica, una democràcia consolidada. La Llei de transparència, de bon govern i d'accés a la informació pública permetrà sens dubte poder dir que a Catalunya tindrem una democràcia consolidada. Per què? Perquè es tracta que l'actuació, o les actuacions, dels poders públics, de les administracions i de les entitats, d'aquelles entitats que estan vinculades a través del finançament a aquesta cooperació cada vegada més desplegada de l'àmbit públic-privat en la gestió de serveis públics, tinguin uns paràmetres, des del punt de vista legislatiu, que les aboquin a un correcte funcionament de cara a la ciutadania.

Fins ara, hi ha hagut esforços importants, i no improvisem. Venim ja d'un treball fet, sobretot a l'àmbit europeu, des d'aquell famós Llibre verd de la transparència, on es va conduir des de la política europea, i hi ha hagut moltíssimes iniciatives en aquesta direcció, a aprofundir en les dinàmiques de transparència, des dels registres de grup de lobbys dits aquí, com també va fer servir el Parlament Europeu en el seu moment, grups d'interès, des del concepte de transparència política, transparència econòmica, transparència administrativa... Tota una dinàmica de mesures que han anat desplegant els estats membres de forma diversa i que certament han tingut en aquesta llei..., un reflex d'algunes ja inventades. És a dir, són eines que ja s'han elaborat en altres països europeus. Però, podríem dir-ho, la nostra llei és una llei ambiciosa. Que-

da feina per fer a l'hora de desplegar-la, però es planteja reptes importants.

Quins són aquests reptes? Bàsicament, i ho he anunciat molt breument, hi han tres idees clares. Una, que la transparència vol dir visibilitat. No hem de partir de la presumpció del dubte. Hem de partir de la certesa que cal fer visible tot allò que té a veure amb la vida pública, amb el diner públic, amb les administracions públiques. El dret d'accés a la informació, molt més enllà del que significa com a dret, i aquí està perfectament tipificat i articulat, també genera una demanda i una obligatorietat per part de l'Administració pública de construir l'activitat de les entitats públiques i privades vinculades al finançament públic com si estiguessin al darrere d'un vidre –d'un vidre. Això en cap moment –en cap moment– s'ha de concebre des d'una visió ingènua de la política o de la vida pública. En absolut. El que dóna és molta seguretat al vincle de confiança que ha d'haver-hi entre la ciutadania i les seves administracions.

Segurament, i hi hauran intervencions d'altres ponents que segurament aprofundiran més en el text de la llei, hi haurien tres temes que per nosaltres han estat rellevants a l'hora d'incorporar-los. Un, pel que fa als grups d'interès, el registre de grups d'interès, que va ser una de les primeres propostes que es van fer i que vam fer en el grup, incorporant una visió àmplia d'aquests grups d'interès, no necessàriament vinculada a interessos econòmics, sinó també vinculada a legítims interessos socials i polítics de pressió. Per tant, en aquest sentit, els registres de grup d'interès que es regulen a la llei el que permeten és aquesta visibilització d'aquest intercanvi entre el que és societat civil, àmbit mercantil, àmbit professional i política.

La segona qüestió és la transparència econòmica, la publicitat activa en benefici de la ciutadania del que són les retribucions i les dietes dels alts càrrecs del sector públic i aquell privat que està vinculat per la quota de finançament que li correspon al sector públic. Això també incorpora una idea de transparència econòmica ambiciosa que s'ha d'efectuar d'una forma progressiva, però en benefici que aquesta transparència sigui realment creïble.

Pel que fa al dret d'accés i el bon govern, l'elaboració dels codis de conducta..., són eines que el que permebran serà un aprofundiment intern en cadascuna de les administracions públiques i les entitats del que ja la legislació penal incorpora de fa temps com a obligacions molt taxades per llei. I, per tant, és un bolcatge en la dimensió ètica, i podríem dir des del punt de vista de promoció d'una correcta deontologia, del que la legislació penal planteja.

Per acabar, també, els òrgans de control..., hem considerat que s'havien d'optimitzar els òrgans ja existents que les seves regulacions pertinents els establien funcions de compliment..., per vetllar per la Llei de transparència, i això afecta l'Oficina Antifrau, el Síndic de Greuges, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i també la Sindicatura de Comptes.

I, pel que fa –i acabo, presidenta– exclusivament al dret d'accés, hi haurà aquesta comissió designada pel

Parlament que farà el control sobre les resolucions que en aquesta matèria s'hagin de dur a terme.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Bé. Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, molt bon dia. Ahir al vespre acabàvem aquesta sessió plenària parlant de la Llei de cooperatives, que entre altres coses indicava una aposta per una nova governança de les cooperatives en la seva gestió econòmica, i avui iniciem aquesta sessió plenària amb aquesta Proposició de llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que d'alguna manera també ens convida a apostar per una nova governança d'allò públic, molt més transparent, més participativa i, sobretot, amb la implicació dels ciutadans.

Volia començar agraint a tots els ponents la seva aportació, també al lletrat i també als meus companys que han participat en aquesta ponència, a la qual jo m'he incorporat a última hora. Vull recordar en Jaume Collboni, en Joan Ignasi Elena i la Montse Capdevila, que també han participat activament en aquests treballs.

Volia destacar que el fet que no estiguem davant d'un debat a la totalitat per esmenes vol dir que d'alguna manera tots els grups coincidim que era necessària aquesta llei, que era necessària aquesta tramitació. Segurament que discrepem del contingut, segurament que podem arribar a la conclusió que arriba tard, però, en qualsevol cas, sí que hi ha un interès clar per la seva tramitació i per millorar-la.

Vull deixar molt clar que aquesta proposició de llei no ha de justificar ni ha de contemplar cap coartada per als diferents casos de corrupció que hi han. Jo crec que és una eina que ens ha de permetre millorar de cara al futur, però que en cap cas no s'ha d'utilitzar per a justificació o per emparar casos de corrupció o suposats casos de corrupció.

Una proposició de llei que va iniciar els seus treballs en l'anterior mandat, per tant, fa temps que s'hi treballa. I a l'anterior mandat els treballs, després de diferents pròrrogues, diguem-ne, es varen deixar sense efecte per la finalització de la legislatura. I en aquesta legislatura, el 2013, al febrer, es van tornar a iniciar els treballs, i després d'un any i quatre mesos es va fer aquest text de ponència, al qual el nostre grup finalment no va donar suport, i suposo que algú ho deu reprimir. Però, després, vist el que ens ha arribat d'alguns informes, pensem que era el correcte, no donar suport a aquesta ponència, malgrat que sí que hem donat suport a la seva tramitació com a urgència, perquè entenem que cal tramitar-la amb la màxima urgència possible.

Una proposició de llei de transparència, informació pública i bon govern que arriba tard, com he dit abans,

i en un moment d'una gran desconfiança cap als responsables de la gestió pública.

Una proposició de llei que entenc que ens ha de proporcionar sobretot fer més política i millor, i més democràcia i millor. La ciutadania ens demana una nova governança d'allò públic, més transparència, més participació, més informació i rendició de comptes. Perquè si no fem els deures, si realment no afrontem aquests reptes, els riscos són mobilitzacions, populismes o propostes realment que el que intenten és atreure una gent que està molt i molt desconfiada d'allò públic.

Per tant, estem en uns moments d'una forta desconfiança de la ciutadania envers la política com a màxim responsable de la gestió pública, una desconfiança provocada per no haver afrontat les reformes oportunes en el seu moment, també per diferents casos de corrupció i, sobretot, perquè també la crisi econòmica ha tingut els seus efectes. I això provoca una gran desconfiança en les institucions.

Contra la crisi política, la solució és més política però diferent. Contra la crisi de la democràcia la solució és més democràcia, però diferent. No cal, no n'hi ha prou a votar cada quatre anys. La ciutadania ens demana una implicació directa en la gestió d'allò públic i en la presa de decisions.

Necessitem, per tant, afrontar tots els canvis oportuns per començar a recuperar aquesta confiança i la credibilitat. Cal començar per donar molta més transparència, més informació i, sobretot, facilitar la participació de la ciutadania en tot allò que implica la gestió d'allò públic. I, en aquest sentit, per al nostre grup, aquesta proposició de llei intenta donar una resposta a una gran demanda social sobre la transparència i el funcionament de les institucions públiques.

Hi han alguns elements bàsics d'aquesta proposició de llei que intentaré destacar. En primer lloc, la transparència de l'activitat pública és un dels pilars bàsics de la proposició de llei, una transparència que s'articula com a caràcter proactiu, és a dir que no cal que el ciutadà la demani, sinó que s'ha de donar de forma expressa, aquesta transparència. Nosaltres trobem algunes mancances en aquest sentit. Per exemple, caldria preveure la publicació d'informes de fiscalització de tots els subjectes que afecta aquesta llei. Caldria, segurament també, l'obligació de publicar les relacions de llocs de treball o plantilles i les seves retribucions de tots els ens i organismes afectats amb la màxima extensió possible. La publicació de l'avaluació de qualitat dels serveis públics quan s'ha fet alguna auditoria externa. Un altre punt important és la creació del portal de la transparència, que es configura com una plataforma electrònica d'informació i publicitat a través d'internet. Un altre element bàsic de la norma és la garantia de l'accés a la informació, un accés a la informació que ha complementar la informació que el ciutadà pot rebre per la via de la transparència directa.

També veiem algunes mancances que caldrà, diguem-ne, solucionar en la tramitació, com és la prohibició de l'accés a les dades íntimes, que ha d'estar en relació amb la protecció de dades, amb la Llei de la

protecció de dades. També caldria revisar el concepte de circumstàncies especials de l'article 24, perquè això pot donar peu a diferents interpretacions. També cal destacar que s'estableix aquest òrgan independent i professionalitzat com a gestor del sistema de garanties, la comissió de garanties al dret a l'accés a la informació. En aquest aspecte el nostre grup ha sigut crític, entenent que fóra bo, per un costat, revisar la seva composició, però el fet de la seva dedicació exclusiva implica també increment de costos en uns moments, doncs, que estem afrontant retallades per garantir els serveis públics, i també, sobretot, la seva dependència orgànica, entenent que fóra bo que no depengués directament del Govern, perquè això, d'alguna manera, posa en crisi la seva pròpia independència.

Un altre element important és la creació de llistes de grups d'interès per donar a conèixer les persones que realitzen activitats d'influència en la intermediació i en relació amb l'Administració. Per tant, segurament que caldria també revisar si falta algun d'aquests grups d'interès en la seva incorporació i, sobretot, clarificar quina és la informació que ens han de donar. Un dels elements importants, també, que s'hi ha fet referència ja, és el principi de bon govern, amb la incorporació dels codis ètics i de bona conducta, també en la gestió d'allò públic. Uns codis que es complementen de la publicitat de les activitats, les declaracions de béns i interessos dels alts càrrecs, i també el seu règim d'incompatibilitats. En aquest sentit, el nostre grup vol destacar també la proposta del servei de qualitat, la incorporació d'una carta de serveis per garantir l'accés als serveis públics que tot ciutadà té davant de l'Administració en funció de les seves competències. Destacar, en aquest apartat del bon govern, el principi de govern obert per facilitar la participació i la incorporació de la ciutadania en tot allò que ha de permetre la millora de la qualitat dels serveis. És important buscar la complicitat i la implicació del ciutadà, perquè ens pot ajudar a, sobretot, millorar tots aquells serveis que les administracions estem obligades a donar. També la norma aposta per la necessitat de la simplificació de la normativa, que ha de comportar una millor interrelació entre la ciutadania i l'Administració.

El nostre grup, per tant, entén que estem davant d'una proposició de llei positiva com a punt de sortida, que té algunes mancances, però, sobretot, que ens dona peu a apostar per aquesta eina que he dit jo abans, de més política i més democràcia, entenent que algunes mancances que caldrà contemplar, i sobretot amb relació a la comissió de garanties, com som capaços d'intentar, doncs, que la seva dependència orgànica no sigui del Govern, i també revisar les funcions dels seus components. Caldrà també, sobretot, definir i concretar la definició d'algunes exempcions, i també caldrà revisar la seva entrada en vigor, i també la correlació amb relació a la Llei de transparència que també, doncs, d'alguna manera, el Govern central ha aprovat. Per tant, mirar aquesta coordinació.

Per tant, vaig acabant, el nostre grup valora de forma positiva aquesta proposició de llei com a punt de sortida, entenent que les esmenes que presentarem, fruit també de les aportacions que ens fan arribar diferents

professionals, poden millorar la norma, una norma necessària, una norma. Sobretot, que ens ha de permetre, ho he dit abans, fer més política i millor, més democràcia i millor, una democràcia activa, participativa, que ens ha de permetre, sobretot –sobretot–, estar a l'alçada d'aquesta nova governança que la ciutadania ens demana. En moments de crisi econòmica, crisi política i crisi social, cal respostes contundents de la política i de la democràcia, i amb això, amb aquesta norma el nostre grup pensa que posem un punt de referència per començar a fer aquesta nova forma de fer política més propera, més transparent i, sobretot –sobretot–, amb una rendició de comptes permanent als ciutadans, de forma que no sigui només votar cada quatre anys sinó que estiguin informats permanentment.

Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, el Partit Popular està compromès amb la transparència, i això no és una frase feta ni una frase bonica, sinó que són fets constatables. Allà on tenim responsabilitats de govern amb majoria absoluta, al Govern d'Espanya, ja hem aprovat una llei de la transparència, i aquesta va ser una de les prioritats del Govern del Partit Popular.

Però aquest no és un compromís aïllat, no és una flor que fa estiu, sinó que, precisament, és un compromís que el Partit Popular, amb la regeneració democràtica i en el marc de les reformes institucionals que estem impulsant: reformar la Llei de partits, enfortir el seu control econòmic i financer, aprovar un estatut de l'exercici de funcions polítiques, dotar amb més recursos el Tribunal de Comptes, reforçar les eines per perseguir i sancionar els delictes relacionats amb la corrupció política, és tota una agenda de reformes que el Partit Popular està impulsant. I aquest compromís amb la transparència que amb la nostra majoria absoluta en el conjunt d'Espanya ha permès aprovar per primera vegada aquesta Llei de la transparència, avui també aquí, amb la signatura del Partit Popular d'aquest text, conjuntament amb Convergència i Unió i Esquerra Republicana, exemplifiquem al Parlament de Catalunya.

Signatura que no vol dir que estiguem al cent per cent d'acord amb el text, i en el tràmit, com ja s'ha esmentat, d'esmenes podem precisar i millorar aquells aspectes que creiem que poden ser millorables; però sí signatura que suposa un compromís clar i ferm amb la transparència. Aquells grups que no han signat el text –i ara els recordarem: Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya, Ciutadans i la CUP– faran discursos molt macos, però buits de continguts, perquè tot el que diran suposarà no haver signat el text. I si tots haguéssim fet el mateix, si el partit de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el Partit Popular haguéssim fet aquest discurs molt bonic però sense signar el text,

avui no estariem debatent aquesta llei, i avui no iniciariem aquest tràmit parlamentari. I aquesta és la realitat. Davant dels discursos buits, que avui esdevindran buits perquè no signen els textos, compromisos clars, textos legislatius i compromisos a l'hora de la gestió pública.

Perquè aquest és el primer text legislatiu en aquesta legislatura on hi ha, on afronta d'una forma clara la regeneració democràtica, l'enfortiment institucional i la lluita contra la corrupció. Tot allò altre han estat discursos, i quan ve l'hora dels compromisos, hi han uns grups que els signen i es comprometen a tirar-ho endavant, i n'hi han altres que només faran discursos i paraules buides. Aquesta és la realitat; vostès riuen, però aquesta és la realitat, eh? Aquesta és la realitat. Perquè nosaltres, com combatem la corrupció? Aprovant lleis. I com es fa això? Signant textos. I vostès no ho faran, avui, i això, en tot cas, deixa molt en dubte tots els discursos que vostès han mantingut en aquesta legislatura.

Aquesta llei, què pretén? Un canvi de cultura en l'Administració, un canvi de cultura on aquestes dues lleis, la que estem iniciant la seva tramitació en el Parlament de Catalunya i la que ja s'ha aprovat al Govern d'Espanya, es converteixen en la transparència en valor i el bon govern en un marc ètic per a les nostres administracions i les nostres institucions perquè recuperin la seva credibilitat. I aquesta nova cultura imposa el compliment d'objectius de responsabilitat en la gestió i facilita, sobretot, el que és molt important, el rendiment de comptes dels servidors públics, dels electes i dels no electes, i també dels treballadors públics. Per tant, el valor de la transparència ha d'estar permanentment en la gestió de l'administració pública i en la gestió dels diners que són de tots.

El Partit Popular ha apostat per una llei de transparència a Catalunya molt ambiciosa, però també ha apostat per una llei de la transparència que sigui complible, que es pugui complir, i, per tant, hem de buscar aquest punt d'equilibri entre exigència, entre ser ambiciosos, i que després totes les administracions puguin complir les obligacions que ha establert. I això establim, i això vol dir bastantes coses. Vol dir, per exemple, establir un període d'adaptació de les administracions públiques –dèiem que era un canvi de cultura– perquè es pugui aplicar aquesta llei. Però també vol dir que hi ha d'haver un compromís ferm per part de la Generalitat de Catalunya, en molts aspectes; per una banda, amb el portal de la transparència, com l'eina tecnològica que ha de permetre fer efectiva una gran part de les obligacions d'aquesta llei; però també de suport econòmic, i de suport tecnològic i de suport d'assessorament a la resta d'administracions perquè puguin fer efectives les obligacions d'aquesta llei, i també un compromís de la Generalitat i de la resta de les administracions a no fer una interpretació restrictiva, que era la cultura antiga, la cultura vella, a l'hora de garantir els drets que es preveuen en aquesta llei.

I un cop aprovada aquesta llei, aquesta llei, precisament, serà precisament la prova del cotó de tots els discursos dels responsables públics, com ahir ens feia el president de la Generalitat, sobre quina és l'aplicació i el seu grau de transparència. Però nosaltres creiem

que el Govern de la Generalitat fins ara ha tingut una postura bastant estètica respecte a aquesta qüestió. Anava veient com s'avançaven els treballs en la ponència i anaven fent algunes mesures per dir que ja ens hem avançat a l'hora d'aplicar la Llei de la transparència, però les actituds opaques continuen, i continuen d'una manera flagrant, i cal denunciar-les. I, en aquest sentit, només posarem el darrer exemple, que en podríem posar molts, i ens referim, per exemple, als informes de l'Independent Diplomat. És l'exemple clar de l'opacitat. Per tant, ahir, una medalla al president de la Generalitat dient que era molt transparent; ahir, també, una actitud obscurantista, per exemple, amb els informes de l'Independent Diplomat.

Però el primer que hem de donar exemple és al Parlament de Catalunya. I això ho hem defensat a la ponència des d'un primer moment. És evident que tenim una autonomia respecte a l'aprovació de la llei, però és evident que també tots plegats, aquelles obligacions de la llei que som els primers que ens obliguem, després siguem capaços de traslladar-ho d'una forma ràpida i immediata al nostre reglament i a les nostres normes de règim interior. I aquest és el nostre compromís: no de paraules, sinó de signatura de textos, d'arromangar-nos, d'anar per feina i poder dotar aquestes eines.

Bàsicament, per resumir-ho, perquè ens entenguem, la llei estableix tres tipus d'obligacions a les administracions públiques. La primera, la publicitat activa, que consisteix a posar a disposició del ciutadà tota aquella informació de què disposa l'Administració i que és d'interès sense que el ciutadà ho hagi de demanar. I, en aquest sentit, parlem d'informació econòmica, pressupostària, de planificació, estadística, d'organització... S'han fet algunes referències: sobre la informació sobre contractes, subvencions o retribucions. I per fer efectiva aquest primer gran eix d'obligacions és fonamental el portal de la transparència; com diem, aquella eina tecnològica que ens ha de permetre un accés únic al ciutadà a aquesta informació.

Segon gran bloc d'obligacions, que és el dret d'accés dels ciutadans. En tota aquella informació que l'Administració per voluntat pròpia no ha posat a disposició dels ciutadans, el ciutadà té dret a demanar-la-hi, i té dret a demanar-la-hi sense justificar per què li està demanant aquesta informació. I això sols té un límit, que és aquells altres drets que la mateixa llei també protegeix. Per tant, el dret d'accés a la informació, per una banda, i la publicitat activa, per l'altra banda, són les dues vessants en què fonamentem la transparència. I amb això, què aconseguim? Doncs, evidentment fer més efectives les obligacions ètiques de responsabilitat i de rendiment de comptes i que el ciutadà pugui conèixer l'actuació i la gestió pública.

Què pretén evitar la llei? El que passava fins ara: que si se't denegava la informació se't deia: «Escolti, vostè vagi-se'n als tribunals, estarà dos o tres anys litigant, i aquí després ja veurem què passa, si té dret o no té dret.» I com ho fa la llei? Escolti, el ciutadà, si se li nega la informació, podrà demanar que un organisme independent valori si aquesta denegació està ajustada a dret o no, si està ajustada a la llei o no, i si hi té dret el ciutadà, de forma immediata, en un període molt curt, se li

garantirà aquest accés a la informació. Si aquest organisme independent entén que l'Administració ha actuat bé i que la pot denegar d'acord amb la llei, llavors quedarà també el mecanisme d'acudir als tribunals.

Ho tornem a dir: organisme de naturalesa independent, que actua de forma autònoma, però no es crea un nou organisme. Quan aquí sentim i sentirem: «Escolti, la independència per què s'inscriu?», és perquè no volem crear un nou organisme. I a alguns ens haurà d'explicar com es fa que no es pugui inscriure aquest òrgan a un departament de la Generalitat perquè li pugui facilitar els mitjans materials, i alhora no crear un nou organisme. Algú ens haurà d'explicar com es fa aquesta quadratura del cercle, perquè en tota la ponència no ho han fet –en tota la ponència no ho han fet–, i creiem que no es pot fer: o es fa d'una manera, o es crea un nou organisme, o es fa d'una altra.

Per altra banda, en aquest tercer gran bloc –hem parlat de dos blocs, ara, el tercer gran bloc–, s'estableixen mesures o obligacions de bon govern. I aquí seré molt telegràfic, perquè se'ns està acabant el temps. S'exigeixen, per primera vegada, als servidors públics obligacions de bon govern, de bona gestió en l'administració, i, sobretot, el que és més important, s'estableix un règim sancionador si no ho fan, per garantir aquest compliment. S'estableix un sistema de garanties, de sancions, i dues novetats importants, que en farem una breu referència, que és el registre dels grups d'interès, o de lobbys, element important, i sobretot del títol sisè, on es dediquen quatre articles a establir mesures de foment de govern obert, de garantir que l'Administració fomenti la participació i la cooperació dels ciutadans en la presa de decisions públiques.

En definitiva, avui demostrem, amb la signatura d'aquest text que hem fet conjuntament amb Convergència i Unió i Esquerra Republicana, el compromís amb la regeneració democràtica i el compromís amb la Llei de transparència. Per a nosaltres no és una cosa nova; ho hem fet allà on hem tingut responsabilitats de govern amb majoria absoluta, que és el Govern d'Espanya. Per primera vegada, un govern del Partit Popular aprova, a nivell d'Espanya, una llei de la transparència. I els compromisos amb la regeneració democràtica, amb l'enfortiment institucional i amb la lluita contra la corrupció, es demostra quan s'aproven aquests tipus de llei, no quan es fan discursos i no s'aproven lleis, que és la solució que avui alguns grups ens donaran.

Acabo, senyora presidenta, amb una reflexió: torno a dir, si avui haguéssim fet el que ha fet la resta d'aquests quatre grups, avui no tindríem aquest debat i no tindríem aquest inici de la tramitació. I jo, sincerament, com a diputat, no sabia com explicar-ho a la societat catalana.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. En Pere Calbó té raó: si no haguessin tingut aquestes signatures, no tindríem aquesta llei. Potser en tindríem una altra, potser hauríem anat més lluny, i potser no ens donarien lliçons de transparència aquells que jo crec que poques lliçons poden donar, senyor Calbó. Dit això, jo destacaré en la meua intervenció dos blocs; dos blocs pels quals no hi podem donar suport, esperant que en la tramitació aquests dos arguments se superin. Però en els dos blocs, en citaré un de coherència, de coherència per part del Govern i de qui lidera el Govern; el context és important, però, sobretot, el més rellevant: el text, un text amb clares mancances.

Abans, però, sí que vull dir que aquesta llei respon al malestar, no només a mandats del Consell a Europa, no només a mandats que diuen que tots els països amb més d'un milió d'habitants avui tenen una llei de transparència –llei de transparència– d'accés a la informació pública i, en el nostre cas, també, al bon govern, sinó a un mandat ciutadà que entén que avui l'accés a la informació és un element fonamental, un dret subjectiu, i un dret subjectiu que, a més, serveix per a la millora de la qualitat democràtica. Que avui la informació és patrimoni col·lectiu, que és propietat de la ciutadania i que així ho hem d'entendre. I no és només que això ho estableixi el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides, que això s'expressi també en diferents declaracions conjuntes de Nacions Unides, de l'OEA, de l'OSCE. No és només que això s'hagi dit en el 2008, en el conveni del Consell d'Europa sobre accés a documents públics, és que avui hi ha un mandat ciutadà. Però aquest mandat ciutadà ve d'una manca de coherència i d'autoritat, perquè és fantàstic que avui parlem de transparència, però la realitat és que tenim una llei òmnibus que es va aprovar a l'inici de l'anterior legislatura, que va eliminar moltes mesures garantistes i participatives. Resulta que en aquest Parlament hem estat especialistes que, en comissions d'investigació, determinats compareixents simplement no poguessin comparèixer; o que en determinats plens, determinades entitats no puguin dir la seva. Hem actuat amb transparència, quan es negociava amb Eurovegas? Mirin-me als ulls. De debò pensen que hem actuat amb transparència? Hem actuat amb transparència quan negociàvem amb Barcelona World? *(Veus de fons.)* Diuen que sí.

La veritat és que... *(Veus de fons.)* Són molt agosarats, perquè parlar precisament de transparència en aquests casos... *(Veus de fons.)* Deixin parlar, si us plau –deixin parlar, si us plau. És agosarat, absolutament agosarat. Hem actuat amb transparència quan durant més d'un any hi ha hagut pròrroga pressupostària? Actuem avui amb transparència, quan no sabem què és el que s'està executant i quin patrimoni s'està venent amb els pressupostos aprovats? Ara em diran «sí», i la resposta és «no». No passa res, no actuen amb transparència. Estem actuant amb transparència en matèria de salut? De debò? Han actuat amb transparència quan els hem dit: «Donin-nos els convenis que han signat amb el Govern d'Israel i les seves institucions»? Ahir mateix, actuaven amb transparència? No. Actuen amb trans-

parència quan en tres anys privatitzen ATLL, després que era una societat mixta d'aigua en mans d'Agbar, i ara el que fan és perdre la titularitat pública de l'aigua, cedint de l'ACA, aquesta societat mixta, precisament, el lideratge públic? La resposta és «no». *(Remor de veus.)*

Mirin, podem aquí fer passar bou per bèstia grossa, parlar de l'alt índex de transparència, però la transparència i el bon govern te'l guanyes amb autoritat. I, francament, només cal que es vegin les pràctiques de l'actual Govern per evidenciar que no s'actua amb transparència. Són aquests arguments suficients per no donar suport a la llei? No, ja els he dit que no. Perquè si al costat d'aquesta actitud tinguéssim una bona llei, el nostre grup, Iniciativa Verds i Esquerra Unida, hi donaria suport. Saben per què? Perquè d'aquesta manera no podrien continuar fent allò que fan. I també els dic que, de la mateixa manera que els critico l'actitud, si avui tinguéssim una bona llei, malgrat l'actitud que des del nostre punt de vista, subjectiu però legítim, el seu govern no actua amb transparència, nosaltres donaríem suport a la llei.

Però, ai las!, anem al text. En el text hi ha bones declaracions de principis, hi ha avenços, i tant que sí. En el text han incorporat coses que vostès negaven fins fa quatre dies, i, per tant, nosaltres valorem positivament aquest canvi d'actitud. Però en el text, i vostès ho saben, hi ha mancances. Hi ha mancances que son notables. Algunes, ens les han fet notar institucions; altres, les han fet evidents a tots els grups, per exemple, la Sindicatura. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., els les han fetes arribar. Perquè, per exemple, vostès entenen que és una mancança o no que l'accés a la informació hauria de ser regla general i que la denegació hauria de ser l'excepció? Això, teòricament, s'estableix així en el text –en el text així s'estableix. Teòricament, ho fan en l'article 3, però quan anem a les excepcions, estenem als drets dels menors d'edat, atenció als interessos públics o privats protegits per la llei i la informació que tingui la condició de protegida. És a dir, utilitzen criteris gens restrictius sinó purament expansius, permetent que l'excepció pugui arribar, precisament, a determinar-se en multitud de casos. No passa res, però això és el que fan.

Mirin, permeten, per tant, en virtut de l'article 21 –en virtut de l'article 21–, que l'Administració utilitzi una via expansiva, la via expansiva d'aquest article, per fer, si ho vol, de l'excepció una norma general. Vostès fan cara d'escandalitzats, però això no ho diem, no ho expressem nosaltres, ho estan expressant i dient diferents institucions. I, de fet, s'obliden dels criteris restrictius, per exemple, que estableix el conveni 205 del Consell d'Europa, com són el dany efectiu, el principi de proporcionalitat i l'interès públic prevalent en la difusió de la informació. Com si això no fos poc, la versió aprovada de la ponència conjunta incorpora la referència a l'interès públic prevalent a la difusió. Fantàstic. Però després esmenta l'interès privat superior. Què és l'interès privat superior? Concepte jurídic prou indeterminat, amb vis expansiva, que pot permetre precisament que no es pugui accedir a la informació. Trobem l'interès privat superior a la legis-

lació comparada a Europa? No. Ah, menteixo, a Europa sí, a una llei que acaben d'aprovar al Congrés dels Diputats on sí que hi és, l'interès privat superior. I per tant, quan nosaltres ens posem com a referència la llei del PP, que el senyor Calbó dirà que és exemplar però nosaltres entenem precisament que és un nyap, el que diem és: «Han fet trampa», perquè el que han fet és posar una excepció expansiva que pot permetre que en molts, en multitud de casos, no es pugui accedir. De fet, a més, entenem que la llei hauria d'incorporar les notes, tots els documents de treball que té a disposició l'Administració, com recomana el Consell d'Europa, i això no és el que estableix el text. Per tant, al text li falta ambició.

Segona mancança: una autoritat independent per resoldre el conflicte sobre l'accés a la informació pública. Sí, independent. I no és només la manera en què es tria, sinó on s'adscriu. Cal un organisme àgil que eviti la judicialització del conflicte. Cal un organisme autònom, però, atenció, no som els únics que ho diem, el que fan és posar a la comissió administracions públiques. On ho fan, això? A Europa? No. Ah, sí, sí..., a l'Estat, al Ministeri d'Hisenda. Segon paralelisme entre la legislació catalana i la legislació estatal. Sí, podríem haver fet altres coses. No podríem haver fet altres coses? No es podria haver adscrit a la Sindicatura? No es podria haver adscrit a l'Oficina Antifrau? Ho podrien haver fet, però no han volgut. *(Veus de fons.)* Doncs, ara ho diem, ho estem dient. *(Veus de fons.)* Ho estem dient i, en tot cas, si vostès ho consideren oportú, el que fem és incorporar-ho precisament al text quan això es tramiti. Tenien diferents opcions i no les han triades. Han triat el Departament de Governació, com a l'Estat trien el Ministeri d'Hisenda, un òrgan regulador en el marc de l'òrgan regulat.

Tercera mancança: fer possible l'accés a la informació a totes les administracions. Mirin, aquí hi ha una peça que és clau i fonamental: l'Administració local. I perquè a l'Administració local tots els ciutadans i les ciutadanes tinguem accés a la informació, necessiten tenir recursos per garantir l'accés a aquesta informació. I aquests recursos no hi són. Si un ciutadà a l'Eixample té drets, un ciutadà de Gallifa, com diu l'amic i company Joan Mena, també té drets. I avui, vostès, sense recursos, el que fan és no garantir els mateixos drets al ciutadà de Gallifa que al ciutadà de l'Eixample.

Quarta mancança: tothom té accés a la informació. Nosaltres entenem que el dret a la informació és un dret subjectiu, associat a la condició de persona, i vostès el que fan és limitar-ho a la condició de ciutadans. Sí, és diferent –és diferent. Per tant, nosaltres entenem que la regulació que s'estableix no garanteix, precisament, el caràcter universal i del dret subjectiu en la informació.

Són tots aquests els arguments que fan que el nostre grup no pugui donar suport: els de context i els del text, els del marc en què es produeix i el del text. Però de la mateixa manera els dic que si vosaltres volen fer una llei amb ambició, nosaltres estem disposats a continuar treballant-hi. Però si el que hem de fer és quedar-nos una llei a mitges, una llei que no sigui exem-

plar, una llei que no lideri, el nostre grup no hi donarà suport. És legítim, i és legítim perquè és veritat, som un gat escaldat. I som gat escaldat, per què? Perquè aquest Govern, quan li demanes informació, no la dona. I aquest Govern, amb la llei que tenim, quan li demanem informació, amb les excepcions que es donen i amb un òrgan regulador que està dins del marc regulat, no ens donarà els instruments, precisament, per garantir un canvi en la cultura i en la manera de fer de l'Administració.

Són aquests els motius pels quals no donem suport, i són els motius amb els quals treballarem en la tramitació, per garantir una excel·lent llei, amb una democràcia forta i de qualitat que promogui una ciutadania activa, i una ciutadania activa que tingui accés a tota la informació, perquè la informació...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...de l'Administració és patrimoni públic i col·lectiu.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, de bon inici de legislatura Ciutadans ja es va comprometre a donar suport a totes les iniciatives legislatives que tinguessin com a objectiu la lluita contra la corrupció i la regeneració democràtica. I, per això, el primer que vam fer va ser presentar un decàleg en el qual establíem tota una sèrie de punts que se sotmetien a la consideració dels diversos grups parlamentaris i els diversos partits polítics, perquè li donessin suport. I no vam obtenir el suport esperat. I, clar, que ara alguns vinguin a donar-nos lliçons morals sobre el seu compromís amb la transparència i la bona gestió, doncs, home, no deixa de ser curiós, sobretot quan ahir el Tribunal Suprem va enviar el seu expresident de la diputació a la presó, suposo que com a conseqüència d'una gestió absolutament transparent, de bon govern i de bona qualitat en l'ús dels diners públics al servei dels ciutadans. Suposo, senyor Calbó, que és aquesta la idea que vostès tenen de transparència. Miri, lliçons, lliçons morals, poquetes, senyor Calbó, poquetes. I no vull recordar altres casos, on vostès governen amb gran majoria absoluta, on la seva gestió, doncs, home, no deixa de ser criticable, si més no, eh? Però no vull concentrar-me en aquesta qüestió, perquè no és objecte d'aquest debat.

Jo crec que és important que hàgim donat un pas en avant. És un primer pas en la transparència, tal com ens estan reclamant altres països del nostre entorn, com ens està reclamant el Consell d'Europa, és un pri-

mer pas, i com tots els primers passos es donen amb dubtes, es donen amb carències, es donen amb circumstàncies difícils, però hem donat un primer pas.

Nosaltres ens vam voler sumar a aquest primer pas, participar d'aquesta ponència, fer aportacions en sentit positiu –no digui que no, senyor Calbó–, hem participat d'aquesta ponència, en sentit positiu, però el que sí que és cert és que l'actitud dels qui han signat la ponència, al final del tràmit, doncs, no va ser del tot lleial, perquè vostès van incorporar a la llei moltes coses que havien estat objecte de controvèrsia sense admetre cap mena d'aportació per part dels grups crítics.

Però, bé, quasi bé dos anys després d'un procediment que, com dic, no ha estat exempt de problemes, avui s'iniciarà el tràmit d'aquesta llei, que jo crec que és un pas endavant, del qual tots ens hem de felicitar, no? Com els deia, compromisos concrets, per Ciutadans, en benefici de la regeneració democràtica, com a conseqüència d'una situació absolutament de crisi de la política, on els casos de corrupció eren notícia cada dia i on s'havia de fer un compromís amb els ciutadans, i especialment per part dels servidors públics, per garantir mecanismes de transparència, d'avaluació i de retiment de comptes, davant els ciutadans, de tota la gestió pública, no?

Per tant, nosaltres hem estat amb aquest compromís, hem volgut participar d'aquest compromís i reconeixem que aquesta llei avança, amb dificultats però avança, perquè és una llei que reconeix nous drets als ciutadans, nous drets, com és el dret d'accés a la informació, que quedarà garantit per llei, que és reconegut arreu com un dret instrumental, que ha de servir als ciutadans com una eina per a la defensa dels seus drets, les seves llibertats, també, per facilitar la participació pública en la presa de decisions i per exigir que els governs retin comptes; sobretot com a eina de responsabilitat, també, d'aquelles persones que estan al servei públic, al servei dels ciutadans, no?, i perquè també considerem que la informació és vital per prevenir la corrupció i per lluitar contra ella. Sí, també per prevenir la corrupció.

I, per tant, no ens oposarem a la tramitació d'aquesta llei, però sí que serem crítics en alguns aspectes amb què no estem d'acord i que volíem millorar en el tràmit d'esmenes.

I, escoltin, en primer lloc, començaríem per una qüestió més formal que material, i és que, paral·lelament a aquesta llei, tal com ara apuntava el senyor Herrera, s'ha elaborat una llei per part del Govern de l'Estat i hi hem trobat unes certes similituds que no deixen de ser sospitoses. Però és que, a més a més, s'anaven incorporant coses a la llei que, després d'una anàlisi completa de tota la llei, veiem que hi han absolutes desconcordances o descoordinacions, no? I li posaré un exemple.

Escolti, miri, la llei de l'Estat ja estableix un règim de transparència i de retiment de comptes per als governs locals, i, en canvi, aquesta llei n'incorpora un altre, que és absolutament divers. Per tant, entren..., necessita un instrument de concordança, de coordinació amb la llei de l'Estat, no? I, per tant, s'haurien d'haver

marcat, a part d'anar incorporant coses que els hauria anat dient el grup que estava elaborant alhora la llei del Govern de l'Estat..., doncs, home, haver posat una mica d'ordre en algunes de les aportacions que s'estaven fent, no?

Per exemple, la llei de l'Estat preveu que, en cas que no hi hagi resolució per part de l'Administració a la qual es demana la informació, doncs, operarà el silenci negatiu. Doncs, aquesta llei preveu exactament tot el contrari. Però és que, si una té caràcter bàsic i l'altra és de caràcter ordinari, doncs, és evident que aquí hi ha una descoordinació, una descoordinació important.

I, miri, pel que fa a l'organisme que ha de resoldre els conflictes sobre l'accés a la informació pública. No poden negar que aquest ha estat un dels elements de més controvèrsia. Aquí hi ha hagut apostes i propostes de tota manera. Primer, es va parlar que, com a conseqüència de la situació de crisi econòmica que patíem i la dificultat de crear un nou organisme, una autoritat per la transparència, doncs, havíem d'anar a la simplificació administrativa i fusionar diversos organismes. I es va parlar de fusionar l'Agència de Protecció de Dades amb altres organismes. Però és que resulta que l'Agència de Protecció de Dades, com a tal, opera amb una excepció respecte del dret d'accés a la informació, perquè l'Agència de Protecció de Dades el que fa és protegir determinada informació que correspon als ciutadans i que, per tant, no es pot posar a disposició de qualsevol. I per això molts vam dir que aquest no era el camí.

Però, escolti, no diguin que, per part de Ciutadans, no es va repetir reiteradament que per nosaltres era prioritari establir no un nou organisme per al qual les mesures d'austeritat, doncs, imposaven una limitació, sinó que el que era important veritablement era crear una oficina adscrita al síndic, que és aquella persona amb caràcter independent i a més a més dependent del Parlament, que pogués continuar la tasca que fa el síndic d'analitzar quines són les disfuncions de l'Administració pública. I, per tant, en aquestes disfuncions de l'Administració pública, si algunes d'elles es referien a la manca d'informació, fos aquesta oficina adscrita al síndic, com a organisme que defensa i que resol els conflictes de la transparència, la que hi pogués donar resposta.

I nosaltres això ho vam dir en reiterades ocasions, i ningú ens va fer cas. Ho vam proposar en reiterades ocasions, i no se'ns va fer cas. I és tal com s'ha fet en altres països del món, amb oficines adscrites als *ombudsmen*. I aquesta era una proposta que podia haver resolt, precisament, aquest caràcter d'independència i neutralitat que necessita aquest organisme, que ara no el tindrà, perquè és un organisme adscrit al Govern, perquè és un organisme que, a més a més, està adscrit al departament de la vicepresidència, i perquè a més a més és un organisme que la designació dels seus membres serà per designació parlamentària i, vista l'experiència que tenim d'altres organismes, com el Consell de l'Audiovisual, el Consell de Garanties Estatutàries i molts altres, doncs, ens veiem venir la politització de l'organisme.

Per tant, nosaltres, per això no participàvem d'aquesta proposta, per això no en participàvem, i ho vam dir en reiterades ocasions, i el fet que s'acordés que seria una comissió per la transparència adscrita al Govern era el que ens feia dubtar absolutament de la seva independència i de la seva neutralitat.

El nostre objectiu era que aquest organisme tingués el major prestigi possible, com el tenen altres organismes que, per la seva composició, amb professionals amb rigor i sobretot amb una experiència validada, doncs, poguessin respondre, precisament, a aquesta necessitat de professionalitat, independència i neutralitat que necessita aquest organisme.

Però és que hi han altres aspectes de la llei que tampoc no compartim, perquè, clar, no entenem ben bé per què aquesta llei serà aplicable a tots els organismes de l'Administració pública, i el Parlament de Catalunya, que és la principal institució de Catalunya, pugui mantenir un règim especial, quan hauríem de ser els primers a donar exemple.

Senyor Corominas, és un tema que es va debatre reiteradament en la ponència, i vostès s'hi van negar. Escolti'm, si el Parlament de Catalunya i els seus serveis de la cambra han fet una feina absolutament extraordinària en tot aquest temps, posant a disposició dels ciutadans una eina de participació, que a més a més és un dels objectius de la llei, que és de màxima qualitat. I hem fet un treball magnífic, que tots nosaltres vam aprovar. I resulta que el Parlament ha de tenir un règim especial. Per què no es pot adaptar amb el mateix temps que s'adapten les altres administracions públiques? La veritat és que hi han aspectes que no acaben d'entendre, no?

El que sí que esperem és que en el tràmit d'esmenes puguem fer aportacions que millorin el contingut d'aquesta llei i sobretot que, per raons d'urgència, no malmetem un objectiu que respon a un compromís amb el conjunt dels ciutadans, que ha de garantir aquesta regeneració política, i que per part de tots jo crec que hauríem de fer un esforç, malgrat les actuals circumstàncies de dificultat i de crisi econòmica, però que ha de garantir aquesta transparència, amb l'obligació d'aprofundir precisament en aquest retiment de compte dels serveis públics al servei dels ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots; per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerreres. I tres reflexions: una jurídica, una política i una prèvia, ja que, per al·lusions, ens han unit a tots els grups que no firmem. Perillosa la uniformitat i la unilateralitat; si no pensem com vostè, ho estem fent malament. En tot cas, ha dit, de paraules als fets. Nosaltres som acusació popular en el cas Palau de la Música Catalana; som acusació popular

en el cas Innova, a Reus; som acusació popular en el cas Caixa Catalunya, i som acusació popular en el cas Mercuri. Vostès no; segurament perquè estan a l'altra banda, en la dels acusats.

Dit això, en dos blocs: la reflexió jurídica i la reflexió política respecte a la Proposició de llei de transparència. No hem firmat per discrepàncies, legítimes –com vostès tenen el seu punt de vista, nosaltres tenim el nostre–, amb el contingut de la norma. És veritat que partim de zero, i ja no estem al no-res; que ens adaptem a estàndards europeus del nostre entorn i al Conveni 205 del Consell d'Europa. I si l'erm era el punt de partida, és lògic –és lògic– que millori la situació. Ara bé, cap llei canvia les cultures polítiques. Per tant, malgrat sigui cultura popular, més val això que res.

I tot i així hi ha coses positives –i coses negatives. El silenci administratiu es considera positiu. Hem acabat, després de trenta-sis anys, amb una situació ètica i estètica impresentable, que era l'espera que desesperava, el poder no deia res a les demandes dels ciutadans. L'accés a la informació, i això per nosaltres és el més substantiu, és un dret subjectiu, que es fixa amb una garantia d'accés als setze anys. Les obligacions de transparència van més enllà de l'Administració. O hi ha règim sancionador, que també és discutible.

Negatives, s'han dit ja; ho diré ràpidament: que l'organisme de resolució de demandes denegades, allò que ha de resoldre la col·lisió d'interessos, és un òrgan que nosaltres voldríem independent i no monitoritzat políticament, o governamentalment, o institucionalment.

Dos, negatiu, les excepcions excessives. Deia un filòsof estimat, que ara està a Brussel·les, que es diu Josep Maria Terricabras, que es comença posant una excepció a la norma i que la norma acaba sent l'excepció. I, en el cas que afecta la llei de la transparència, són difuses i expansives, com s'ha dit, i de calaix de sastre. Nosaltres pensàvem que l'excepció, el secret, el bloqueig de determinats àmbits, havia de ser reduït a la mínima expressió. Però en temps de capitalisme senil, que diria el sant pare, a nosaltres el que més ens ha sorprès en aquestes trenta-sis sessions és que allò que ens hem trobat com a limitació a la transparència han sigut dos o tres mencions jurídiques i legals de béns jurídics a protegir: u, la llibertat de mercat; dos, la competitivitat, i tres, la intimitat i la privacitat dels càrrecs públics; o sigui, acabem d'invertir totes les tornes.

Tres, l'exclusió, quan diem que s'expandeix més enllà de l'Administració de la justícia; hi ha una part de l'Administració que en queda exempta, que és la justícia.

Quatre, aquí hi ha hagut, s'ha intentat fer tres organismes en un, poc operatiu i poc resolutiu, que està per resoldre. S'ha parlat del paper del síndic, s'ha parlat del paper d'antifrau, del paper de l'Agència Catalana de Protecció de Dades. I també s'han fet com dues o tres lleis en una; potser s'haurien d'haver fet i simplificat els processos de la tècnica legislativa.

Cinc, registre insuficient dels grups de pressió; no n'hi ha, simplement, ni per començar.

I sis, en el règim sancionador, a nosaltres no ens agrada, òbviament, com a ningú, que se sigui jutge i part, una mena de «yo, mi, me, conmigo», on, al final, l'enramat de resolució final és confús, difús i dilatant, i hi ha risc d'interpretació sobre cap a on caurà la balança.

Molt sintèticament, fem tard, és obvi, fem tard –fem tard–; som al 2014. Nosaltres mantenim totes les reserves de l'abans i el després, ho hem dit moltes vegades, que el paper ho aguanta tot, que un centenar d'articles no canvien països ni pràctiques polítiques enquistades, i que tenim marc normatiu, abans no el teníem, per tant, és un pas endavant, i que ara falta exactament tota la resta.

Després, hi ha una reflexió que volíem compartir, més enllà de la mateixa llei, de per què hi ha aquest reclam de transparència, i òbviament és una crisi profunda de credibilitat i de confiança en les institucions públiques i en el fet polític.

La veritat no canvia res. És una de les frases més dures i contundents de Silvio Berlusconi. La veritat no canvia res. Avui sabem que el Fòrum de les Cultures anava regalant exempcions fiscals, que anaven fent contractes amb ETT, que el Fòrum que havia de canviar el món resulta que *in situ* l'estava «matxacant». Avui sabem que el BBVA s'emporta Catalunya Caixa a preu de saldo. Avui sabem, com ha dit la diputada Mejías, doncs, que Fabra entrarà a la presó després d'un procés absolutament dilatant.

Castoriadis, el 1964, deia que la transparència –la transparència– era una fantasia incoherent, una representació irreal i irrealitzable que s'ha d'eliminar, no és res més que un relat mític. Ho dic des d'un punt de com es capgiren les coses i com es canvia tot, resulta que hem canviat totes les tornes: és l'àmbit privat, aquell on en la intimitat havia d'operar, que s'ha convertit en un ciutadà de vidre, en un panòptic digital, en un client transparent, i qui més s'ha opacitat ha sigut el poder i les seves pràctiques; per tant, s'han capgirat les tornes i s'ha invertit la lògica.

Quin sentit té avui una llei de transparència i d'accés a la informació i quin potencial transformador té una proposició de llei com la que avui discutim?

La pretesa necessitat absoluta de transparència: transparent, opac, translúcid. Aquest reclam, òbviament, per la CUP - Alternativa d'Esquerres, neix del trencament del principi de confiança i de la ruptura dels vincles comunitaris davant un cicle; un cicle no de l'economia –mercaderia, diner, mercaderia–, sinó de la crematística del capitalisme senil. Que té tres lògiques, que tot ho inverteixen també, no?: diner, mercaderia, diner. Ho han canviat: diner, poder, diner, i poder, diner, poder. I és allà on s'han de posar llums i taquígrafs.

Es parla molt de corrupció, però nosaltres avui en aquest país, ho hem dit i ho tornarem a dir mil vegades, el problema de la falta de credibilitat, del descrèdit, de l'autodescrèdit i el desprestigi de la política no és la corrupció, és la impunitat de la corrupció: quatre mil casos a tot l'Estat espanyol, i mirin les sentències,

els indults i el circuit que condueix permanentment a la impunitat de la corrupció.

El filòsof coreà Han ha fet una crítica molt dura, a aquesta necessitat de Facebook, no?, i diu que «la transparència i el poder se suporten molt malament, que al poder li agrada amagar-se darrere el secret, que la praxi secreta és una de les tècniques del poder i que la transparència hauria de desmuntar aquesta esfera secreta; però la transparència recíproca només es pot aconseguir a través de la vigilància permanent que sempre adopta una forma excessiva.» Aquesta és la lògica de la societat de la vigilància. Parlem de la transparència, parlem de vigilància perquè estem parlant de sospita permanent; per tant, perquè s'han trencat vincles ètics i morals i fonaments socials que s'han fet molt fràgils, com la confiança, la lleialtat o l'honradesa. On hi ha transparència ja no cal la confiança, i a més desconfiança més exigència de transparència. Per tant, hem passat d'una instància ètica a un imperatiu social.

Així estan les coses en l'actual context, òbviament, i, des del punt de vista de la CUP, la transparència no és l'idoni per recuperar la confiança, però sí que és necessàriament pertinent, ara com ara; però, sobretot, perquè cal canviar aquesta lògica que cal garantir l'opacitat en l'àmbit privat –algun dia parlarem de com les noves tecnologies assalten la privacitat i la intimitat de la vida quotidiana de la gent– i cal retornar la publicitat a l'esfera pública.

La diputada Calvet parlava avui, citant a Moisès Broggi, que si tornàvem a Maquiavelo o no... Hi ha un llibre d'un autor italià, Roberto Scarpinato, que es diu, precisament, *Il ritorno del principe*, on ve a dir que la màfia ha après de l'Estat tot el que l'Estat pensava que havia après de la màfia, o un vincle, quin és el vincle entre poder polític, econòmic i financer, i on diu que el príncep torna. No vull ser tan incert com el doctor Broggi, però és preocupant. En *Il ritorno del principe* Scarpinato diu –obro cometes–: «Si l'Estat neix de la superació de les regles i els poders mitjançant la construcció d'un ens superior que intercedeixi entre interessos privats a favor de l'interès general i si l'Estat comença a morir quan aquests poders privats se n'apoderen i el sotmeten a les seves pròpies lògiques, llavors, l'únic principi regulador de les relacions socials és la força.»

Acabant, per nosaltres, fem tard i no ho hem fet tot, és un avenç, però es podia fer millor. Ens trobarem en el debat sobre la llei. Però, permetin-me acabar amb una paràbola. Si ser transparents, atès que la funció social del capitalisme és robar, mentir i matar, ens ha de permetre saber que ara es roba més, que es mata millor i que es menteix més alt, nosaltres diem que la transparència no hauria de servir per això, sinó, simplement, per aplicar alguns dels sants manaments com ara mateix «no robaràs, no mataràs i no mentiràs».

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Bé. Molt bon dia, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, primer de tot, mostrar la satisfacció del nostre grup parlamentari i dels dos ponents, Antoni Font i jo mateix, perquè aquesta llei avui es pugui veure aquí en el debat de totalitat i que ho faci sense esmenes a la totalitat.

Han estat vuit mesos de l'anterior legislatura i setze mesos d'aquesta legislatura amb un treball que no ha estat gens fàcil i, sobretot, perquè és una llei important, no és una llei més: és una llei de les més importants que hem aprovat aquests darrers anys aquí a Catalunya. I, per tant, és una llei estructural. És una llei de sistema, també de canvi de sistema. És una llei que pot transformar moltes dinàmiques i és una llei, sobretot, que tindrà conseqüències de cara al futur immediat. És una llei que el que vol és canviar la dinàmica, veure l'Administració des del punt de vista de la ciutadania i no des de l'Administració, però no contra l'Administració, sinó fer un camí conjunt entre administracions, institucions, responsables públics i la mateixa ciutadania. I, per tant, no contra l'Administració però sí des del punt de vista del ciutadà perquè al final l'objectiu és compartit, l'objectiu és de qualitat democràtica.

Començaré a fer un breu repàs del contingut de la llei, perquè sembla que a alguns no els interessa massa de què parlava aquesta llei, però, nosaltres, en tot cas, en farem un repàs, perquè estem fermament compromesos en cadascun dels articles que hi hem incorporat, i, per tant, són articles que nosaltres sí que hi estem al costat.

Primer de tot, un àmbit que, evidentment, és diferencial respecte de totes les lleis que s'han fet fins ara a l'Estat i a les comunitats autònomes, que és a qui va dirigida o, d'alguna manera, a qui compromet. I compromet a tothom. I això ja és un gran canvi. Compromet a tothom que tingui relació amb l'Administració, siguin privats, siguin públics, siguin entitats, siguin entitats estatutàries, sigui el mateix Parlament, tothom. I aquest tothom és amb lletres grans. I no hi ha cap llei d'aquestes característiques que faci aquest àmbit d'aplicació tan ampli. Per aconseguir-ho, primer de tot, ens hem de centrar en el fet que transparència és sobretot accés a la informació. I l'accés a la informació té dues dinàmiques: una, aquella que la mateixa Administració està obligada a fer, i, per tant, aquella que és d'accés lliure a través de la xarxa, i aquella que és motiu de reclamació per part del ciutadà, que és el dret d'accés a la informació. Per tant, estem parlant de l'Open Data, estem parlant, també, de com concretar les polítiques de dades obertes de cara a la ciutadania. I aquí hem optat per una eina, que és el portal de la transparència.

I el portal de la transparència el que garantirà és que la publicitat activa de les administracions, tot allò que les administracions estaran obligades, a partir d'ara, a tenir a les seves web, a tenir als seus portals, serà molt més del que hi ha fins ara. I, per tant, l'Administració es veurà obligada a tenir a disposició del ciutadà, no demanant-ho, sinó directament a disposi-

ció en aquest portal, d'una manera clara, d'una manera transparent, d'una manera fàcil, d'una manera que es puguin reutilitzar les dades, d'una manera que es puguin també relacionar les dades, aquesta informació, i sobretot la informació econòmica. I aquí és molt important que per primera vegada el ciutadà podrà saber la traçabilitat del deure públic des que neix d'un acord d'un ajuntament, d'una administració, d'una empresa pública, d'una entitat, fins que acaba en mans d'aquell que és el receptor de l'Administració pública i relacionar totes aquestes dades, siguin operadors públics, siguin proveïdors, siguin entitats, associacions, sindicats, partits polítics, fundacions, etcètera. I això, evidentment, és una gran novetat.

L'altra gran novetat, evidentment, el dret d'accés. Aquí hi ha un punt d'inflexió ben important. El dret d'accés passa a ser un dret subjectiu, si la Constitució espanyola es fes ara o féssim una constitució catalana seria un dret fonamental. I, evidentment, aquest dret subjectiu del dret d'accés a la informació per part del ciutadà té una prioritització i una protecció especials en aquesta llei. I això com ha acabat, sobretot? Amb el silenci positiu. Això és un punt d'inflexió que no havia passat mai en dret administratiu en el nostre país, a Catalunya, i tampoc a l'Estat espanyol. I això és un canvi de sistema. Això és un canvi dels processos de les administracions. Això és una garantia de cara al ciutadà. S'ha acabat allò de «no contestem i a veure què». Ara, si no contestem, és que sí. I aquest «si no contestem és que sí» ens obliga a tots. I és un canvi conceptual important, i ho hem introduït els que hem donat suport, els que estem donant suport a aquesta llei.

Aquest dret d'accés es complementa, també –aquest dret d'accés es complementa, també–, en l'organisme que li ha de donar d'alguna manera garantia, que és aquesta comissió de què s'ha parlat del dret d'accés.

La composició és independent, cinc membres, que seran nomenats per aquest Parlament. Qui té més legitimitat per fer-ho que nosaltres? Ho ha de fer un organisme i després fer un nomenament digital, com algú proposava? –Digital vol dir a dit, eh? Bé. En tot cas, és la seva proposta, no la nostra. Aquest Parlament està legitimat amb una majoria qualificada de tres cinques parts de fer aquesta proposta de cinc persones que es dediquin a resoldre aquelles peticions dels ciutadans que han estat denegades. I, a més a més, l'autoritat de protecció de dades haurà d'actuar en aquells casos que el motiu de denegació sigui l'interès d'un privat o afecti dades personals. I, per tant, també compromesos amb aquesta nova alçada administrativa que el que evita, sobretot, és que el ciutadà hagi d'anar, quan té una denegació, al contenciós administratiu. I, per tant, al ciutadà li evitem temps –dos, tres anys– i li evitem despesa, perquè, evidentment, serà una insància gratuïta de cara al ciutadà i molt ràpida des del punt de vista de la resolució.

Aquestes noves obligacions de publicitat activa, aquestes noves obligacions també de cara a l'Administració i que, d'alguna manera, té un àmbit d'aplicació tan ampli, ha de quedar molt clar que sobretot a qui li suposen noves obligacions no són a les entitats, perquè hem tingut entitats que s'han preocupat sobre què

els suposaria a nivell de documentació, d'aportació de dades d'aquestes noves obligacions de transparència, sobretot a qui obliga és a l'Administració, que és qui té totes les dades. I, per tant, els qui operen amb l'Administració és l'Administració qui té les dades i estarà més obligada l'Administració, evidentment, que no pas tots els privats.

Una tercera base molt sòlida d'aquesta llei és els grups d'interès o lobbys. Aquí vam partir d'una primera idea que era el registre. Algú, inclús, va fer una proposta de registre i alguna cosa més. Ho hem superat tot això. I els prego que es llegeixin la llei, els que no se l'han llegida, perquè n'hi ha que no se l'han llegida sembla. Hi ha registre de grups d'interès o lobbys perquè hi ha gent, sectors, plataformes, que incideixen en les polítiques públiques d'una manera legítima, i ho hem de saber regular, perquè això existeix a la societat; hem fet un codi de conducta que es desenvoluparà reglamentàriament però que la mateixa llei ja estableix uns paràmetres bàsics que obliguen i molt, i, sobretot, un règim de sancions, no penal, que això ja té la seva via, sinó administratiu. Que, què passarà? Que si algú no compleix aquest codi de conducta quan actua amb l'Administració o amb el legislador, el que passarà és que no podrà relacionar-se més amb l'Administració i se li privarà l'entrada a les dependències de l'Administració i no podran operar més amb l'Administració. Per tant, un registre de grups d'interès amb una incidència gran.

També regulem el tema del bon govern i també la participació, la participació a partir del Govern obert. Ja té una experiència que no se n'ha parlat però que, en tot cas, jo la poso sobre la taula: l'Escó 136, que nosaltres –nosaltres– som els que hauríem d'estar més obligats que aquesta eina servís de cara al ciutadà. És una eina que va sortir del debat d'aquesta ponència i que ha de ser una eina també de participació nova, de treball directe i d'una manera també al costat delsponents de cada llei, i que en aquesta, en concret, entre aportacions de la ciutadania i de les entitats i els diputats hi ha hagut més de dues-centes aportacions. Per tant, almenys en aquesta llei ha servit. I, per tant, també ho volia posar en valor perquè ha estat fruit del debat d'aquesta llei.

Bé. Fins aquí una mica el que és el contingut, podríem anar més enllà... Perdó, el sistema de garanties... Finalment, no hi ha cap llei que tingui un sistema de garanties com aquest; primer, perquè dóna més competències al Síndic de Greuges, al síndic de comptes i a l'Oficina Antifrau, que fins ara no tenien. I, segona, perquè hi ha un sistema de sancions detallat, concret, que també és molt innovador en aquest tipus de lleis. I això també ho hem incorporat nosaltres, els que estem, d'alguna manera, al costat d'aquesta llei.

I deia que fins aquí el contingut de la llei, però jo tornaria al principi de la meva intervenció... És una llei que canviarà moltes inèrcies negatives de l'Administració de cara al ciutadà. És una llei que pretén acostar ciutadania a l'Administració i institucions. És una llei que va molt més enllà de les que s'han fet fins ara a l'Estat espanyol. Mirin-se, si us plau, la Llei de transparència espanyola, no se l'han mirada..., ha quedat

curta, molt curta. I el règim d'exempcions..., si us plau, una mica de rigor –una mica de rigor. Acabi de llegir l'article 21, senyor Herrera..., aquella exempció és sempre que ho determini una llei, i, per tant, si no està determinat per llei no hi és.

Bé. I, en tot cas, sentint-nos orgullosos d'aquesta llei. Ningú, fins ara, havia plantejat una llei com aquesta, ni ara ni els anys que va haver-hi un govern tripartit aquí a Catalunya. I, per tant, està molt bé tot el que diuen, però és ara que la portem a aprovació –és ara.

En tot cas, per part nostra, és una llei que va a favor de la societat, és una llei que busca més transparència, més informació, més fàcilment accessible, aquesta informació, més participació... I si hi ha tot això què hi haurà? Hi haurà sobretot més formació de la nostra societat, una societat més formada i més culta; una societat també que millorarà l'economia –«societats desenvolupades» va íntimament lligat amb «societats transparents en les seves administracions», i, per tant, també millorarà l'economia–; menys litigiositat a l'hora d'anar cap a l'Administració, perquè hi haurà molta més informació, i, per tant, hi haurà menys conflictes jurisdiccionals; menys distància entre Administració i ciutadania; menys corrupció, però sobretot, a part de menys corrupció, molta més qualitat democràtica.

Vaig acabant. Des del nostre grup parlamentari estem fermament compromesos amb les cinquanta-una mesures a què el president Mas es va comprometre amb la resta d'institucions del país. S'ha vist ara, amb l'informe de Transparència Internacional, que clarament situa Catalunya al capdavant, i, per tant, s'han fet coses ja. I es veu ara també amb la concreció d'aquesta llei, la Llei de transparència, que el que fa és concretar molts aspectes d'aquelles cinquanta-una mesures que en el seu moment molta gent va dir que eren de cara a la galeria i que eren només un maquillatge. Amb la concreció d'aquesta llei, que és una llei de sistema transformadora, Convergència i Unió demostra que de maquillatge re i que anem amb fets, i que nosaltres complirem aquelles cinquanta-una mesures a què ens vam comprometre.

Un apunt final. Per al Toni Font i per a mi ha estat un orgull portar aquesta llei fins aquí en nom de tot el grup parlamentari, perquè és una llei, com deia abans, de sistema, important. Hi ha lleis de sector, hi ha lleis més petites, però aquesta és una llei d'aquestes que canvien les coses. Per tant, encara entenem menys l'actitud d'alguns grups parlamentaris. La nova política, acostar la ciutadania a la gent, és també com ens portem entre nosaltres, i molts de vostès no han estat honestos amb aquesta llei. Senyor Herrera, quan vostès es dirigia a nosaltres, jo mirava el senyor Mena i la senyora Camats. La veritat, el paperot que els ha tocat fer avui és dels que fa història des d'un punt de vista parlamentari. No hi ha dret que durant setze mesos no hagin dit res de tot això que ens han dit avui; ni vostès, ni la CUP... Diu: «De les trenta-sis sessions, el que ens ha sorprès...» No, de les dues a què han vingut. Dues –dues. (*Aplaudiments i remor de veus.*) Si volen canviar la societat, a part de cara enfora, aquí al Parlament de Catalunya també ens hem de saber relacionar entre nosaltres, i aquest comportament no ha estat

honest per part d'alguns grups parlamentaris. I per això encara vull posar més en valor l'actitud d'en Pere Bosch, la Gemma Calvet, del senyor Santamaria, del senyor Calbó i del senyor Toni Font.

Res més, moltes gràcies.

(Aplaudiments. Joan Herrera Torres i David Fernández i Ramos demanen per parlar.)

La presidenta

Un moment... Atès que no hi han esmenes a la totalitat, el projecte de llei continuarà la seva tramitació.

I ara, abans de començar el punt 18 de l'ordre del dia, com que s'ha de votar, aviso a votació i dono la paraula. *(Veus de fons. Pausa.)*

Senyor Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Herrera Torres

Gràcies. Senyor Corominas, el nostre grup ha participat activament en la ponència; vostè ho sap perfectament. Hem aportat una llei, una llei de partida. Tot el que fa referència a la matèria de lobbys és aportació no només nostra, però també nostra, i ho sap perfectament. I vostè sap també perfectament que en l'últim tram de la ponència discussions rellevants ens van treure del marc de la ponència.

Per tant, vostè, que parla de les bones maneres..., jo crec que aquestes bones maneres s'apliquen les vint-i-quatre hores del dia, els set dies de la setmana, els trenta o trenta-un dies que té el mes... I, francament, crec que vostès, en el darrer tram, no ho han fet.

En tot cas, les propostes les hem fet i les continuarem fent ara. I el que els dic és que aquesta llei, amb els quatre elements que els hem plantejat, amb excepcions que poden ser regla i amb un òrgan regulador que s'ubica en el marc del regulat, per nosaltres és una llei insuficient. I, si vostè això no ho entén, em sembla bé, perfecte; però, francament, crec que són arguments de pes, sòlids, i arguments que se sumen a la manca de transparència en la manera de governar, des del nostre punt de vista, del seu Govern.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

El senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

David Fernández i Ramos

Molt breument. Per demanar-li al senyor Corominas que retiri la manifesta falsedat que jo he anat només a dues sessions de la ponència de la transparència, perquè és manifestament fals. I dos, ell no està a la «corpo» i ell no està a tretze comissions i a tres ponències de llei, comestic jo.

Gràcies.

(Remor de veus. Lluís M. Corominas i Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Corominas...

Lluís M. Corominas i Díaz

Sí, presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Per al·lusions, trenta segons

Lluís M. Corominas i Díaz

Primer, al senyor Herrera. Fixi's, senyor Herrera, que abans, quan vostè parlava de l'òrgan que ha de regular tot això, vostès van fer una proposta escrita en què ajuntaven l'Autoritat de Protecció de Dades i aquesta comissió de dret d'accés. I, per tant, aquest òrgan, com que no es deia res a la llei, estava adscrit al Departament de Governació, tal com ho està l'Autoritat de Protecció de Dades, des d'un punt de vista d'adscripció.

I segona, senyor Fernández, en tot cas, repassem les actes. Em queixo de dues coses. Evidentment que vostès són tres diputats i no poden anar a tot arreu, però aquesta era una llei de canvi de sistema, i vostès no hi han estat. I segona, els dies que han vingut, aportacions zero –zero–, perquè hi ha hagut una part contemplativa de la comissió que estava esperant a veure si els que portàvem la ponència fèiem algun error que l'endemà poguessin portar a la premsa, i, en canvi, hi ha hagut una part de la ponència que, honestament, hem volgut que aquesta llei tirés endavant.

Res més.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments. Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó, suposo que per al·lusions?

Pere Calbó i Roca

Sí, presidenta, per...

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

...múltiples al·lusions. No, dues qüestions molt ràpides. En primer lloc, perquè ningú en tingui cap dubte: si algun company s'ha comportat de forma corrupta que caigui tot el pes de la llei sobre ell i, per tant, des d'aquest punt de vista, demostra que no mereix ser del Partit Popular. Això per si vostè n'ha tingut algun dubte, senyora Mejías.

Segona qüestió, fins que no ha vingut un govern del Partit Popular no hi ha hagut una llei de transparència a Espanya. Avui tenim aquest debat perquè els grups de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i el Partit Popular han signat aquesta llei. Si haguéssim fet el que vostès han fet –tacticisme de curta volada–, avui no tindríem aquest debat.

I per acabar, senyor Herrera, i li ho expliquem: nosaltres també, en el tram final de la ponència, hi han aspectes amb què no hem estat d'acord, però hi havia compromís, que era, u, tirar endavant la llei, no ens podíem retardar més, i dos, si amb alguna cosa no estàvem d'acord, ho resoldríem en el tràmit d'esmenes. Nosaltres ens hi hem compromès i vostè ha fet tacticisme de curta volada, senyor Herrera. Això és el que ha fet avui, després de sentir els seus arguments.

Gràcies, senyora presidenta.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments. Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet...

Gemma Calvet i Barot

Sí, per...

La presidenta

Trenta segons.

Gemma Calvet i Barot

Per al·lusions. Nosaltres fem una exposició en positiu del treball que s'ha fet a ponència. I Esquerra Republicana avui comparteix una fotografia amb Convergència i Unió i amb el Partit Popular. I no ens fa cap vergonya, perquè sabem que aquest és un punt de partida que a partir de les esmenes treballarem en comú per poder millorar alguns aspectes de la llei.

Ara, també ho he de dir, i ho vull dir en positiu: el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, en el grup de ponència, no ha fet cap aportació concreta que no hagi estat acceptada. No hem tingut, ni en les darreres sessions, cap punt de conflicte que no hagi estat integrat. I la no-signatura, quan l'últim dia de ponència no es va verbalitzar que no es faria, tot al

contrari, es va deixar entès que sí que seria així, ens va agafar a tots plegats per sorpresa.

Per tant, siguem també transparents en com funcionen els grups de ponència, si us plau. *(Aplaudiments.)* Siguem transparents i siguem capaços de fer del bé comú una nova manera de fer política, eh?, perquè la veritat només té una cara.

(Aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Com he dit abans, aquesta iniciativa continua la seva tramitació.

I passem al 18... *(Veus de fons.)* Senyora Mejías, no l'havia vist.

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions i per aclariments, senyora presidenta.

La presidenta

I per...?

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Només per dir, en defensa del nostre grup parlamentari, que nosaltres hem participat amb esperit constructiu en totes les sessions de ponència, en totes, amb esperit constructiu; que hem fet aportacions interessants a la ponència, i que, a més a més, del que hem tingut la sensació és que en l'últim període de reunions de la ponència es feien acords al marge de la ponència que s'anaven incorporant a la llei, i que, a més a més, ens va sorprendre també bastant el fet que aquesta llei s'hagués, després, de tramitar pel tràmit d'urgència, després d'estar gairebé dos anys esperant que es tingués un text conjunt.

Aquestes sospites, a part d'alguns aspectes de la llei que no compartim, han estat les que ens han fet no signar el text final de la ponència. Però això no significa que nosaltres no participem de l'esperit d'afavorir aquestes eines de transparència al servei de tots els catalans.

La presidenta

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir el vicepresident o vicepresidenta de la Junta de Museus de Catalunya.

Procediment

per a elegir el vicepresident o vicepresidenta de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00022/10)

El candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és el senyor Pere Izquierdo i Tugas.

Es pot votar per assentiment, o ho fem...? (*Pausa.*) Doncs, votació electrònica i secreta. Demano als serveis de la cambra si podem fer la votació. (*Pausa.*)

Els recordo, com ahir, que seran tres votacions: la primera, tots els diputats; la segona, dos diputats; la tercera, un diputat. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, passem a la primera votació.

Comença la votació.

Passem ara la segona votació: la senyora Marta Rovira i el senyor Jordi Turull.

Comença la votació.

L'hem de repetir, perquè hi han almenys tres diputats que han votat quan no els tocava. (*Remor de veus.*) Per tant, tornem a repetir la segona votació, que només podem votar dos diputats –dos diputats.

Comença la votació.

Correcte.

Ara només ha de votar el senyor Jordi Turull.

Comença la votació.

Ha estat designat, per 99 vots a favor, 1 en contra i 29 abstencions, el senyor Pere Izquierdo i Tugas.

Procediment

per a elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (tram. 284-00019/10)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya.

Els candidats proposats són: senyor Ramon Llinàs, senyor Francesc Xavier Menéndez i senyor Joaquim Torra.

Ho fem també per votació electrònica i secreta? (*Pausa.*) Doncs, el mateix procediment.

Comença la votació.

Passem ara a la segona votació: només la senyora Rovira i el senyor Turull.

Comença la votació.

No. (*Remor de veus i rialles.*)

Tornem a repetir-la, perquè dos diputats o diputades han votat.

Comença la votació.

Finalment, la tercera votació.

Comença la votació.

Han estat designats els candidats proposats per 109 vots a favor, 2 en contra i 15 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del comerç (tram. 302-00191/10)

I passem, ara, al capítol de mocions amb el vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del comerç, presentada pel Grup de Ciutadans. Té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hace quince días hicimos al *conseller* de Empresa i Ocupación, el señor Puig, una interpelación con relación a un sector que en Cataluña es fundamental y con el cual están relacionadas casi trescientas mil familias en nuestra región. Este sector está pasando por momentos muy difíciles –momentos muy difíciles– y nos preocupa que el Gobierno no esté dando una adecuada respuesta a las dificultades por las que el sector atraviesa; dificultades que son en una parte las mismas que puedan sufrir los autónomos y las pequeñas y medianas empresas de otros sectores, de otras actividades, pero también dificultades propias, dificultades específicas del pequeño comercio, que, sin duda, merecen una respuesta por parte del Gobierno de la Generalitat.

Con este objetivo, con el objetivo de dar respuesta, de intentar ayudar al comercio en sus problemas del día a día, hemos presentado una moción con propuestas concretas. Las más importantes de ellas son las siguientes: en primer lugar, creemos fundamental que se apruebe una nueva ley de comercio. Todos estamos de acuerdo, al menos en las intervenciones parlamentarias, en reconocer que la normativa aplicable al sector del comercio es una normativa dispersa, es una normativa desactualizada y que genera una peligrosa inseguridad jurídica para todos los agentes que intervienen en el sector. Por tanto, es fundamental que el Gobierno cumpla su ya larga promesa electoral de llevar a cabo una nueva ley de comercio, pero sobre todo es urgente que el Gobierno cumpla la obligación parlamentaria de presentar en el Parlament el texto de la ley de comercio, tal y como se aprobó en la Comisión de *Empresa i Ocupación*, obligación que no ha sido cumplida, por cierto.

El segundo de los aspectos, que para nosotros es fundamental, es poder bajar la presión fiscal a las familias, a los autónomos y a las pequeñas y medianas empresas de Cataluña. No ayuda al comercio de Cataluña que seamos la región de España con mayor presión fiscal soportada por parte de estos colectivos. Y, por tanto, hemos hecho propuestas para ayudar a aumentar el consumo por parte de las familias y a bajar la presión fiscal que soportan los autónomos y, en definitiva, los comerciantes. Para nosotros es fundamental esta reforma fiscal para que el sector del comercio pueda ser competitivo.

La tercera de las propuestas que incluimos en esta moción es también muy relevante y está relacionada con programas de apoyo y de promoción del comercio. No sólo podremos apoyar al comercio con una nueva ley; como decíamos ayer con la Ley de cooperativas, la nueva ley de comercio será condición necesaria pero no suficiente para solucionar los problemas del comercio. Para que sean competitivos, sobre todo con otros formatos comerciales, es necesario que el Gobierno también apueste claramente por apoyar al pequeño comercio. Y desarrollamos una serie de propuestas relacionadas con el aumento de la financiación a los pequeños comercios, programas de consolidación y reorientación de negocios para aquellos comercios que puedan estar situación previa a la crisis o que puedan ver muchas dificultades en mantener su actividad, para que la Administración les dé un apoyo a poder seguir adelante.

Y también un tema muy importante, y es la venta por internet. Es uno de los grandes retos que tendrá que afrontar el pequeño comercio, y es que, a partir de ahora, pues, durante veinticuatro horas al día tendrán un competidor muy importante por internet. Y, por tanto, es fundamental que el Gobierno ayude al pequeño comercio también a incorporarse a esos nuevos canales de venta y distribución.

Y, por último pero no menos importante, hemos recogido también una de las grandes preocupaciones y reivindicaciones del sector del pequeño comercio, y es que se controle, que se regule el cumplimiento de las normativas por parte de todos los comercios y también que se luche decididamente por la venta ilegal. Estas actividades, la venta ilegal y el incumplimiento de normativa del comercio, pues, son actividades, hechos que afectan realmente a los comercios que sí que cumplen con sus deberes, que sí que cumplen con la normativa.

Por tanto, nosotros hemos presentado una moción relativa al sector del comercio, que es un sector fundamental en Cataluña, con propuestas concretas, con plazos concretos para que el Gobierno las ejecute y con medidas que permitirán evaluar si estos programas y si estas medidas han sido eficaces, se han implantado y si realmente han conseguido el objetivo perseguido.

Nosotros creemos que tenemos que abandonar ya discursos vacíos, palabras de apoyo al comercio que no se traducen realmente en programas y en propuestas concretas, y esperamos un apoyo importante del resto de grupos parlamentarios, porque sinceramente pensamos que en el ámbito del comercio podemos tener un amplio consenso y debemos todos sumar y remar a una para apoyar al pequeño comerciante de Cataluña.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, tenim sobre la taula una moció, presentada per Ciutadans, sobre la situació del comerç a casa nostra. Aquesta moció posa de manifest la necessitat de moure fitxa amb relació a la consolidació del marc jurídic del comerç a Catalunya i, alhora, també fa propostes per tal d'impulsar aquest sector en el nostre país. Estem d'acord, diputada, Arrimadas, amb bona part de les propostes que hi han en aquesta moció –hi estem d'acord–, si bé és cert que també n'hi han algunes que, doncs, no hi podem votar favorablement.

En primer lloc, destacar que votarem a favor del punt que demana que el Govern presenti la llei de comerç, serveis i fires i la regulació sobre la venda no sedentària. Som conscients del retard que comentava la senyora Arrimadas de presentació d'aquesta llei, segons el que es va acordar en la Resolució 173 d'aquesta cambra i n'assumim les responsabilitats que hi puguem tenir. És cert que és una llei complexa, però, des d'Esquerra, creiem que l'important és centrar-nos a fer una bona llei i, sobretot, centrar-nos en quin és el contingut que ha d'incloure aquesta normativa.

Segons el nostre punt de vista, aquesta llei ha d'incloure, d'una banda, l'actualització i la compilació de la normativa existent en matèria de comerç a Catalunya i sotmetre-la a una modernització. En segon lloc, ha de reforçar l'ordenament comercial català perquè continuï garantint la pervivència d'un model econòmic basat en l'equilibri de formats i l'elecció de la població per cadascun d'aquests formats. Ha de consolidar el model català de comerç, aquell model que, a través de les trames consolidades, defensa que el consumidor pugui comprar allà on viu. Creiem també que ha d'adequar l'extensa activitat firal del país, els nous reptes que ens planteja l'actual situació econòmica. I creiem també que ha de donar resposta a la irrupció de les noves tecnologies a la nostra vida quotidiana i a les noves necessitats de la clientela.

De la mateixa manera –i això enllaça amb el punt 1.b d'aquesta moció, a la qual també donarem suport–, creiem que aquesta llei ha de servir per consolidar els mercats de venda no sedentària, i, per tant, reconèixer aquesta funció tan important, aquesta funció fins i tot social que exerceixen i que trena el nostre sistema comercial.

Per tant, reconeixem que és important blindar i dotar de seguretat jurídica el model català de comerç a través d'aquesta llei, però alhora volem constatar que aquesta seguretat jurídica dels agents en l'àmbit del comerç i de les persones consumidors no depèn només d'aquesta llei, sinó que també depèn de l'activitat legislativa invasora que, des del nostre entendre, cada dia fa l'Estat espanyol.

És en aquest sentit que hem presentat una esmena, que no s'hi ha inclòs, en què rebutjàvem les constants ingerències de l'Estat espanyol en una competència, la competència 121.1 de l'Estatut d'autonomia, l'ordenació comercial, que és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya.

Dit això, no podem votar a favor del punt 1.c, sobre el que Ciutadans anomena «les multes lingüístiques», perquè senzillament a Catalunya no es multa ningú per no retolar en una llengua que no és el català, sinó que, en tot cas, el que es fa..., es multa per incomplir la Llei de política lingüística i per no retolar en català com a mínim.

Com tampoc no podem votar a favor del punt 2, perquè considerem que la pressió fiscal que depèn de la Generalitat podria tenir una repercussió insignificant en el consum comercial i, per tant, en la supervivència del petit comerç.

Sí, per contra, que votarem a favor del punt 3, que posa de manifest la necessitat de potenciar i reforçar aquells programes que la Generalitat ja està duent a terme destinats a la promoció i al recolzament al comerç, per exemple, en el Pla de manteniment i reactivació de l'activitat comercial a Catalunya.

I també votarem a favor del punt 4.c, perquè creiem que la proposta de fer un recull de bones pràctiques d'aquells programes de promoció comercial, que en alguns municipis funcionen i que poden ser un bon exemple per a iniciatives d'altres ajuntaments, ens sembla que és una feina relativament fàcil de fer i que pot dur fruits bastant, bastant importants.

I, per últim, i abans d'acabar, també donarem recolzament al punt 5 bis, que precisament, doncs, també hem introduït nosaltres a través d'una esmena, que el que vol és publicitar una campanya que ja fa temps que el Govern està duent a terme, la campanya «Digues no», una iniciativa informativa adreçada als ciutadans que informa dels efectes negatius per a la societat i per a les persones de la venda il·legal. Considerem que és un programa que està funcionant correctament des de fa temps, però que és possible que necessiti més publicitat per arribar a més gent.

I, abans d'acabar, destacar..., agrair a Ciutadans i a la diputada Arrimadas la voluntat de consens i les ganes d'arribar a un acord en un tema tan important com el comerç, que actualment ocupa 300.000 persones a casa nostra i que, per tant, és un sector molt, molt important.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia. Doncs, bé, avui se'ns presenta una moció per part de Ciutadans sobre un tema que hem treballat des de fa bastants mesos, que és justament la situació que viu el sector del comerç al nostre país, que s'ha agreujat amb la situació de crisi, que justament ells estan patint d'una manera molt clara amb la pèrdua de quaranta mil llocs de treball, de més de quatre mil establiments des del 2008, que va començar la crisi. La veritat és que la situació és molt delicada per part d'aquest sector, sobretot d'un sector de proximitat, el comerç urbà, que bàsicament està

conformat, doncs, per petites empreses. Moltes vegades qui porta, doncs, el comerç és la mateixa persona propietària d'aquest, ell amb algun familiar. I, per tant, doncs, el fet que es tanquin molts establiments, que tanquem persianes, doncs, és una mala notícia per als llocs de treball, per a la generació de riquesa que aquest sector aporta a la nostra economia.

Aquesta proposta té alguns elements que ens agraden i que votarem favorablement, alguns que no tant. Evidentment, Ciutadans –i li ho agraim– ens ha acceptat una esmena que, per nosaltres, és la més important, que és la que constata que el Govern hauria d'haver presentat a finals de l'any 2013 –és a dir, ara ja fa set mesos– el projecte de llei que es va comprometre a presentar sobre el comerç. És cert que segurament deu ser una llei complicada però no més que altres lleis que ja s'han presentat en aquest Parlament. I, per tant, ens sap greu que hagin passat set mesos, que en passaran nou, perquè ara ja no l'entrarem i s'acaba el període de sessions, una llei tan important, que tant està esperant el comerç i que, d'alguna manera, tant necessita un sector que està patint tant.

No sé exactament quan l'entraran. La senyora Rusiñol –i li agraeixo que faci, no?, un cert *mea culpa*– diu: «Probablement nosaltres també som responsables que no hagi entrat.» Espero que facin el possible perquè s'entri al més aviat possible, perquè realment, doncs, vostès estan incomplint, evidentment, una proposta de resolució del Parlament, però és que, a més a més, també no estan responenent a unes necessitats molt clares del sector comercial que a crits demana ajuts importants. Per tant, en aquest sentit, esperem que puguem constatar això, perquè, a vegades, acceptar els errors ens ajuda a resoldre'ls.

I, a partir d'aquí, hi ha alguns aspectes, doncs, evidentment, que hi donarem suport, que és que es presenti com més aviat aquesta llei, que també es parli de la venda no sedentària, que és segurament un tema pendent que tenim en aquest país.

No podem recolzar el tema de les multes lingüístiques, i crec que és un tema que Ciutadans repeteix continuadament, però em sembla, doncs, que no pertoca.

Estem d'acord que probablement cal –i sempre ho demanem des d'aquest *atril*– una reforma fiscal, que sigui molt més progressiva, que pagui qui més té i qui més guanya. El Govern no està en aquesta línia. Però, en tot cas, nosaltres, doncs, recolzem aquesta proposta.

També que es revisi l'impost de grans establiments comercials. De fet, vam portar-los aquí una proposició de llei que anava en aquesta línia. El Govern ens ha dit que està preparant una modificació d'aquest impost, i, per tant, doncs, recolzarem esperant que el Govern l'entri el més aviat possible i puguem, probablement, establir alguns ajustos importants en aquest impost. I, sobretot, que vagi allà on ha d'anar, que és a millorar el comerç urbà, el comerç de proximitat, que és el que més està patint aquesta situació de baixada del consum.

També recolzarem les propostes que parlen sobre nous programes per enfortir el comerç. A mi m'agradaria dir que em sap greu que no hi hagin xifres concretes. M'imagino, doncs, que, com que moltes són transaccions amb el Govern, el Govern no ha arribat a aquest nivell de detall. I vull recordar que en el pressupost del 2014 –el del 2013, no, perquè no va haver-n'hi– baixen, d'una manera considerable, les partides relacionades amb el sector del comerç. Per tant, bé, votarem a favor d'aquests programes, però volem recordar que hi ha hagut una reducció important del pressupost lligada a aquest sector, que tots diem que és tan important.

Després, en els següents punts ens abstindrem. Em sembla que parlem sobre programes i sobre una coordinació de la Generalitat amb les entitats locals que ja s'està fent des de fa molts anys. A mi em sembla que justament si algú ha fet molt bé els deures en l'àmbit del comerç és el món local. I el senyor Crespo em diu que sí, perquè ja ha estat alcalde, i els que hem estat al món local gestionant aquest àmbit sabem que hem fet molta feina, que hem treballat programes de dinamització comercial amb els comerços, que hem estat treballant millores en l'àmbit urbanístic, en la mobilitat, en la senyalització que segurament ha ajudat, d'una manera molt clara, a millorar la seva competitivitat. Per tant, a nosaltres ens sembla que està bé, però que ja ho hem fet des de fa molts anys, i, per tant, doncs, em sembla que és reiteratiu i repetitiu tornar a parlar d'això.

No podem estar massa d'acord amb els temes de la venda il·legal, evidentment que no estem d'acord amb la venda il·legal, però creiem que abans de fer aquestes propostes podem anar un pas enrere i és prevenir tot això. En un moment de crisi, la gent intenta espavilar-se com pot. Això no vol dir que hàgim de donar cobertura a allò il·legal, però sí, potser, treballar amb aquestes persones que amb formació, probablement amb unes quotes d'autònom reduïdes, podrien entrar dins la legalitat i donar-li una cobertura que ens permetés que tots estiguem dins d'un marc idoni i no anar per la part reactiva. Nosaltres creiem que hem de ser més proactius, en aquest sentit, i fer programes que ens ajudin que tots estiguem al marc de la legalitat.

Per tant, agraïm la moció, en algunes coses, doncs, hi votarem favorablement, en altres no hi podrem donar suport.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, presidenta. Bé. Deia la diputada Arrimadas que l'objectiu d'aquesta moció era donar resposta als problemes del comerç –entenc jo que especialment del petit comerç–, i segurament la crisi que està patint el comerç, especialment –ho repeteixo, el comerç

petit i el comerç de proximitat, que és el més afectat per aquesta davallada del consum–, es deu fonamentalment a dos aspectes.

El primer, que és importantíssim, és la falta d'ingressos de moltes famílies que fa que no puguin accedir a les activitats de consum en la mateixa proporció en la qual ho feien fins abans de la crisi. En aquest sentit, amb un índex d'atur del 25 per cent, un estat, l'espanyol, que és campió en les desigualtats a tot Europa, i uns llocs de treball cada vegada més precaris, és normal que el conjunt de les classes populars no puguin accedir al comerç com es feia abans. Per tant, la primera mesura per reactivar el comerç hauria de ser garantir l'ocupació de tots i totes els treballadors i les treballadores, uns salaris dignes –per tant, derogar aquesta reforma laboral i no l'infrasalari que s'està imposant a l'Estat espanyol– i unes condicions laborals apropiades que expulsin la precarització del nostre país.

I el segon és un element clau també en la davallada del consum comercial, que afecta especialment el comerç de proximitat, és l'excessiva proliferació de grans superfícies als afores dels centres urbans. Per tant, lamentem que cap de les cinc esmenes que hem proposat siguin acceptades, que no hagin estat acceptades pel Grup de Ciutadans. S'entén, doncs, que defensem models de comerç totalment diferents, perquè sí que han acceptat esmenes del Partit Popular, han acceptat esmenes d'Esquerra Republicana, han acceptat esmena dels socialistes, han acceptat esmenes de Convergència i Unió, però no han acceptat cap de les cinc esmenes del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

Què preteníem, el nostre grup, amb aquestes esmenes? Doncs bàsicament tres objectius. El primer, sobre el marc laboral dels treballadors, que és un problema també del comerç que hauríem d'intentar solucionar. Hem proposat que en el disseny de la futura llei es compti amb el consens dels agents sindicals i que es garanteixi el dret dels i les treballadores del sector, avui, per cert, un sector molt feminitzat, i, per tant, malauradament també molt precaritzat. I aquestes esmenes no han sigut acceptades pel Grup de Ciutadans.

El segon bloc, protegir el comerç de les grans superfícies. Hem proposat mantenir les limitacions d'instal·lacions d'equipaments comercials fora de la trama urbana, i, com a exemple, proposàvem que aquest Parlament expressés explícitament el rebuig a l'ampliació del centre comercial La Maquinista, a Barcelona. I aquí el que ha fet Ciutadans és tenir la mateixa actitud que ha tingut el Govern de Convergència i Unió: dir una cosa –i és dir que el que defensa és el comerç petit i el comerç de proximitat–, i, en canvi, fer una altra cosa diferent, i el que fa és promoure l'ampliació i la instal·lació de noves grans superfícies comercials.

I el tercer element, senyora Arrimadas, és acabar amb determinats falsos mites. Jo pensava que els mites, vostès, els tenien en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit de la llengua i, fins i tot, en l'àmbit de la utilització dels burques, però veig que també els situen en l'àmbit del comerç. Ens parlen de moltes lingüístiques en la retolació dels comerços i el que fan pràcticament amb

aquesta moció és criminalitzar els «top manta», quan el que caldria era negociar la regularització d'altres tipus de venda ambulants que no comporti la persecució, ni la criminalització, com ara sí que està passant.

Per tant, són propostes, les propostes que vostès plantejegen, gairebé ens situen el comerç en un estat policial, amb campanyes de seguretat, i la reflexió que els voldríem traslladar és que segurament tot no es resol..., o gairebé res es resol de forma repressiva, sinó que el que cal és incentivar accions preventives, que és el que sí que compartim d'aquesta moció, i, per tant, la votarem.

Doncs, mirin, més enllà de constatar que aquest Govern està faltat de tota transparència, abans que parlàvem de la llei de la transparència, perquè s'ha incomplert un acord d'aquest Parlament i, per tant, evidenciem aquesta falta de compliment, aprovarem també per segona vegada que es presenti en el proper període de sessions una llei del comerç i continuarem amb l'aplicació de la política comercial que s'ha portat fins ara que, com la mateixa moció i la mateixa intervenció de la senyora Arrimadas defensava, és insuficient, però, com a mínim, en alguns aspectes anem un pas més enllà.

Per tant, presidenta, demanaria la votació separada dels punts 1.c, 5, 5.c bis i 6.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Molt honorable presidenta... Honorable conseller, diputats, diputades, bé, avui estem davant d'una moció de Ciutadans que agraïm tant el to que va tenir durant la intervenció com la voluntat de consens que ha tingut amb el nostre grup i, pel que veig, en general, amb tots els grups.

He de dir-li que és una moció una mica de perdigona, perquè vol parlar de tot en poc temps, però que, al cap i a la fi, anomena qüestions importants –que nosaltres donarem suport en alguns dels punts, en els altres hi hem fet algunes transaccions–, i, després, hi ha algun punt en què de cap de les maneres, doncs, hi podem estar d'acord.

Respecte al primer punt, que fa relació al proper període de sessions que s'incorpori o que es porti al Parlament la llei de comerç –la nova llei de comerç–, he de dir que fins al dia d'avui aquesta llei serà la primera llei integral sobre el comerç de Catalunya. Actualment encara estem amb la llei del 93 i amb algunes lleis i normatives parcials que s'han anat fent, com vostè ha dit. Però aquest esforç, que aquest Govern en el mes de juliol de 2013 va aprovar-ne la memòria preliminar, és molt important. I han d'entendre tots els grups parlamentaris que, atès que serà la primera llei integral i que realment per a Catalunya i per al sector del comerç és tan i tan important, doncs, que el seu retard, el retard que podem portar fins a aquest moment,

doncs, cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats. Nosaltres el document ja el vam presentar el juliol de 2013 i esperem, n'estem segurs –el mateix conseller ho va dir–, que en el període de sessions, passat l'estiu, el tindrem a sobre la taula i el podrem discutir i el podrem consensuar. Esperem que sigui així, com amb la majoria dels temes anem.

També li he de dir que està a punt d'aprovar-se el decret regulador de la venda no sedentària.

Respecte a les sancions i multes lingüístiques, evidentment no hi podem estar d'acord, perquè el que no pot fer aquest Parlament és dir-li al Govern que no compleixi la llei. Si nosaltres volem que no es sancioni o que no es posin multes, el que hem de fer en aquest Parlament és canviar la llei. El que no farem nosaltres és demanar-li que la incompleixi, el Govern.

Respecte a la pressió fiscal, és evident que aquest Govern i Catalunya no volen augmentar la pressió fiscal sobre els comerciants. Però vostè ja sap –o vostès, els grups, ja ho saben– que la pressió fiscal realment ens ve donada per l'Estat espanyol fonamentalment. Una petita part, un petit marge de l'IRPF, que no ens dona pràcticament capacitat de maniobra, ja que depèn de la Generalitat de Catalunya, del Govern de Catalunya, però la resta –la resta–, i ahir en vam sentir a parlar, tant el que és l'IVA, com els impostos de societats, com les quotes de seguretat social i l'IRPF, en general, depèn pràcticament de l'Estat. O sigui que aquest punt tampoc el votarem, perquè realment nosaltres poc marge tenim en aquest sentit.

Respecte al punt 3, nosaltres el que opinem sobre aquest punt és que realment el Govern ja va entrar aquí, a petició del Parlament, però ja es va presentar per registre, el Pla per al manteniment i la reactivació de l'activitat comercial a Catalunya. Aquest pla s'està desenvolupant d'una manera molt correcta; realment dona suport i recolzament a la promoció i als comerciants, per tant, nosaltres, en aquest sentit, creiem que la feina ja s'està fent. La moció parla de reforçar-la, d'engrandir-la, d'anar més enllà..., en tot això hi estem d'acord.

El punt quart, el mateix, el que vostè ens demana, doncs, el Consorci del Comerç, Artesania i Moda de Catalunya és el que està fent durant els darrers tres anys.

I, respecte de la venda il·legal, cal distingir de la venda ambulant il·legal i la venda il·legal de productes falsificats, el que en diem el «top manta». Distingint sobre aquests, estem d'acord que cal actuar. I, en realitat, el mateix pla ja marca diferents mesures, des de les mesures penals, mesures administratives i les mesures preventives amb campanyes com la que hem incorporat en el punt aportat pel Grup d'Esquerra Republicana, que és aquesta campanya, que ja s'està duent a terme, del «Digues no».

O sigui que, en general, creiem que està bé que se'n parli, del comerç; creiem que pot haver-hi un consens en alguns punts, altres els rebutgem totalment, i que el Govern està fent la feina, que la nova llei..., la nova, no, la primera llei integral del comerç de Catalunya,

aquest Govern la presentarà i es debatrà en el proper període de sessions. I res més.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora Inés Arrimadas, usted ha presentado una moción que tiene que ver, pues, con una futura ley del comercio que ya hace mucho tiempo que estamos esperando y que hay un compromiso en esta cámara de que se presentaría antes del 31 de diciembre del 2013.

Mire, esto me recuerda a todo lo que está pasando en este Parlamento. Esto me recuerda a la reforma del SOC, la ley de ocupación. ¿Cuántas mociones se han presentado en este Parlamento de todas las fuerzas o grupos políticos, cuántas se han votado, y al final la ley no ha llegado? Acaba el período de sesiones y tenemos la confianza, señor *conseller*, que el próximo período de sesiones podamos tener la ley. Pues, bien, aquí, otra vez: usted nos presenta una moción en la cual nosotros ya le anticipamos que votaremos a favor, ha aceptado nuestras enmiendas, ha aceptado las enmiendas de Convergència i Unió, ha aceptado las enmiendas de Esquerra Republicana, ha aceptado las enmiendas del Partido Socialista, y en este caso lamento mucho que no haya aceptado las de Iniciativa per Catalunya Verds; lo siento, porque hubiera estado ya un grupo más de los que todos votamos cosas que son importantes, que son necesarias y que estamos reclamando durante muchos años.

Usted ha hecho un esfuerzo de síntesis para poder aglutinar un montón de cosas. Nosotros, la verdad, nos hubiéramos conformado, simplemente, con el primer punto; el primer punto, que exige al Gobierno de la Generalitat de Cataluña que antes del 31 de diciembre, o sea, antes de que acabe el segundo período de sesiones, se presente la tan esperada ley de comercio. Con eso nos hubiéramos dado por contentos.

Pero también usted ha incluido un montón de cosas..., porque, con ese afán de que, como no se legisla, habrá que hacer alguna cosa y las mociones se convierten al final en proyectos de ley casi, usted ha venido, pues, a poner de todo un poco: ha hablado de fiscalidad, ha hablado de promoción económica..., en la cual, mire, si tengo que ser sincero, algunas cosas de las que usted ponía ya se están haciendo. Por eso usted ha hecho muy bien de aceptar las enmiendas de Convergència i Unió, porque, por ejemplo, en lo que son los productos artesanales, pues, solamente hay que ir por Cataluña para ver qué se está haciendo. En el tema del top manta se ha hecho una campaña ejemplar, sobre todo y especialmente por la Pimec, para evitar la venta ilegal. Usted ha hablado de inspección; también se está haciendo un gran esfuerzo, y es verdad —y yo le agradezco que haya aceptado nuestra enmienda— que se

necesita más coordinación y más colaboración entre la Policía Local, los Mossos d'Esquadra o fuerzas de seguridad del Estado, como la Guardia Civil o la Policía Nacional, sobre todo, muy especialmente, en lo que es el verano, en lo que es donde más actuación puede tener el top manta.

Yo, la verdad es que nosotros, nuestro grupo parlamentario, ya le he dicho que le votaremos todo a favor, porque todo tiene un sentido común, y más cuando usted ha aceptado la enmienda de Convergència i Unió, en la que usted viene a reconocer que ya se están haciendo cosas. Recordemos todos un informe emitido por el Departamento y la consejería de Empresa y Ocupación sobre comercio, que se presentó, si no quiero recordar mal, en septiembre del 2013, a petición..., y aquí ya viene de alguna de las actuaciones que se están haciendo.

Por lo tanto, nosotros lo que sí exigimos..., pedimos que, por favor, se presenten los proyectos de ley —se presenten los proyectos de ley. Y parece ser que el Departamento de Empresa y Ocupación es el que más dificultades tiene. Yo le digo, y se lo digo en nombre del grupo parlamentario, una vez más..., i davant del conseller, que la nostra col·laboració serà total i absoluta si el sentit comú és fer el que s'ha de fer i tirar endavant, senyor conseller, amb les coses que s'han de fer. Però li ho torno a dir: mirin els incompliments d'aquest Parlament de Catalunya, els incompliments del Govern de la Generalitat, de resolucions o mocions del Parlament de Catalunya en què no es compleix res, no es compleix absolutament res.

Señora Arrimadas, adelante, tenga usted esperanza, o esperemos todos que esto no sea una moción más que queda disuelta por ahí, que no se cumple y que realmente queda en el cajón del Gobierno y, en este caso, del Departamento de Empresa y Ocupación. Y celebros, senyora Arrimadas, que usted tenga esta capacidad de pacto que tiene, tan amplio, con esta cámara —tan amplio con esta cámara—, porque eso quiere decir realmente, que hay sentidos comunes en los cuales no se le puede negar a usted el voto.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Hi ha alguns aspectes de la moció finalment transaccionada amb els quals nosaltres estem d'acord i estarem d'acord, i votarem a favor de l'accés del comerç en el seu conjunt a les plataformes digitals i de venda per internet, per tant, de l'acompanyament que l'Administració li ha de prestar en aquest sentit; del reforç, si cap, encara més a l'assessorament local; a oferir encara més eines perquè, a partir dels ajuntaments, que ja fan molta feina en aquest sentit i que, de fet, és una de les obsessions en positiu dels ajuntaments, puguin encara més donar suport, amb mesures urbanístiques, però també amb mesures d'as-

sectorament legal, d'assessorament comercial, al comerç local, també hi donarem suport.

Hi ha, diguéssim, un ítem que es va repetint els darrers anys i que jo imagino que s'hi fan moltes passes o s'estan fent, de fet, moltes passes en aquella direcció però que no acaba mai i probablement no acabi mai de resoldre's, que és la finestra única i la simplificació dels tràmits administratius per facilitar, diguéssim, qualsevol cosa que tingui a veure amb el bon funcionament del comerç, amb l'obertura de nous comerços, amb la reforma dels comerços. Amb això també hi estarem d'acord; és un camí permanent que es va recorrent i és una queixa també històrica i permanent del sector comercial.

Dit això, hi ha una lectura transversal de la moció que ens preocupa, perquè, d'alguna manera, els problemes que vénen de dalt no s'esmenten i s'esmenten només els problemes que vénen de baix. És a dir, hi ha una lectura que diu que hi ha un problema, que és la venda il·legal de productes o bé falsificats o bé a partir de la venda ambulant o no sedentària, però s'esmenten molt poc –o, de fet, no s'esmenten, s'ignoren– els problemes que vénen de dalt: no es fa cap referència a com afecten les grans superfícies el comerç local, el comerç arrelat al territori, el comerç dins de les trames urbanes. No s'esmenta, en cap cas, el model, diguéssim, *yankee*, per dir-ho d'alguna manera, que s'està instal·lant a mitges, però cada vegada amb més força en el nostre país, de situar grans superfícies comercials en no-llocs, fora de les àrees urbanes, de com afecta això i com està minvant això la capacitat de competir del comerç local. Això, diguéssim que, com que seria ficar-se amb els poderosos, això no s'esmenta, i, en canvi, sí que es fa referència –no sé quants punts– a reforçar presència policial, articulació policial, coordinació policial, inspecció policial contra una venda ambulant no sedentària que, en tot cas, és, en molts dels casos –en molts, no en tots, però en molts dels casos–, la sortida que troba una sèrie de gent a la misèria, en un país amb un 22 per cent d'atur, que poques opcions de futur vital ofereix a una bona part de la població.

No s'esmenten els reials decrets de mesures urgents de la liberalització del comerç i determinats serveis que va aprovar en el seu moment el Partit Popular i que agreugen la situació del comerç local, ni el Reial decret llei 20/2012, de mesures per garantir l'estabilitat pressupostària i de foment de la competitivitat, que també agreugen, en una altra mesura, el suport al comerç local, és a dir, l'impedeixen. Ni tampoc, òbviament, anant més amunt, altres mesures, com la directiva Bolkestein, relativa a la liberalització dels serveis, que també afecta en negatiu el comerç local.

En aquest sentit, és una moció que, a més a més, demana una cosa que en Ciutadans, diguéssim, s'ha convertit en bastant habitual i que a nosaltres ens interroga sobre com se sostindria una societat governada per Ciutadans, que és que sempre es reclamen menys impostos a tots, per a tots, per a tots els serveis, per a tots els sectors, per a totes les poblacions, en tots els sentits; després, quan s'intenten posar impostos als capitals bancaris, quan s'intenten posar impostos a les teleoperadores, etcètera, llavors, hi voten en contra, no?

Per tant, quan s'ataca, diguéssim, els grans capitals hi voten en contra; quan va de classes mitjanes cap avall, de comerç, d'empreses, etcètera, llavors, eliminen... Ahir, el mateix Govern espanyol reconeixia un dèficit fiscal de 8.000 milions d'euros; nosaltres discrepem d'aquesta comptabilitat, però a això no hi fan referència. Potser és una de les raons..., n'hi ha d'altres, però potser és una de les raons de l'elevada pressió fiscal per mantenir uns serveis públics mínims a Catalunya. I llavors adjudiquen, diguéssim, tota la desviació que aquest model pateix –és a dir, molta pressió fiscal, serveis públics molt deteriorats, poques ajudes públiques, etcètera, és a dir, de dificultats de mantenir l'Administració pública en uns estàndards mínims–, l'adjudiquen, diguéssim, al procés sobiranista, doncs, que en proporció ens deu estar costant 10.000 milions d'euros o una cosa similar.

Nosaltres no compartim, diguéssim, aquesta simplificació de la realitat, i, en tot cas –perquè em queden cinc segons només–, votarem a favor del punt 3 senyer, del 4.c, i a la resta hi votarem en contra.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, me gustaría agradecer, sinceramente, a todos los grupos parlamentarios las enmiendas que han presentado a nuestra moción; también la predisposición para negociar estas enmiendas, y por último, el tono que todos ustedes han tenido en su intervención. Porque la verdad es que en sus intervenciones han puesto de manifiesto que esta moción era necesaria, que esta moción responde realmente a una necesidad del sector, que es preocupante la situación del sector y que están ustedes de acuerdo en la mayor parte de las propuestas que nosotros incorporamos para intentar mejorar la situación del comercio. Todos ustedes y la Mesa tienen la versión definitiva de las enmiendas incorporadas, y en el tiempo que me queda, pues, me gustaría hacer un par de comentarios.

Al Partido Popular: no es lo único importante de esta moción que se presente la ley; es condición necesaria, pero no suficiente, y hay otras cuestiones que quedan al margen de la ley de comercio que son igualmente importantes para dar un impulso y para apoyar al sector. Usted sabe perfectamente que la lucha contra la venta ilegal o que el cumplimiento de esta misma normativa requieren actuaciones fuera del marco legal que son igualmente necesarias.

Al señor Crespo, que hacía la referencia a la presión fiscal, señor Crespo, ustedes pueden explicar todo lo que quieran, pero la presión fiscal por parte del Estado, por parte del Gobierno central, es la misma en todos los rincones de España, los impuestos estatales son iguales en todos los rincones de España. Si en Cataluña los catalanes tenemos más presión fiscal es porque la Generalitat de Catalunya, con su margen

de actuación tributaria, decide voluntariamente subir su presión fiscal. Es una decisión equivocada, pero es una decisión del Gobierno de la Generalitat.

A Iniciativa: le ha traicionado el subconsciente, señor Mena. Nosotros hemos presentado un punto 5 a la moción con seis puntos, en que hablamos de la lucha contra la venta ilegal y el control del cumplimiento de la normativa; no hemos hecho ni una sola referencia a la venta ambulante. Y usted me presenta una enmienda que es un único punto que habla de cómo podemos favorecer la venta ambulante sin criminalizarla. Le ha traicionado el subconsciente, y nosotros no hemos hecho ningún caso a esa asociación y, por tanto, evidentemente que no podíamos aceptarle este tipo de enmiendas.

Y, por último, el tema de las multas lingüísticas. No entiendo cómo se puede salir a este *faristol* a defender al pequeño comercio, a defender la situación de los autónomos que están detrás de cada mostrador del comercio, y estar a favor de que se les multe por poner «Zapatería» en vez de «Sabatería». ¡Es que no lo voy a entender en la vida! ¡Es que no se puede hacer este discurso! Y permítanme, que de entre todos los grupos parlamentarios que defienden las multas lingüísticas al que menos puedo entender, sinceramente, es al Partido Socialista –es al Partido Socialista–, teniendo en cuenta cuáles han sido siempre sus votantes.

Por tanto, agradeciendo a todos los grupos la actitud, esperamos que nuestra moción tenga un amplio apoyo.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada. Són uns quants...

La presidenta

Digui.

Jordi Turull i Negre

El punt 1.a, 1.b, tots els subpunts del 3, o sigui, seria el 3.a, b, c, d, e; el 4.c i el 5.c bis.

La presidenta

Ja? Ja està? (Veus de fons.)

Jordi Turull i Negre

Perdoni, i 1.c bis...

La presidenta

El 5.c bis...

Jordi Turull i Negre

No, 5.c bis i l'1.c.

La presidenta

1.c. D'acord.

(*Alícia Romero Llano demana per parlar.*) Senyora Romero...

Alícia Romero Llano

Sí, demanem votació separada de l'1.c, 4, 5 i 6.

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Començarem a votar aquesta moció. Hi hauran diferents votacions, eh?

Comencem pel punt 1.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 en contra.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 en contra.

Votem ara l'1.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 102 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 3 sencer, a, b, c, d i e.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 4.c –4.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 abstencions.

Passem ara a votar la resta del punt 4 –la resta del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 67 en contra i 21 abstencions.

Votem ara el punt 5.c bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 21 abstencions.

Votem ara el punt 5.a, b, c i d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 83 en contra i 18 abstencions.

I votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 84 en contra i 18 abstencions.

I, per si quedés alguna cosa, votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 68 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre els infants en situació de
vulnerabilitat (tram. 302-00188/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els infants en situació de vulnerabilitat, presentada pel Grup Socialista. (*Veus de fons.*)

Té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Demano als diputats i diputades silenci, i els que hagin de marxar que ho facin ràpidament.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, conseller, bon dia. Presentem la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els infants en situació de vulnerabilitat amb la voluntat de concretar i d'avançar, amb el realisme necessari en un context difícil i complicat a nivell social i econòmic, però a la vegada amb l'ambició i la fermesa que requereix la defensa dels drets dels infants i del seu benestar.

La Convenció dels drets dels infants, l'Estatut, la Llei de drets i oportunitats i, més recentment, el Pacte per la infància són el marc de consens en què ens movem. Coincidim, com hem manifestat tots en més d'una ocasió, que tenim bons instruments per a establir les mesures oportunes i començar a avaluar-les, a la vegada que reclamem, també, com insistentment reiterem des del nostre grup, que és necessari un major lideratge per part del Govern, un major compromís presupostari i també una millor coordinació tant a nivell interdepartamental com interinstitucionalment parlant, per a garantir una major eficàcia de les polítiques d'infància.

Cal posar fil a l'agulla i avançar molt més de pressa perquè la infància en situació de vulnerabilitat ja no té temps. I, evidentment, és urgent que el Govern canvie els titulars i les fotos per un compromís real, i cal que passe de la retòrica a l'acció.

La Taula del Tercer Sector aquesta setmana reclamava al Govern que es posi en marxa la prestació de 465 euros el mes que asseguraria els ingressos per a 34.000

famílies amb infants. Sense anar més lluny, ahir la mateixa Federació d'Associacions de Pares i Mares acusava el Departament d'Ensenyament de no fer res i desviar l'atenció, també, a les escoles davant d'un dels principals reptes que tenim als centres educatius, que és la lluita perquè milers d'infants no quedin atrapats en el cercle de la pobresa.

I nosaltres, avui, en la moció insistim en aquests i altres temes. Insistim en la necessitat de recuperar també de manera progressiva les prestacions per fills a càrrec, parts múltiples, adopcions i acolliment, per a garantir que el 2015 totes aquelles famílies amb ingressos inferiors a 35.000 euros puguin rebre-la.

Insistim en la necessitat de garantir beques menjador com a dret subjectiu, per tal que aquells infants de les famílies que no puguin fer front al pagament del menjador la tinguin garantida, cobrint el 100 per cent del seu cost.

Respecte a l'educació en el lleure, demanem garantir-hi l'accés de tots els infants en igualtat de condicions. El mateix Síndic de Greuges, en un dels seus darrers informes, alertava que s'estan produint situacions de desigualtat en aquest àmbit, constatant a la vegada que les polítiques de promoció del lleure són les més afectades per les restriccions econòmiques i que les mancances normatives, la falta d'ajuts i les desigualtats d'accés són els principals déficits del lleure educatiu a Catalunya.

Instem el Govern, a la vegada, a reforçar el programa «Salut i escola», en l'àmbit de l'educació secundària, i implementar-lo progressivament a primària, per tal d'impulsar accions de promoció de la salut, avançar en la detecció precoç i també reduir els factors de risc.

S'han d'intensificar i coordinar, i així ho hem manifestat també en diverses ocasions, els equips d'orientació psicopedagògica, els centres de desenvolupament i atenció precoç a la infància i l'adolescència, i els centres de salut mental infantil i juvenil. I cal garantir que els infants que són derivats a alguns d'aquests serveis tinguin com a màxim en sis mesos el dictamen corresponent. No pot ser que es tardi més d'un curs a atendre'ls, perquè això repercutix negativament en el seu desenvolupament, en alguns casos de manera irreversible. I això és el que està passant avui a les escoles del nostre país.

I encara a les escoles, cal destinar també els recursos adients per a les aules d'acollida i les unitats de suport a l'educació especial necessaris per a garantir l'escola inclusiva, garantint també el suport dels vetlladors i professionals que siguin necessaris.

Finalment, presentem també tres punts que considerem importants. Un, en referència a l'habitatge, instant el Govern que s'adoptin les mesures necessàries per a evitar d'una vegada per totes els desnonaments a famílies amb infants a càrrec. I dos punts importants: tant l'elaboració d'un calendari per tal d'augmentar progressivament la inversió en infància i assolir el 2,2 per cent del PIB, amb una mirada a mitjà i llarg termini, i també plantegem la necessitat de redactar una llei de mesures integrals per a combatre la violència

contra la infància i l'adolescència. No parlem d'accions concretes, ni de programes extraordinaris, ni de mesures incloses al Pacte per la infància; no parlem només, tampoc, de maltractament infantil; parlem de violència, massa vegades oculta, també, al nostre país. I, tal com diu el nom, parlem de *lleï*, tal com ens demanen també algunes entitats, com Save the Children; plantejada, una llei, amb l'objectiu de combatre la violència i garantir la reparació dels drets dels infants; a la vegada que s'estableixin les normes d'atenció mínimes, similars a les que ja es van implementar en el cas de la violència de gènere, que garanteixin el seguiment, l'avaluació i la rendició de comptes.

Aquesta és la moció que presentem avui, amb l'ànim, com hem dit, de ser fermes i ambiciosos en la defensa dels drets dels infants, però també amb aquesta mirada realista del difícil i complicat moment que vivim.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, primer de tot voldríem felicitar-nos per la possibilitat de poder debatre i arribar a acords amb plena normalitat amb la diputada Núria Ventura i Brusca; és un plaer. I realment ha estat un plaer, perquè ha tingut una actitud francament constructiva, d'aportacions, que hem intentat correspondre també amb esmenes, que no només anés en el sentit, diguem-ne, de puntualitzar coses, sinó d'afegir-ne de noves. Hem debatut en els últims mesos en aquesta cambra parlamentària al voltant de la pobresa i de la pobresa infantil en diverses ocasions; ho hem fet al voltant del pacte nacional, o hem tingut, també, l'oportunitat de fer-ho en la comissió específica que hi ha d'infància en el Parlament, i a través de diferents esmenes, de diferents mocions que han presentat alguns grups parlamentaris; Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és un d'ells, també el Partit Socialista i altres grups parlamentaris; també el nostre va presentar-ne fa un any per boca de la diputada, la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Però avui aquesta moció ens planteja coses noves, i és en aquest sentit, doncs, que hem intentat puntualitzar-ne algunes i afegir-ne d'altres. Què planteja de nou aquesta moció? Doncs, a veure, planteja alguns aspectes que voldria remarcar en l'àmbit alimentari, per exemple. N'hi ha algunes que no hem arribat a acord, diguem-ne; en l'àmbit genèric hem arribat a acord en sis punts, però en l'àmbit alimentari el que planteja és ampliar de cara als propers exercicis pressupostaris –per tant, no només estem parlant d'aquest– els recursos i els programes extraordinaris per intentar arribar en període no lectiu a tots els infants. I plan-

teja una cosa que a nosaltres ens sembla innovadora, i que és una línia de treball de cara al futur que volem continuar explorant i treballant, i que convidem la consellera a treballar-hi, que és a fer un seguiment específic d'aquells alumnes que durant el curs escolar reben beques menjador i que les reben per necessitats econòmiques, durant el període no lectiu; és a dir, ens emplacem aquí, de forma complementària a allò que varem fer en el seu moment a través d'aquell protocol de detecció, a fer un seguiment posterior als alumnes i, per tant, introduïm un nou instrument. Ens sembla una bona notícia que hem pogut incorporar a través d'una esmena del nostre grup parlamentari que ha estat acceptada pel Grup Socialista.

També remarcuem un altre aspecte: en l'àmbit del lleure, la moció rebla el clau al voltant d'un tema que hem debatut també de forma molt àmplia en aquest Parlament, que és el lleure, la necessitat d'arribar al lleure, de garantir que tots els infants puguin participar de forma equitativa i sense discriminació per motius econòmics en el lleure, i ampliem aquí un aspecte que també és fruit d'una esmena del nostre grup parlamentari que ha estat acceptada per la diputada Núria Ventura, que és que hi hagi al final del període estiuenc un balanç en aquesta cambra parlamentària de quin ha estat el resultat dels programes, de les intervencions que ha fet el Govern de la Generalitat. Per tant, estem fent una avaluació en la línia d'allò que marca la Llei de serveis socials i allò que nosaltres reclamem de forma reiterada, dels recursos i de l'efectivitat d'aquests recursos per garantir aquest dret que explicitàvem en aquesta esmena.

També hi ha un punt que ens ha estat acceptat, d'addició, en el punt sisè, que és el desplegament de les taules territorials d'infància i de les respectives comissions tècniques en un termini de sis mesos; és un element innovador que hem incorporat també en aquesta moció del Grup Socialista, i també un aspecte que voldríem remarcar, i és que no només estem dient al Govern que ha de fer més per intentar combatre els desnonaments en aquells casos en què hi hagi un infant en la família, sinó que estem fent una declaració prou important, que és que adopti les mesures per evitar desnonaments d'habitatges a famílies amb infants. No es tracta només d'una declaració, sinó que es tracta també de dir al Govern que aquest ha de ser un principi que ha de guiar tota la seva actuació en aquesta matèria.

I, per últim, també un aspecte que, si bé ha estat incorporat i ha estat debatut –el nostre grup parlamentari va fer-ne esment en el Pacte d'infància–, ens sembla també remarcable que s'expliciti aquí i que se li introdueixi un calendari, que és el tema d'assolir un 2,2 per cent del producte interior brut en despesa destinada a infància en un termini de sis anys. Es tracta, ho repetixo, d'un calendari, de fixar un termini, i en aquest sentit al nostre entendre és una bona notícia.

En definitiva, ho repetixo, agraïment a la diputada; em sembla que tindrà un ampli suport. Nosaltres hem intentat fer-hi el màxim d'esmenes possibles, bona part d'elles han estat acceptades, i em sembla una bona notícia, d'una banda, que puguem debatre de forma

oberta, constructiva, al voltant d'un tema que avui dia té, i m'adreço específicament a la consellera, un munt de propostes en aquest Parlament i, per tant, vostè, consellera, té un munt de deures al damunt de la taula.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, és aquesta una moció que podem advertir ben transversal, com també ho són els drets de la infància. En aquest sentit, crec que és important remarcar tot el camí que s'ha fet a casa nostra en l'acompliment d'aquests drets, però hi ha hagut importants avenços i fites assolides i també és cert, senyora Ventura, amb molta feina encara per fer. Perquè d'això es tracta quan parlem d'infància: de treballar de manera imparcial, sumant tots els esforços que hi calguin, estant plenament segurs que la infància d'avui és el nostre futur de demà.

En un informe que UNICEF presentava sobre la Convenció dels drets de l'infant el 2011, em va cridar l'atenció la definició que establien, la dita convenció: una revolució silenciosa, en tant entendre-la com a impulsora d'un canvi social, assentant les bases per a la protecció i promoció dels drets de tots els infants. La promoció, la prevenció, la protecció i la participació de la infància són eixos claus en l'actuació del Govern, que té com a prioritat garantir les mateixes oportunitats, i de manera també molt especial, en el que toca a infants més vulnerables, hem de ser capaços de treballar de manera coordinada per a una millor efectivitat de tots els serveis i recursos que es dediquen a la infància. Tots hi estem d'acord, que l'objectiu més important és millorar l'atenció integral a la infància; per tant, és vital que anem amb disposició de sumar, de canalitzar tots els nostres esforços i de fer possible la màxima rendibilitat de tots els serveis i la millor atenció a cadascun dels infants.

Parlava de la importància, entre d'altres, de la prevenció i de l'exigència d'entendre-la i establir-la com una prioritat. Però actualment també és un repte, un repte que implica millorar la detecció i la rapidesa en les intervencions, el foment de la participació i la promoció dels drets, deures i oportunitats dels infants i adolescents dels quals parlem en aquesta moció. Tot plegat és una qüestió de recursos econòmics i humans, però també ho és de l'establiment d'un ordre de prioritats i la voluntat d'una millor coordinació interdepartamental i interinstitucional, com referia ja la senyora Ventura, i així ens porta a tenir assegurada l'eficàcia i, conseqüentment, el garantiment dels drets bàsics en l'àmbit de l'alimentació, l'educació, la salut i l'habitatge.

Tenim instruments i estratègies potents; la consellera ho referia en la seva intervenció durant la interpel-

lació. Tenim una llei d'infància, de drets i oportunitats de la infància, una llei ambiciosa i potent, així la definia, de consens molt ampli, que ha anat desplegant-se al llarg d'aquests darrers anys d'una manera molt important. Una llei que, entre d'altres moltes qüestions, ens parla de polítiques d'infància que per ser efectives necessiten la transversalitat com a fórmula per garantir els drets, les oportunitats i les responsabilitats des de tots els àmbits, i de la necessitat d'incorporar sistemes de coordinació efectiva i des d'un enfocament garantidor del benestar i la qualitat de vida dels infants. La coordinació institucional requereix, doncs, el desenvolupament i la implantació de mecanismes de treball horitzontals entre les diferents administracions i dins d'aquestes. Les comissions interdepartamentals, les meses intersectorials, els grups de treball o els sistemes d'informació horitzontals són instruments que han de fer possible aquesta coordinació institucional i, en aquest sentit, cal generar interacció, intercanvi de coneixement, de bones pràctiques, basades, sobretot, en l'evidència que permeti una optimització de recursos i una millor presa de decisions i efecte multiplicador.

Respecte al text d'aquesta moció, tenim molt en compte la importància que té el consens en tot el que concerneix a infància. Malgrat tot, hi ha alguns extrems que superen en molt allò que és possible i real en l'actual marc pressupostari. Amb tot, ho reitero, la voluntat del Govern és mantenir l'estatus de prioritat pel que fa a les polítiques d'infància. Res més.

Per acabar, agrair la bona predisposició de la senyora Ventura a arribar a acords, a acceptar algunes de les nostres esmenes, com també les aportades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, nosaltres ens felicitem, la diputada Ventura, doncs, surt, d'algun manera, de l'etapa de l'exili interior i ara ens presenta aquesta moció, que és una bona moció, una moció molt oportuna i, doncs, volem agrair també la concreció amb la qual ens la presenta, perquè això és positiu, és un tema important, és un tema en el qual hem de buscar consensos, i ens sembla que està ben plantejada, no? La infància ha de ser una prioritat absoluta, perquè els nens no tenen cap responsabilitat en la crisi, tenen tots la mateixa neteja d'illusos, d'esperances i, per tant, hem de fer un esforç entre tots perquè puguin tenir els mateixos drets. Tenim diners? No, no molts, però suficients. Tenim diners suficients perquè els nostres infants no passin gana, i aquest ha de ser un objectiu transversal, ha de ser un objectiu prioritari, que demanda també acció. És a dir, més que paraules, com hem dit molts cops, accions, creativitat, immediatesa i valentia.

També planteja una altra qüestió, en la qual em voldria aturar un moment, que és el tema de les ajudes familiars, aquesta moció. Veia aquest matí una gràfica de la piràmide poblacional catalana, i tenim un problema –tenim un problema–, i aquest problema es diu natalitat. Perquè, escoltin, qui pagarà les pensions? Qui pagarà les pensions? A mi em queda una mica lluny, encara; però, bé, la generació que ve... No tant, no tant, però, bé, qui em pagarà les meves pensions? (*Veus de fons.*) Com mantindrem l'estat del benestar? Escolti'm, com competirem amb països que tenen una població jove d'un 50 per cent? És a dir, països que tenen vitalitat, que tenen il·lusió, que tenen energies. Nosaltres som una població envellida. Escolti'm, no podem convertir Europa en una mena de parc temàtic de la cultura i dels geriàtrics. No pot ser. És a dir, això té un caire decadent, doncs, esteticista. Pot ser interessant, però no pot ser. Necessitem més vitalitat, i necessitem fer polítiques de natalitat, i en aquest sentit va ben encaminada aquesta moció, i bé, en el sentit que dóna ajudes a les famílies; això els permet desenvolupar de forma, doncs, com vulguin la seva paternitat. I per altra banda, va en la línia que nosaltres estem fent des del Partit Popular, en la línia de la reforma fiscal que amplia de forma contundent els ajuts a les famílies amb progenitors a càrrec, amb fills a càrrec, amb tres fills o més, etcètera.

Tanmateix, la principal política activa està clar que és crear llocs de treball. Avui deia *El País* que un 15 per cent dels infants de Catalunya, un 15 per cent, viuen a llars on cap dels progenitors té treball. Bé, això és, un 1,5 de cada..., nens té aquest problema, que és absolutament esfereïdor, perquè ja ens podem imaginar quines són les seves condicions i, per tant, hem de donar ajudes que van en aquesta línia a la moció. Però, sobretot, hem de donar no només pa sinó la canya, és a dir, llocs de treball. Aquest no és un tema per tirar-nos els trastos. Abans es parlava en un grup del crèdit i el descrèdit de la política; doncs, el crèdit passa també perquè el que fem aquí no sigui només paraules, paraules, paraules, sinó decisions concretes, valentes i acordades per servir els ciutadans.

Finalment, i acabo, dos apunts. Una, nosaltres ens abstindrem en el punt 5 per una raó molt senzilla: nosaltres defensem fermament els programes Salut i Escola, però més d'un cop hem lamentat algun enfocament, i demanem que es reenfoqui una mica alguna qüestió i, per tant, doncs, senzillament, ens abstenim. I després hi ha una altra qüestió: a veure, si anéssim sumant les mocions que vénen aquí demanant que aquest percentatge, doncs, el 2 per cent del PIB per a no sé què, el 2 per cent del PIB, el 3, el 6..., al final ens sortiria el 150 o el 200 per cent del PIB dedicat al que cada grup va plantejant. I penso que aquí hem de ser una mica realistes entre tots, perquè, és clar, és fàcil anar demanant als reis que ens vagin sumant els pressupostos, però també són limitats i hem de ser realistes. I això és una reflexió general. Ara bé, a nosaltres ens sembla correcta aquesta proposta, aquesta moció, que serveix els interessos dels infants, i votarem majoritàriament a favor.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot fixar la posició, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, les polítiques d'infància, diguem la veritat: no són una prioritat en aquest Govern. No ho són. No són una prioritat, senyora Solé, perquè, si no, no estaríem aquí parlant del que estem parlant i exigint el que estem exigint. En aquest cas, per ventura, la senyora Ventura, eh?, i ben tornada, aprofito per dir-ho, no és una prioritat. Les polítiques socials no són una prioritat i les d'infància tampoc. I tenim un pacte, i tenim una llei; les xifres ho demostren. La senyora Solé parlava d'un informe d'UNICEF, no parla de l'altre informe d'UNICEF, en què en el període 2010-2013 s'ha posat de manifest la situació dramàtica que estaven patint els infants al nostre país: 400.000 infants menors de setze anys en situació d'exclusió. Ja no que els manqui el dret a ser feliços, els drets de la Convenció o el dret a la participació, no, no, no: les necessitats bàsiques, la malnutrició; això és el que tenim sobre la taula. Per això jo dic que no és una prioritat, i per això aquestes propostes.

Sí que tenim instruments: tenim un pacte i tenim una llei, una llei que li costa molt desplegar-se, i també tenim un pacte, al qual crec que se li ha de donar un cert tomb i ser més ambiciós. Però el 30 per cent d'infants en risc d'exclusió, si us plau... Hi ha l'informe del síndic; el del lleure, que ja esmentava la senyora diputada; el de salut; l'informe de malnutrició; el darrer informe també de Fedaia; el d'ECAS darreríssim: el 15 per cent dels infants al nostre país viuen en famílies en què, dels seus membres, ningú treballa, cap dels seus membres treballa. Això és normal? Aquests infants... Però el problema és..., el normal en un estat de dret seria: si la família no hi arriba, hi ha d'arribar l'estat social de dret, hi ha d'arribar la justícia social, hi ha d'arribar allò que diu la Convenció, que és que els infants no són només fills de les seves famílies o del seu pare i la seva mare, són fills de la societat, són membres de la societat, els més vulnerables, i sobre els quals hem d'actuar amb més força. S'està fent amb prou força? No.

Per tant, en aquest sentit crec que hem de fer aquesta reflexió profunda, i en aquest sentit la moció aporta punts interessants que no s'han tocat. Estem aquí per les reduccions pressupostàries, estem aquí perquè s'ha suspès la renda mínima, s'han suspès els ajuts per infants a càrrec, s'han disminuït de manera generalitzada les beques menjador, i sobretot, també, les escoles bressol, que vam debatre la setmana passada, les beques de transport..., tot allò que fa que els infants amb famílies empobrides no estiguin vulnerables, perquè els ajudem, la societat. I aquesta és la funció que no està fent el Govern.

Deu punts, des del 2008, ha crescut la pobresa, i a sobre ens hem de sentir, doncs, el senyor president de la patronal, incrementant, diríem, la ferida, dient que pares i avis són incapaços d'oferir als seus fills i nés un intercanvi de drets. Aquests que tenen els pares empo-

brits, estan dient-nos..., i volent crear un conflicte intergeneracional, un xantatge emocional. Quina vergonya, no? Llavors, què volen que passi si s'han reduït un 15 per cent les polítiques d'infància al nostre país? Si aquí només hi ha una qüestió: que això estigui en els pressupostos! De fet, la moció no diu res de pressupostos, parla del 2,2 en un temps progressiu, que m'hi referiré, però aquí és on es veuen les coses, aquí es veuen les ganes de complir el pacte i és on es veuen les ganes de complir amb allò que es necessita.

Per tant, nosaltres..., òbviament, és una moció molt transversal, amb certes coses que es garanteixen de nou; algunes ja les hem debatudes molts cops, i fins i tot les hem votades. I hi ha dues qüestions que a mi sí que em semblen importants. Una, perquè la vaig fer jo, la pregunta, a la consellera, en una interpellació, sobre els desnonaments amb infants, que les famílies amb infants desnonats són el 92 per cent al nostre país. Però és que passa una cosa encara més greu: és que hi ha infants al nostre país que estan essent desnonats dues vegades, i això ha d'acabar. I crec que, en part, l'esmena transaccionada és la que ja vam parlar a la Comissió de Seguiment del Pacte per a la infància amb la consellera, que era que hi participés, diríem, la Mesa d'Habitatge, que també hauríem de veure si té totes les capacitats, si necessita reforçar-se o no, i, aquest blindatge legal, a veure de quina manera es fa. I trobem interessant que s'incorpori i que s'hagi posat aquest nou punt en el debat.

De la resta, com que Save the Children també em va fer aquesta proposta sobre la Llei de violència, és una aportació, jo també la comparteixo.

Hi ha una cosa en què jo no vull ser còmplice, senyora diputada; és el darrer punt, el punt 12. No, no ens agrada això d'augmentar progressivament, fins d'aquí a sis anys, el 2,2 per cent del PIB. No. Que el consens, senyor Bosch, no ens faci còmplices; ja li ho vaig dir un dia. El 2020 hem d'esperar el 2,2? Nosaltres ho portàvem al nostre programa, ho hem dut al programa de les europees, i creiem que és molt factible, i no faríem una suma que ens donaria 220. Si és una prioritat, que estigui en els pressupostos i que per al proper pressupost –nosaltres dèiem el 2, ja no dèiem el 2,2– estigui, diríem, en els pressupostos, perquè, si no, estem fent eufemismes i tirant pilotes fora.

I aprofito per fer també aquesta apreciació i explicació al diputat del PP: per què 2,2? Perquè és la mitjana europea dels vint-i-cinc països més avançats de la Unió Europea. No és un invent: és la taxa que permetria que no estiguéssim parlant les coses com les estem parlant, així.

Per tant, compromís explícit, és el que demanem, cap retallada més en pressupostos i, sobretot, entendre, doncs, que als nostres infants els hem de garantir aquests mínims vitals i de vida digna.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *consellera*, tratamos ahora la moción sobre la situación de la infancia en situación de vulnerabilidad. Volvemos a tratar un tema que, como se ha dicho, hemos tratado en diferentes ocasiones, tanto en mociones en este Pleno, en las comisiones y en el Pacto por la infancia. Y es bueno que lo hayamos tratado muchas veces y es bueno que se vuelva a tratar, porque estos temas, que son los que nos deben preocupar y los que nos preocupan..., y los que realmente preocupan a los ciudadanos, en este caso, a todos los ciudadanos de Cataluña.

Son situaciones preocupantes, efectivamente, para el poder público, pero son situaciones dramáticas para muchos conciudadanos. Y por lo tanto, cuando se producen estas situaciones, como digo, dramáticas, para muchos ciudadanos en una situación especialmente delicada, como son los niños afectados por situaciones de pobreza, los poderes públicos no pueden fallar; también se ha dicho antes. En un momento de crisis económica, en un momento en el que las familias tienen dificultades para atender las necesidades de niños y adolescentes, los poderes públicos no podemos fallar. Obviamente, la situación no es fácil, hay menos dinero también en la Administración pública, hay menos recursos, pero tenemos que hacer los esfuerzos necesarios para llegar a acuerdos entre todos, para conjurarnos, para no fallar a las personas que están viviendo estas situaciones dramáticas.

Se está trabajando en esa dirección. Como ya se ha dicho, hemos firmado todos los partidos políticos y agentes sociales el Pacto por la infancia, que determina unas políticas y unos objetivos a medio plazo. Eso hay que ir concretándolo; ahora se está hablando del pacto integral a cuatro años, para ir concretando esas políticas, pero hay que seguir concretando y hay que llegar al momento de adoptar medidas concretas, y también de poner sobre la mesa los recursos necesarios para poder financiar estas medidas. Y yo creo que todos tenemos la obligación también de llegar a acuerdos, no solo en las políticas a medio plazo y en los objetivos, sino también de llegar a acuerdos en la concreción de las medidas y de los recursos que se deben poner para poder llevarlas a cabo.

Esta moción, de alguna forma, lo que hace es concretar, concretar medidas, un listado de doce medidas de diferentes ámbitos relacionados con la infancia, en los que se adoptan posturas muy concretas: se habla de la ayuda a hijos a cargo, de las becas comedor, del acceso al ocio, de la salud, de la educación, de la violencia contra la infancia y el tema de los desahucios, que, como se ha comentado ya también anteriormente, consideramos que es especialmente importante cuando, dentro de esa situación –y vuelvo a utilizar el adjetivo– «dramática» que es un desahucio, resulta que uno de los sujetos o varios de los sujetos son niños. Son situaciones sobre las que hay que actuar, y nos felicitamos de que en este punto y en otros se haya llegado a acuerdos y se hayan consensuado medidas, se haya llegado a acuerdos con los grupos que apoyan al Gobierno, para que podamos sacar adelante medidas concretas que podemos ir aplicando ya.

Y luego está el punto 12, efectivamente, que yo creo que es la piedra angular o una de las piedras angulares, porque no solo hacen falta recursos, hacen falta todo tipo de medidas y hacen falta concreciones, pero sí que es verdad que es importante y que sin recursos, sin un soporte económico, va a ser muy difícil que podamos atacar y podamos atajar todas estas situaciones complicadas.

Había una propuesta de llegar al 2,2 por ciento, ya se ha dicho anteriormente. No es una cifra arbitraria, es la media de gasto, de producto interior bruto en la Unión Europea en políticas de infancia i en juventud. Y, por lo tanto, el objetivo nosotros creemos que es ambicioso. No es ambicioso porque sea muy elevado, insisto, es la media de los países de nuestro entorno. Pero es ambicioso porque estamos muy lejos de gastar, hoy en día, de llegar a ese porcentaje. Y, por lo tanto, consideramos que el objetivo es ambicioso y que puede ser, ese objetivo, el punto de acuerdo de los grupos parlamentarios de esta cámara.

Se proponía en la moción que ese objetivo se alcanzara en cuatro años; al final parece que se ha llegado a un acuerdo en que sea a seis años, ha sido aceptado por los proponentes. Hubiera sido mejor en cuatro que en seis, pero, bueno, en todo caso nosotros creemos que lo importante es el acuerdo, el acuerdo en el objetivo, y que en seguida, en unos pocos meses, empezaremos a ver si realmente podemos llegar y vamos en la dirección correcta, cuando discutamos los próximos presupuestos de la Generalitat.

Muchas gracias, señoras y...

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. I, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres respecte a la moció presentada pel PSC, dir que hi votarem a favor. És veritat que és una moció que incorpora moltes propostes: prestacions, beques menjador, ajuts directes a infants beneficiaris de beques menjador en períodes no lectius, com els que s'apropen, el model de lleure, assistència sanitària, reforç d'equips d'orientació psicopedagògica, garantia de diagnòstics en termini de sis mesos en educació especial, en la qüestió de les vetlladores i professionals especialitzats, el reforç de les aules d'acollida i unitats de suport, la qüestió dels desnonaments, de la violència contra la infància i l'adolescència i, finalment, de la inversió, com s'ha dit, en les intervencions precedents, fins assolir el 2,2 per cent del PIB..., per dir que les paraules no van enlloc si no van acompanyades de pressupost; diguem-ho així.

Cinc reflexions, només, al voltant de la moció. També, com s'ha dit –que s'ha parlat reiteradament en aquesta desena legislatura–, hem tingut també un ple monogràfic de pobresa, que encara no ha donat resposta, òbviament, als índexs de desigualtat i d'injustícia i de marginació, també, de diferents dinàmiques de margi-

nació i d'exclusió que viuen amplis sectors de la nostra societat, malauradament cada cop més. La moció, que aborda la situació dels infants en situació de vulnerabilitat, és veritat que és una bateria, també és veritat que és una macedònia, en un sentit més positiu, i que tots i cadascun dels aspectes que toca requereixen reflexió específica, impossible de fer en cinc minuts; però sí que s'incardina en un context global i una visió holística global, estructural, i ens agradaria portar a col·lació les paraules del síndic de greuges del 9 d'abril del 2013, quan constatava «la necessitat d'abordar la qüestió de la pobresa infantil globalment i no adoptar exclusivament mesures palliatives, que sí, són necessàries per resoldre situacions d'emergència social, però que no resolen el problema de fons, estructural» –tanco cometes.

És veritat també que la bateria de propostes són més aviat palliatives, entren en un context de continència, de contenció, d'assistir als efectes més perversos de la crisi, sobre aquells que més la pateixen, òbviament, que és la infància. Però nosaltres sempre trobem a faltar, per posar la reflexió..., és dir que és una moció..., la reflexió de fons, no?: si venim de tres dècades on la pobresa ha sigut estructural, entre un 15 i un 19 per cent, si diem que s'ha aguditzat des del 2008, afecta gairebé tots els gestors que ha tingut el Govern... Però sí que és veritat que, clar, què és el que cal superar, finalment, el que cal transformar i el que cal atendre? Una radiografia molt ràpida, amb dades oficials, que a vegades posar-se d'acord amb el diagnòstic també és motiu de conflicte i de saber on està la veritat; diguem-ho així.

Un de cada quatre menors en risc de pobresa, és a dir, el 26,4 per cent dels catalans menors de setze anys, diu l'Idescat; la població adulta estaria avui al 17,7. Dos, un risc de pobresa infantil que s'ha incrementat a 8,8 punts respecte al 2008; també d'acord amb les dades de l'Idescat, la taxa de risc de pobresa infantil va ser del 26,4 l'any 2011. Tres, les dades de risc de pobresa infantil més altes d'Europa: mentre que a Dinamarca o a Finlàndia estan al llindar del 10 per cent, a l'Estat espanyol, Grècia o Itàlia es situen per sobre el 25 per cent –són dades de la Comissió Europea. Quatre, l'Estat espanyol és el país amb més desigualtat de l'eurozona, segons les estimacions més recents del coeficient de Gini només per sota de Letònia. Cinc, Catalunya s'ubica als països amb nivells més baixos de despesa en protecció social. Sis, a Catalunya 220.000 famílies en què tots els membres estan a l'atur. Set, el fracàs escolar és obvi que té un impacte i una prevalença molt més ràpida i fonda en els infants que estan en situació de pobresa. Vuit, 13,7 per cent de menors de divuit anys en llars amb nivells de pobresa alta. Nou, no existeixen prestacions de caràcter universal, el 2010 només l'11,6 dels infants en situació de pobresa relativa va ser beneficiari de la PIRMI. Deu, si no m'equivoco, moltes famílies avui, a casa nostra, es veuen afectades per situacions de pseudoocupació i infrahabitatge amb fills a càrrec.

Al debat sobre la pobresa nosaltres plantejàvem la gran remuntada. Això és una batalla tan curta com llarga, però, sobretot, és una marató, i, més enllà,

per pal·liar els efectes de la pobresa, sobretot per superar-los, transformar-los i eradicar-los, hauria de ser la gran. I, dit això, perquè també ens empara la llei, ens empara l'Estatut d'Autonomia i també la Llei 14/2010, que reconeixen el dret d'accedir a un nivell de renda que garanteixi una vida digna. Per tant, ens empara la llei, per tant, complim la llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Consellera..., en primer lloc, agrair tant al senyor Bosch com a la senyora Solé la presentació d'esmenes a la moció, i també la disponibilitat per arribar a acords. També, evidentment, a la resta de grups parlamentaris per les seues intervencions, i espero també el vot favorable a la majoria de punts d'aquesta moció, que són, evidentment, els punts presentats no les úniques nostres preocupacions. Segur que haguéssim pogut fer un text amb tres mil punts i encara ens haguérem deixat qüestions importants, però sí que hem intentat prioritzar allò urgent i allò que es va posar de manifest, també, tant en la reunió de valoració del primer any del Pacte per la infància, fa unes setmanes en la commemoració del vint-i-cinquè aniversari de la convenció dels drets dels infants, o també en els diferents debats parlamentaris.

Hi havia 13 esmenes, 6 les hem acceptades, 3 han estat rebutjades i 4 les hem transaccionades. Crec que hem fet una bona feina. Dit això, evidentment un parell de qüestions per a la reflexió. Si els grups que donen suport al Govern ens aprovessin, per exemple, el primer punt de la moció, quan parlem de recuperar progressivament les prestacions per fills a càrrec, segurament ens estalviàrem molts dels punts posteriors, perquè asseguràrem uns mínims imprescindibles per viure dignament, i podríem, inclús, acabar, ja, de parlar ja de pobresa extrema, i haver de diferenciar, com ho estem fent, entre les mateixes situacions de pobresa. És difícil posar el llindar, és evident; però creiem que posar el llindar als 16.000 euros en l'esmena que se'ns ha presentat és molt baix, i, per tant, aquest és el motiu que no l'hàgem acceptat.

Insistim també en el tema de les beques menjador com a dret, i ho continuarem fent en els successius debats parlamentaris. Ens diuen que han canviat el model d'accés a les beques, és veritat; que han augmentat la partida, és veritat; però no n'hi ha prou, les beques només cobreixen la meitat de la demanda, segons les dades de les entitats municipalistes. Continua el retard en els pagaments per part de la Generalitat, de tres a sis mesos en el millor dels casos. Les diferències de criteris d'adjudicació, segons visquin en una comarca o en una altra, continuen existint. I, per tant, són qüestions que estan passant, encara que moltes vegades en aquest hemicicle sentim el contrari.

Insisteixo en tots i cadascun d'aquests temes, cal passar de la retòrica a l'acció. I aquesta era la voluntat d'aquesta moció: arribar a acords per a poder concretar en accions i en mesures dins de les polítiques d'infància.

Des del Grup Parlamentari Socialista estarem amants per tal que els acords que avui assolim, igual que els darrers mesos en aquestes matèries, no esdevinguin paper mullat, com massa vegades ens hem acostumat ja que sigui així, i, evidentment, també, una mostra la tindrem, no només en el debat de pressupostos de cara a l'any vinent, sinó també ja en la millora o no de la coordinació dels diferents departaments, perquè les polítiques d'infància siguin més efectives.

Moltes gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...?

Jordi Turull i Negre

Per demanar votació separada dels punts 1, 2 i 11.

La presidenta

Un, 2...?

Jordi Turull i Negre

I 11.

La presidenta

Onze.

(Laura Massana Mas demana per parlar.) Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Per demanar votació separada del punt 12–12.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada del punt 5.

(Pausa.)

La presidenta

Iniciem la votació de la moció. Votarem, en primer lloc, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 1 en contra.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor, 1 en contra i 12 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acadèmia aranesa de la llengua occitana (tram. 302-00189/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acadèmia aranesa de la llengua occitana, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, aquesta moció, conseqüència de la interpellació de fa quinze dies en aquesta cambra, ve a subratllar, com vostès poden comprovar, alguns aspectes que creiem essencials i que, des del nostre punt de vista, el Govern ha conculcat.

En primer lloc, la independència, la independència de l'Institut d'Estudis Aranesos, independència que, per altra banda, seria de calaix, per dir-ho en termes planers, no? Una institució acadèmica, i més si es pretén que sigui una institució acadèmica que reguli una variant de qualsevol llengua, hauria de ser independent de qualsevol poder polític, econòmic, etcètera.

Pretén, també, la nostra moció, que l'Institut d'Estudis Aranesos assoleixi el caràcter de veritable acadèmia. Pretén, la nostra moció, que es limiti l'Institut d'Estudis Aranesos a ser autoritat acadèmica en l'ús i la regulació, en definitiva, de l'occità, aranès a l'Aran, de la variant, per tant, de la llengua occitana, que es parla a la Vall d'Aran, com a variant de l'occità, hi insisteixo; per tant, no com a instrument de regulació de tot l'occità, que és el que ens aquests moments està succeint. Si m'ho permeten, perquè en lingüística també s'utilitzen aquests termes, que s'abandonin les temptacions imperialistes que des de Catalunya es puguin tenir per regular tota la llengua occitana. I, per tant, també,

a sensu contrario, que assumim la democràcia lingüística, i que el Govern la respecti.

Aquesta moció també vol contribuir –i és quelcom molt important, potser el més important d'aquesta moció– a la consolidació d'una única autoritat lingüística de la llengua occitana. I, per tant, reconeix la nostra moció. I vostès, senyores i senyors diputats avui tindran l'oportunitat de fer també la seva contribució a aquesta consolidació d'una única autoritat, que no és altra que el Congrés Permanent de la Llengua Occitana, àmpliament reconeguda en el nostre territori fins ara –pensem que ho ha de continuar sent també per part de la màxima instància de la representació del poble de Catalunya–, i reconeguda fora del nostre àmbit en terres franceses.

És, per tant, aquesta moció, ho pretén ser, un instrument de diàleg, de consens, de democràcia lingüística, de bon veïnatge, de respecte als aranesos. És una moció que pretén evitar conflictes lingüístics, que acaben sent sempre –i ho sabem bé els catalans– conflictes socials. En definitiva, el que vol aquesta moció és contribuir a una millor convivència.

Senyores i senyors diputats, membres del Govern, senyor conseller –encara que hagi arribat tard, queda disculpat–, senyora directora de Política Lingüística –que també arriba tard, i també li agraeixo que estigui aquí–, vull acabar la meua intervenció dient, senyores i senyors diputats, que no comença bé la llei de l'Aran, no començarà bé si no comença bé l'Institut d'Estudis Aranesos. Quelcom tan sensible com la llengua que es parla a l'Aran ha de demostrar major consens, major capacitat de diàleg entre totes les forces polítiques, socials, lingüístiques que existeixen en el nostre país i fora del nostre país, en el que són les terres de parla occitana.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Ens deia l'altre dia la directora de Política Lingüística, en la seva compareixença a la Comissió de Cultura, que era el seu objectiu o una de les seves funcions cooperar amb aquells territoris de parla catalana per tal d'establir convenis i col·laboracions. Doncs, bé, estem novament davant d'un nou conflicte lingüístic; un nou conflicte lingüístic que sembla que ha estat induït per aquells que volen anar per la via directa en aquesta obsessió de fer, en aquest cas, no pancatalanisme, però sí panoccitanisme, i de normalitzar-ho tot sense cap mena de respecte ni per l'autonomia de la Vall d'Aran ni per les seves competències lingüístiques. I ja els avanço que Ciutadans no participarà de cap estratègia que vulgui instrumentalitzar la llengua aranesa per convertir-la en un element de confrontació política i sobretot en un element d'ús partidista.

Per tant, aquesta actitud que s'ha tingut en l'aprovació d'aquest decret, el que està clar és que ha provocat enorme malestar, un enorme malestar i un enfrontament entre la Generalitat de Catalunya i les institucions lingüístiques occitanes a França, que han provocat que fins i tot el president de la Generalitat hagi rebut cartes de protesta per aquesta actitud.

I, per tant, com que des de Ciutadans compartim plenament aquestes queixes i el malestar expressat, és per això que hem fet una sèrie d'esmenes en el sentit de preservar l'ús, el foment i la pràctica de l'aranès, però no d'evitar que es reguli d'acord amb allò que interessa el conjunt de la societat aranesa. I bé, el fet que s'hagi aprovat un decret amb la creació de l'acadèmia aranesa de la llengua, en un intent d'usurpar funcions al que ha estat sempre l'organisme que ha de vetllar per la llengua occitana, creiem que no és la millor manera. Ens preguntem què passaria si des de València o des de Mallorca es volgués decretar de manera unilateral quin és el català referencial per a tots els territoris de parla catalana, el que sentiríem dir. Per tant, nosaltres no compartim aquesta actitud, i el que sí que compartim és el sentit de bona part de la moció.

Hem fet dues esmenes per tal de garantir que en un territori com la Vall d'Aran, on hi han tres llengües oficials –cooficials–, es vetlli per la seva protecció, el foment, l'ús, la difusió i el coneixement de l'aranès, que és llengua d'ús habitual dels ciutadans de la Vall d'Aran, i, a més a més, així la reconeixen, com a aranès, i que el seu ús ha de respectar, com sempre hem fet des de Ciutadans, la llibertat d'opció lingüística d'acord amb el que disposen i la protecció que atorguen la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i també la Llei de l'aranès, excepte en aquells aspectes que estableixen l'ús preferencial de la llengua, perquè nosaltres el que sí que defensem és la llibertat d'ús.

Per tant, compartim i lamentem aquestes queixes expressades entorn del procés de creació d'aquesta acadèmia de la llengua aranesa, com la designació dels seus membres de manera opaca, de manera absolutament poc transparent –ara, fa un moment, parlàvem de transparència–, i que, a més a més, en molts casos, ha assenyalat determinades persones designades com a persones íntimament vinculades o directament vinculades amb càrrecs de partit, lluny, molt lluny, de ser persones de reconegut prestigi com a lingüistes. Per tant, des de Ciutadans, no participem i no aprovem aquest procés poc transparent i amb una opacitat clarament sospitosa.

Les nostres esmenes van en el sentit d'afavorir aquest ús, però també ens ha sorprès molt que el sentit d'algunes esmenes presentades per alguns grups polítics hagin exclòs absolutament la presència del Ministeri de Cultura com un dels organismes que pugui garantir, doncs, aquest foment i aquesta protecció de l'aranès com a llengua cooficial, també, a Catalunya i a la Vall d'Aran, i, en canvi, s'hagin incorporat altres estats, com Mònaco, per exemple, que no sabem ben bé si és que participa també d'aquesta regulació de l'occità com a llengua habitual.

Com que ens sorprèn, és per això pel que nosaltres votarem favorablement els dos primers punts de la moció, però, en canvi, ens abstindrem a l'últim, perquè considerem que aquí el Ministeri de Cultura, en tant que també institució que pot fomentar i protegir l'ús de llengües minoritàries, té alguna cosa a dir.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

No continuïn muts al costat de l'opressor, davant la massacre que s'està cometent amb el poble palestí; no hi ha neutralitat ni hi ha igualtat de condicions.

Bé. Per entendre la moció que ens presenta el PSC avui, creiem que és important recordar què va passar quan en aquest Parlament es debatia la Llei de l'occità, aranès a l'Aran: d'una banda, hi havia els que consideraven la varietat aranesa com a referència única –Unitat d'Aran, PSC, PP i Ciutadans–, i, de l'altra, els qui potenciaven una referència més àmplia, Convergència, Esquerra i Iniciativa, considerant tot el territori lingüístic occità amb la voluntat de no condemnar l'Aran a un aïllament cultural i lingüístic. I en això continuem lluitant. Cal recordar que la llei que es va pactar fixa la protecció de l'occità a Catalunya, denominat «aranès» a l'Aran, com a llengua pròpia d'aquest territori; ho repeteixo: fixa la protecció de l'occità, d'aquesta llengua.

Entenem que el PSC, o Unitat d'Aran, continuen sentint incomoditat envers la Llei de l'occità, aranès a l'Aran, que es va aprovar en aquest Parlament, i per això ara continuen posant certs pals a les rodes per tal que l'Institut d'Estudis Aranesi pugui desplegar les seves competències i sigui un referent per a tot Occitània. Sí, perquè, si no, no s'entén que..., en comptes de lamentar que el Congrés Permanent de la Llengua Occitana, malgrat haver estat sol·licitat pel Govern, no hagi volgut col·laborar en la construcció de l'Acadèmia de la Llengua Occitana. I vostès, s'hi agafen, certament, com si això fos una bona notícia, i no ho és. I creiem que això ho hem d'explicar d'aquesta manera: no és una bona notícia. I pel que hem de treballar és, doncs, perquè hi hagi consens amb el Congrés Permanent de la Llengua Occitana i no per alimentar el conflicte, precisament.

I siguem honestos: quantes institucions acadèmiques d'occità hi ha i hi haurà, almenys durant molt de temps, al món? Segurament, només una: l'acadèmia de l'Aran.

Creiem que cal que la societat francesa faci una reflexió profunda si realment vol que hi hagi una acadèmia d'occità també a França. Si França vol realment comprometre's amb l'occità, que també és la llengua dels catalans, té dues opcions: o bé abandonar actituds

certament assimilacionistes i reconèixer la legalitat de les seves llengües, o bé adherir-se als projectes de recuperació de la llengua occitana que es desenvolupen a Catalunya, començant per la nova acadèmia de la llengua.

Que l'occità també es parla a França, això és una evidència, però és que resulta que l'únic lloc on l'occità és reconegut com a llengua cooficial és a Catalunya. I creiem que això s'ha de posar en valor. I resulta que som pioners en tolerància i reconeixement de les diferències lingüístiques i culturals, i això, cal reconèixer-ho, és un valor.

Votarem en contra del primer punt, perquè sembla que vostès volen que tot continuï igual, i nosaltres volem dotar la llengua occitana del prestigi i el reconeixement i les eines que es mereix, sense dependre de l'acord d'estats ni de diferents partits polítics, també, si m'ho permeten, a l'hora de prendre decisions. I, sobretot, volem aplicar la llei; volem aplicar la llei tal com la vam acordar en aquest Parlament.

Votarem afirmativament el segon punt, perquè òbviament volem que les coses es facin ben fetes, també volem transparència, també volem criteris de pluralitat, i ens sembla fins i tot en certa manera redundant. És possible que puguem fer-ho millor, és possible que hi puguem afegir encara molta més pluralitat –si ens deixessin triar a nosaltres, creiem que hi podríem afegir encara més pluralitat–, però també cal tenir en compte que, dels cinc gramàtics seleccionats, quatre són del Congrés Permanent de la Llengua Occitana. I això cal dir-ho per ser justos.

Finalment, ens abstenim en el tercer punt, perquè no se'ns ha acceptat l'esmena, i no ens agrada que se celebri que hi hagi conflictes amb alguns membres del congrés permanent; amb alguns, no tots. Coordinació amb les estructures acadèmiques, tota; esperit constructiu, tot, però celebracions perquè es posin pals a les rodes per desplegar la llei que es va aprovar en aquesta cambra, cap.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Presidenta, conseller, diputats i diputades, aquest Parlament no deixa de sorprendre'ns. Ens arriba una moció del Partit Socialista absolutament difícil d'entendre, no només perquè els plantejaments que hi ha a l'exposició de motius no s'ajusten als fets, sinó perquè la trobem totalment carregada de raons extralingüístiques.

El nostre grup hi ha presentat esmenes perquè estem plenament convençuts que aquestes qüestions les han de debatre els lingüistes. La intenció en la creació del Congrés Permanent de la Llengua Occitana segurament va ser bona, però, com he dit més d'una vegada, les qüestions científiques s'han de deixar a mans dels

científics. I quan els polítics volem intervenir més del que ens pertoca, fem un mal servei a la ciència.

La llengua occitana necessita una acadèmia, i ha d'estar formada per persones amb autoritat científica reconeguda, de l'àmbit universitari, és clar, però també d'altres àmbits d'estudi, perquè no es tracta d'una institució de caràcter exclusivament universitari.

Fa temps que remenem la qüestió del decret que atorga a l'Institut d'Estudis Aranesi el caràcter d'acadèmia de la llengua occitana, aranes a l'Aran. Com que hi havia dubtes i semblava que hi havia la por que hi hagués un menysteniment dels occitanistes de l'altra banda de la frontera, el nostre grup, per trobar el consens i mirar de no deixar ningú de banda, va presentar una esmena a la proposta de resolució del Partit Socialista que va presentar a la Comissió de Cultura i Llengua, i es va acordar deixar en suspens per un període de tres mesos el projecte de decret i establir en aquest període un procés de diàleg per a la recerca dels consensos necessaris en què s'ha de fonamentar un procés d'aquestes característiques. I tenim la constància que s'ha fet així.

Es va demanar l'opinió de les associacions i institucions de tot l'àmbit occità, tant per saber la seva opinió sobre el decret com perquè proposessin els noms dels lingüistes occitans que el Consell de Política Lingüística havia d'aprovar per formar part de l'acadèmia, i entre aquests, òbviament, hi havia el Congrés Permanent de la Llengua Occitana, que, com han dit abans, no va donar resposta.

El PSC - Unitat d'Aran sí que va proposar cinc noms i se'n van acceptar dos, d'un total de vuit. L'Institut d'Estudis Aranesi, ara amb dues seccions, té en la secció aranesa deu membres, un dels quals és membre del congrés; només un dels que es van proposar va desistir. La secció estàndard, que ha estat designada pel Consell de Política Lingüística de l'Occità Aranes, té cinc membres; d'aquests, quatre, com s'ha dit ara, són membres del Congrés Permanent de la Llengua Occitana, i, a més, són persones de reconegut prestigi en el món acadèmic occitanista.

Què vull dir, amb això? Que el nostre grup compartia el neguit sobre el fet que l'Institut d'Estudis Aranesi agafés competències que ja tenia assignades alguna altra institució o que nasqués amb l'oposició manifesta dels occitanistes de l'altra banda de la frontera. Per això vam presentar l'esmena de suspensió del decret i per això no ens hem cansat de parlar amb tothom, de demanar les opinions als experts i de buscar la manera de saber quina era la veritat.

Que hi ha occitanistes a banda i banda de la frontera és tan obvi com que l'occità abasta una zona que no entén de fronteres administratives. Però també ho és que la consideració que mereix, en cadascun dels territoris on es parla, no és gens igual.

Aquest punt, al nostre entendre, és clau. L'únic lloc on l'occità és oficial és a Catalunya. França –em sembla que no cal que els ho expliqui– no s'ha caracteritzat, precisament, per l'interès, la protecció i l'impuls a altres llengües que no fossin la francesa. Per aquesta raó,

és prou lògic pensar que a on es dedicaran els màxims esforços en favor de l'occità és justament en aquell territori on és oficial.

L'Institut d'Estudis Aranesi, com a acadèmia, en la seva secció estàndard, està formada, doncs, per occitanistes de l'altra banda de la frontera, membres del Congrés Permanent de la Llengua Occitana, científics que han entès que l'única manera de treballar per l'occità de manera seriosa era incorporant-se a l'única acadèmia possible, perquè el congrés no ho és ni ho serà mai una acadèmia; cap dels organismes de l'Estat francès pretesament codificadors són reconeguts legalment o políticament com a tals. És una associació amb més membres, però, com moltes altres, i l'Estat francès no els reconeixerà mai com a acadèmia ni com a res que se li assembli. Ara, els seus membres, evidentment, i ja ho veiem, poden formar part d'aquesta acadèmia, de l'Institut d'Estudis Aranesi, i han decidit fer-ho.

I fem una hipòtesi: si a Catalunya, per qüestions polítiques, no hagués pogut existir l'Institut d'Estudis Catalans i si Andorra, amb el català com a llengua oficial, hagués volgut instituir una acadèmia de la llengua catalana formada per lingüistes de tot l'àmbit català, hauríem pensat que era una mala idea? Hauríem defensat que no tenien res a dir sobre l'estandardització de la llengua catalana? Hauríem fet mans i mànigues per treure'ls la potestat? O, per altra banda, hauríem acollit amb satisfacció el fet que finalment la llengua catalana pogués tenir una acadèmia que vetllés pel seu present i pel seu futur?

I acabo amb un prec: deixem els malabarismes polítics quan fan un mal favor a la llengua i a la cultura, si us plau.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Saludar ar aunorable conselher, ara directora e ath cap de Política Lingüística e cap deth Departament de Cultura e Patrimòni deth Conselh Generau d'Aran, senhor Sans e senhor Montoya.

Senyor Sabaté, ha mentit en tot; és que no n'ha deixat una, és que ho ha clavat tot. Quan diu: «És un conflicte lingüístic»; mentida: és un conflicte polític conformat pel Partit Socialista de Catalunya i el Partit Socialista del sud de França. Perquè les cartes que li arriben al president, senyor Sabaté, sap qui les signa? Consellers regionals del Partit Socialista de França. Sap quines altres cartes li arriben al conseller, senyor Sabaté? Cartes de reconeguts..., amb prestigi, de la comunitat *lingüística* occitana. Aquesta és la diferència. A on no hi ha conflicte, vostès el generen; vostè genera la confusió. I sap què és el pitjor, senyor Sabaté? Que la imatge que trasllada el Partit Socialista de la Vall d'Aran és pèssima. I això a la Vall d'Aran causarà neguit, causarà preocupació i sobretot indignació.

Fa molts anys que treballem per defensar la nostra llengua i no serà el Partit Socialista l'únic, que també ho és, que ha defensat aquesta llengua.

L'Institut d'Estudis Aranesi, aprovat, li ho recordo, també per vostès, amb la Llei de l'occità, aranès a l'Aran, tal com està escrit, tal com està publicada i tal com està conceptualitzada. Vostè i el Partit Socialista a l'Aran en van ser còmplices, protagonistes i principalment activistes que això ho fes així.

Però, és més, per ja el *colmo* dels *colmos*, la vicepresidenta de l'Institut d'Estudis Aranesi és la vicepresidenta del Partit Socialista a la Vall d'Aran. Aquerò que vosati, aquerò qu'eth PSC en Catalonha vò deishar sense efècte, era vicepresidència la ocupe era vicepresidenta deth Partit Socialista ena Val d'Aran. Açò ei ua maniobra politica d'un calat espectacular que lo unic qu'a coma pretension e coma objectiu ei méter un conflicte a on non a existit.

Senyora Camats, Iniciativa, si, si, senyora Camats..., Iniciativa dèishe de formar part d'aguesta mocion per qüestions politiques; es lingüistes d'Iniciativa son plenament conscients dera mocion que i a, e ei per qüestions politiques qu'Iniciativa non se some a votar en contra d'ua manera fèrma, ben, a tota era mocion. Ei més, diden: «Non, vam a reconéisher eth Congrés Permanent dera Lenga Occitana.» Saben lo qu'ei, eth Congrés Permanent dera Lenga Occitana? Ua associacion. Saben lo que ei, er Institut d'Estudis Aranesi? Ua acadèmia. Auem lheuut ara lenga eth maxim estandard de categoria academica.

Plenament supòrt ath conselher, plenament supòrt des deth grop parlamentari, plenament supòrt ath decret que s'a publicat; que s'a publicat damb tot eth consens, damb tot eth dialòg. E aqueth qui ditz que non i a dialòg..., en cartes deth Partit Socialista, en an 2012, ja mos didie qui auie de participar en dialòg. S'ei qu'an hèr era contrarietat més absoluta en lingüística de tota era comunitat occitana.

Ei més, laguens der Institut d'Estudis Aranesi, saben qui forme part der Institut d'Estudis Aranesi, senhor Sabaté? Er inspector *jefe* dera lenga occitana der Estat francès, maxima autoritat dera lenga occitana en tot er Estat francès. Se lo reconeish enquia er inspector *jefe* des lengües! E vosté ven aciu, monten un *teatro* entà crear unica e exclusivament un complòt politic entà qu'açò non sigue... (*Veus de fons.*) Si, si, senhor Sabaté. Sap perquè, senhor Sabaté? Perque eth qu'a creat açò ei eth que vò hèr o hèr-se *amo* dera lenga occitana. E er amo dera estandarizacion e normativizaci-on seràn es academics, es lingüistes que pòrten molts ans lutant contra er Estat francès perque non les dèis-he cap –cap–, absolutament, gran de sable entà poder viuer.

Per tant, eth nòste vòt serà en contra a toti e absolutament a toti es punts, e, en tot cas, senhor Sabaté, li a tocat jugar un papèr dificil. Pero en tot cas em ara disposicion deth Partit Socialista entà continuar treballant ena unitat dera lenga occitana.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, cap de Política Lingüística, cap de Cultura de la Val d'Aran. Aquesta és una moció presentada pel Grup Socialista amb una aparença de ser una moció sobre la llengua, amb una aparença de ser una qüestió purament lingüística, però aquesta moció en realitat va molt més enllà, és una moció presentada amb la intenció i amb l'objectiu de marcar un determinat perfil polític i d'aconteixar un determinat sector de la Vall d'Aran.

Nosaltres compartim –compartim– moltes de les coses que es diuen en aquesta moció, creiem que tenen molta raó en algunes de les qüestions que plantegen, però, miri, vostès no han presentat aquesta moció amb un afany constructiu, perquè vostès no han acceptat cap esmena de les que hem presentat els diferents grups polítics, algunes de les quals, i parlaré concretament després de les meues, sí que havien estat presentades amb un absolut esperit constructiu i jo crec que milloraven la moció inicial que vostès presentaven. Per tant, tota aquella raó que vostès tenen o gran part d'aquella raó que vostès tenen queda perduda, queda deslegitimada per la intencionalitat que vostès han demostrat al presentar-la.

I, miri, l'aranès és un signe d'identitat de l'Aran, però és més, és una llengua oficial no solament a la Vall d'Aran sinó també a tot Catalunya juntament amb el català i juntament amb el castellà, reconegut al nostre Estatut. I l'Institut d'Estudis Aranesos ha de contribuir a protegir la llengua aranesa, i el fet que tingui rang d'acadèmia també contribueix a tindre una major sol·lència sobre aquesta qüestió.

Per què dic això? Dic això per reafirmar el nostre suport a la llengua aranesa. Però sí que és cert que s'ha creat una polèmica a la Vall d'Aran; s'ha creat una polèmica sobre la manera, sobre la forma en què finalment s'està portant a terme aquesta acadèmia, aquest Institut d'Estudis Aranesos, i també sobre una de les dos seccions, aquella que intenta recopilar des de l'Aran tot l'occità.

La llengua ha de servir per unir, no per confrontar; la llengua és el mitjà de comunicació més important que tenim les persones, i per això no es pot jugar amb això, no es pot jugar amb la llengua.

I per això hem presentat nosaltres diferents esmenes, que ja dic que no ha set acceptada cap de les tres que hem presentat i que sí que eren amb esperit constructiu.

La primera era de modificació, dient: «No deixem sense efecte, deixem en suspens.» I això ve a col·lació de la segona esmena, d'addició, en què demanàvem un debat, però un debat allà a on s'ha de fer, que és a la Vall d'Aran, que és en el ple del Conselh Generau, no solament amb els consellers, sinó amb una sèrie de

compareixents, tal com es fa aquí, al Parlament de Catalunya, amb persones físiques, amb entitats, que tenen molt a dir sobre aquesta qüestió.

Una altra esmena fa referència a la cura que ha de tenir l'acadèmia per l'aranès. I per què ho dic? Perquè hi ha una sensibilitat, sobretot en certes zones de l'Aran, per la influència acadèmica que tenen altres varietats de l'occità, fent que sobretot a l'àmbit educatiu es puguin perdre gran part d'aquelles paraules que, des de sempre els aranesos, des de fa segles, utilitzaven i havien emprat.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, reclamàvem, no?, que hi hagués aquesta cura des de l'Institut d'Estudis Aranesos i que des de l'acadèmia es prenguessin mesures perquè això no passés, perquè no es perdés l'aranès de sempre, que s'ha parlat a la Vall d'Aran des de fa segles, i que no hi hagués aquesta influència.

Però, miri, és que al final Convergència i Unió, que és qui governa a la Vall d'Aran, té un afany imperialista; té un afany imperialista i no té suficient a ampliar el seu imperi amb el que ells denominen Països Catalans –per cert, m'ha agradat que parlés del sud de França i no de la Catalunya Nord, com utilitzen normalment–, però ara resulta que aquest afany imperialista –que aquest afany imperialista– ara el volen també annexionant l'Occitània –annexionant l'Occitània. I nosaltres no estem d'acord amb aquesta qüestió, com no estem d'acord amb el genocidi cultural que es pretén fer des d'aquesta acadèmia, ignorant l'aranès pur i, sí –sí–, amb aquesta annexió de l'Occitània, intentant aquella influència d'altres països, d'una llengua que són variants però que no és la pròpia de la Vall d'Aran.

Per tant, i ja per resumir, per acabar, què plantejo? Plantejo diàleg; en primer lloc, plantejo diàleg. En segon lloc... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, abans d'entrar en matèria, volia fer un apunt tècnic respecte al que ha passat abans, perquè a nosaltres ens dol que Convergència hagi adoptat l'estratègia de dir que la CUP no assisteix a les ponències. Consultats –crec que el seu grup també ho ha fet– posteriorment els lletrats de la ponència és obvi que no, que el senyor David Fernández no va assistir a dues de trenta-sis ponències, sinó a bastantes més. Crec que vostès ho han comprovat també. I els demanaríem que, en tot cas, no utilitzin aquestes coses per atacar en públic i de forma agressiva la CUP i ho facin en base als arguments, en tot cas. Nosaltres estem en trenta-cinc o trenta-sis ponències, grups de treball i comissions, i amb tres diputats no podem fer més. Ja ho van fer l'altra vegada, d'atacar-nos per aquí, i ara ho han tornat a fer en públic i a més a més mentint sobre

l'assistència, que crec que vostès mateixos han comprovat després amb els lletrats.

Dit això..., disculpes, però vostès ho fan públicament; nosaltres ho hem de respondre públicament, perquè no tolerarem que ho utilitzin moltes vegades més. (*Veus de fons.*) No, no, pot fer circular el temps, eh? (*Pausa.*) Perdó. Ah!, està circulant? (*Pausa.*) Molt bé.

Dit això, amb tota la humilitat respecte a la llengua occitana, respecte al poble occità, respecte a l'Aran, i en un debat, certament, que el fet que es produeixi des de Barcelona, doncs, deixa de semblar a aquells que entenem que sempre les decisions sobre les pròpies coses del territori s'han de prendre des del mateix territori, no ens deixa de semblar, doncs, pres des d'una certa distància i des d'un cert desconeixement, no de tothom, òbviament, però sí del conjunt, del debat, amb aquesta humilitat prèvia, nosaltres el que desitjaríem en tot el debat sobre la llengua occitana és que tornés en algun moment el consens que va fer possible, el moment polític i cultural que va fer possible l'existència del Conselh dera Lengua Occitana i que es continués desplegant la gramàtica de Loís Alibèrt. Aquest seria el nostre desig.

En absència d'això, nosaltres partim d'una reflexió bàsica, que és que la llengua occitana viu, viu o malviu, en un estat on està ubicat principalment el seu gran nombre de parlants i la seva major extensió territorial, que és l'Estat francès, que és al·lèrgic al plurilingüisme, al·lèrgic al reconeixement de la diversitat lingüística, i no només al·lèrgic, sinó militant de la desaparició de les llengües que no siguin el francès estàndard, no? Ho ha fet durant tota la història, ho continua fent i continua militant-hi a dia d'avui.

Aquesta és la realitat més crua i més cruenta de la llengua occitana. I, per tant, totes les reflexions que puguin anar encaminades al voltant de com normalitzar la llengua occitana, com ajudar a la normalització, a l'estandardització de la llengua occitana, al seu reconeixement, etcètera, van vinculades al fet que, en el principal territori on és parlada la llengua occitana, l'estat i les administracions regionals que hi governen, els partits polítics principals són principalment al·lèrgics al fet que aquesta llengua pugui ser recuperada, normalitzada, estandarditzada, fer-la tornar a viure.

Nosaltres entenem que allò ideal seria que l'acadèmia de la llengua aranesa que funcionés a l'Aran tingués el consens, si pot ser, unànime o el major consens possible entre totes les entitats i personalitats i experts lingüístics i lingüistes de la llengua occitana i que pogués, en aquest sentit, prestar l'ajuda corresponent que li pertoca com a únic territori on la llengua occitana, dita aranesa a l'Aran, és oficial. Aquest seria el nostre desig.

Malauradament, nosaltres el que estem llegint des d'aquí, el que ens diu certa gent des d'allà és que hi ha un potineig polític al voltant de l'Institut d'Estudis Aranesos i de l'acadèmia de la llengua aranesa –és a dir, qui l'ocupa, qui l'ha d'ocupar–, que a nosaltres ens dol enormement i ens fa enormement difícil detectar on hi ha voluntat de fer progressar la llengua ara-

nesa a l'Aran, o sigui, la variant dialectal de l'aranès, de l'occità, i empènyer l'occità en el seu conjunt, se'ns fa molt difícil diferenciar on acaba el potineig polític i on comença el treball rigorós. Perquè, no sé si estem d'acord que el potineig polític només ve d'una de les parts i, en canvi, les altres treballen amb tot el rigor, perquè es fa molt difícil la nebulosa instal·lada en aquest debat de destriar on arriben els interessos polítics d'uns i altres a la mateixa Vall d'Aran.

Nosaltres, òbviament, no estem d'acord a subordinar tot treball entorn de l'occità com a llengua comuna al Congrés Permanent de la Llengua Occitana, justament perquè peca també dels mateixos mals que acabo de dir, d'intervenció política i administrativa en la seva composició i en les seves tasques. I, per tant, no podem estar d'acord amb el punt 1 de la moció que presenta el Partit Socialista.

Res més.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, nosaltres no hem creat el conflicte. (*Veus de fons.*) Senyor Moga, no, no..., ja pot riure. El conflicte l'ha creat el Govern al qual vostè dona suport amb aquests decrets que no aconsegueixen el consens, sinó que han aixecat molta polèmica. I no polèmica política, sinó polèmica lingüística –polèmica lingüística. En fi, li ho tornaré a enviar perquè... (*Veus de fons.*) Sí, sí... No, aquesta i moltes altres cartes, articles d'eminentes lingüistes, experts en l'occità, els màxims reconeguts, que no estan d'acord en com s'han fet les coses amb l'Institut d'Estudis Aranesos. I vostè ho sap. I vostè sap el que ha dit avui aquí i el que diuen els seus col·legues de Convergència a l'Aran. A que sí? O sigui, que... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., si vol ja li ho llegiré també..., i, si ho vol, també podem entrar en aquesta qüestió.

Senyora Vallverdú, de lingüista a lingüista –segur que vostè és millor que jo–, però..., escolti, l'argument que «com que a Catalunya som els primers a crear un institut ja tenim la facultat de normativitzar sobre tot l'occità» em sembla que és molt pobre. Li ho dic no com a diputat, sinó que li ho dic de col·lega a col·lega. Escolti, què li sembla si hagués sigut el primer Mònaco o l'Alguer, a Catalunya, en el català, que hagués creat un institut d'estudis catalans a l'Alguer i que la resta de territoris de parla catalana ens haguéssim de subjectar a les normes que es dictessin des d'allà. Eh que no li semblaria bé? Veritat que no?

Les llengües, les variants dialectals de totes les llengües se solucionen i formen un corpus únic al final respectant-se i exercint democràcia lingüística i no imperialisme. I això és el que nosaltres hem volgut solucionar en la mesura de les nostres possibilitats, per esmenar un greu error del Govern, que nosaltres creiem que és un mal, un mal precedent.

Per tant, mantenim el nostre text. De vegades les esmenes ajuden a enriquir. Des del nostre humil punt de vista, en aquesta ocasió, les esmenes desvirtuaven allò que nosaltres preteníem i, per tant, no les acceptarem.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Ara sentia que el senyor Turull també. Senyor Turull, demanava la paraula o no? *(Pausa.)* Doncs, llavors, primer, la senyora Camats.

Senyora Camats, per al·lusions, trenta segons.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Primer per dir-li... *(Remor de veus.)* Senyor Moga..., ja m'espero que sigui. *(Pausa.)* El posicionament del nostre grup parlamentari qui el lidera és la diputada que ha fet la intervenció, la senyora Vilà. Jo no ho podré fer millor que ella, però se la deu haver escoltat molt poc, perquè ens acusa de posicionament polític –que, evidentment, com el de tots els altres grups– i de potineria en aquesta moció.

Miri, nosaltres votarem en contra que s'aturi el decret, cosa que no entenc per què vostè no en fa un acord, no?, o no posa en valor. Nosaltres votarem a favor de prestigiar l'acadèmia, que és el que diu el punt 2 de la moció, quan parla de la necessitat de complir la llei, d'independència i de rigor. I nosaltres ens abstindrem en el tercer punt, que és on hem presentat esmenes i no ens les accepten.

La presidenta

Senyora...

Dolors Camats i Luis

Crec que ha fet molt mala gestió de la seva intervenció... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Tres punts, d'acord. *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)* Sí, senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

No, l'havia demanada per demanar votació separada del tercer punt.

La presidenta

Doncs, ja està. D'acord. *(Àlex Moga i Vidal demana per parlar.)* Doncs, senyor Moga...

Àlex Moga i Vidal

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Àlex Moga i Vidal

Senyor Sabaté, si realment vol practicar democràcia lingüística i el PSC de Catalunya s'ho creu, parlin amb el Manuel Valls i facin que l'Estat francès permeti allò que permet Catalunya i el seu Parlament. Jo crec que allà farem una verdadera democràcia lingüística.

Senyora Camats..., senyora Camats, si a mi no m'ho ha de dir. Segurament la comunitat lingüística avui ha escoltat el debat. Arribarà a les seves pròpies conclusions i ens ficarà a tots al nivell de la defensa que hem fet de la pluralitat i de la riquesa plurilingüística que hi ha a Catalunya i de la comunitat lingüística occitana.

(Teresa Vallverdú Albornà demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallverdú...

Teresa Vallverdú Albornà

Sí, jo només li volia recomanar al senyor Sabaté...

La presidenta

És per al·lusions?

Teresa Vallverdú Albornà

Per al·lusions, és que...

La presidenta

Trenta segons.

Teresa Vallverdú Albornà

Vaig molt de pressa, eh? Que quan comentava que els lingüistes, que els occitanistes estaven tots esparverats, que hi parli, sobretot que hi parli –i de colors políticament diferents–, i potser les conclusions seran unes altres.

La presidenta

Passem a la votació de... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Ah, senyor Rodríguez, votarem punt per punt.

Santi Rodríguez i Serra

D'acord –d'acord.

La presidenta

D'acord. Doncs, votarem cada un dels tres punts per separat.

Comencem la votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 86 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 18 vots a favor, 70 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la coordinació del Departament d'Interior amb les policies locals (tram. 302-00190/10)

Passem al punt 23 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la coordinació del Departament d'Interior amb les policies locals. La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i l'exposa l'il·lustre senyor Pere Calbó.

(Pausa.)

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, la moció té per objecte les grans oblidades quan parlem del sistema de la Policia de Catalunya, que són les policies locals de Catalunya. La moció es vol centrar exclusivament en les policies locals i vol fer un reconeixement des del Parlament de Catalunya a la seva tasca i vol ser, també, un recolzament i una exigència al Govern de la Generalitat perquè recolzi la seva tasca en el seu dia a dia.

Comencem amb el primer punt de la moció, on es fa un reconeixement a la tasca diària dels agents de les policies locals de Catalunya; en el segon punt recollim el mandat del Parlament al Govern per tal que modifiqui la Llei de policies locals en el sentit de reconèixer el grup C1 als agents i caporals de l'escala bàsica de les policies locals de Catalunya, i el tercer apartat el que fa és un seguit d'exigències o de demandes al Govern de la Generalitat.

En primer lloc, se li demana que presenti un projecte de llei per una nova llei del sistema de Policia de Catalunya i on es deixa molt clarament que ha de respectar l'autonomia de les policies locals i ha de millorar els mecanismes de coordinació.

El segon apartat és un mandat per impulsar l'aprovació dels plans locals de seguretat, aquell instrument de coordinació que ha de ser el pol de referència quan parlem de la seguretat d'un municipi, i també de l'aprovació dels plans locals de seguretat viària.

També s'estableixen objectius concrets, quantificats, per augmentar els convenis a signar amb els municipis amb referència als convenis de la xarxa Rescat i del sistema Siscat.

També demanem –que això ja ha estat aprovat pel Parlament, però ho reiterem– que s'impulsin les mesures legals necessàries perquè als agents, també, de les policies locals se'ls difumini el rostre quan... –sobretot a través d'imatges, doncs, es donen a conèixer informacions–, quan la seva visió no aporta res a la informació de referència.

També reclamem la necessitat que es defineixi, a través d'un protocol, clarament quines han de ser les funcions de les policies locals i dels Mossos d'Esquadra quan parlem en matèria d'ordre públic. També reclamem un compromís ferm i clar dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra l'incivisme als municipis. I per això reclamem al Govern que signi convenis amb els municipis perquè els Mossos d'Esquadra també puguin sancionar a través de les ordenances i de la legislació vigent aquests comportaments incívics, que en molts casos aquest incivisme no aturat després deriva en altres comportaments. Alhora, també es demana que, en el cas que un agent de policia hagi superat el seu curs bàsic de formació i posteriorment accedeixi mitjançant oposició a una policia local, no se l'obligui a tornar a fer aquest curs de formació bàsica a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya.

I, finalment, i jo crec que és el més important, una petició que ens han fet arribar a tots els grups parlamentaris els sindicats de les policies locals, que és respecte al que ja vam parlar a la interpellació de treballar per assolir i demanar que es pugui avançar l'edat de jubilació dels policies, sempre que aquest agent hagi també, doncs, avançat la seva cotització, és a dir, hagi sobrecoïtat, doncs, pels anys que s'avança aquesta jubilació. Això es demana tant per a les policies locals com per als Mossos d'Esquadra.

El conseller en la seva interpellació s'hi va comprometre amb entusiasme, doncs, i quan jo de forma específica li deia: «Escolti, sigui conscient, conseller, que això pot comportar en un primer moment que la Generalitat i els ajuntaments hagin d'avançar la part que els correspon de la cotització...», que després ho recuperaran, eh?; després saben vostès..., conscients que això, aquest avançament, es recupera, no? I el conseller amb entusiasme deia: «No, no..., sí, sí..., nosaltres estem per aquesta tasca.» La sorpresa, la ingrata sorpresa ens l'hem trobada quan hem vist les esmenes de Convergència i Unió. I, llavors, creiem que, francament, conseller l'han desautoritzat de dalt a baix. (*Veus de fons.*) Sí, sí, les esmenes, sí..., perquè clar... (*Veus de fons.*) Bé, doncs, s'ha desautoritzat vostè mateix. Per tant, té un problema encara major, eh?, si ha sigut vostè mateix, perquè vostè aquí es compromet amb unes coses i després les esmenes en diuen unes de diferents. I això és el que no pot ser. Sabem que aquesta qüestió és una qüestió complexa, que hem de treballar tots junts davant del Govern de l'Estat, conjuntament amb el Govern de l'Estat, però també des de la Generalitat i des dels ajuntaments, conjuntament també amb els agents de policia, per assolir aquest objectiu. I aquell compromís entusiasta que va tindre aquí el conseller avui es desmenteix amb les esmenes que presenta el mateix conseller. Per tant, jo em pensava que era el Grup de Convergència i Unió, però ara sa-

bem que és el mateix conseller, que es desautoritza a si mateix. Creiem que és un error.

Nosaltres, el text que saben perfectament que hem agafat no és un text nostre, és un text que ha facilitat el sindicat de policia en aquest sentit i que va molt en la línia d'altres experiències arreu de l'Estat que es plantejaven de la manera que es planteja, i vostès hi introdueixen afegitons que el que ens donen a entendre és que vostès deixaran tirats els mossos d'esquadra i les policies locals, malgrat el que vostè digui aquí i digui en el Consell de Policia, perquè una cosa és el que diu i una altra cosa diferent és el que votarà.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet. (*Veus de fons. Pausa.*) Perdó –perdó–, no, no... És, en nom del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch. Ha estat un lapsus, disculpi.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. Permeti'm, com han fet els meus companys i companyes, començar amb un recordatori per la situació de Palestina i posar en valor un manifest que gent del món de la cultura dels Països Catalans han fet públic –en Lluís Llach, la Maria del Mar Bonet, en Miquel Gil, Obrint Pas, Gerard Quintana, Al Tall, Isabel-Clara Simó, Pere Camps, Rosana Pastor–, fent una denúncia pública de la situació a què està sotmesa la població civil de la nació palestina a la Franja de Gaza i criticant l'ofensiva militar promoguda pels actuals dirigents de l'Estat d'Israel.

Ens trobem amb un tema que ens sembla important i és de destacar, i valorem positivament que el senyor Pere Calbó l'hagi portat aquí. El tema de les policies locals a vegades, en el debat de la seguretat, queda massa marginat, és un tema important, i pensem que és factor positiu que avui estiguem parlant de les policies locals.

Potser també voldríem abordar aquest debat amb més tranquil·litat, i per això tenim demanada una compareixença del conseller d'Interior a la Comissió d'Interior, perquè ens sembla que valdria la pena que tots els grups poguessin valorar no solament la moció del PP, sinó també el que ens pugui explicar el conseller sobre el tema, el paper destacat de les policies locals.

També vull començar dient que nosaltres votarem a favor de molts aspectes de la moció, però també vull posar en valor les dues esmenes que el senyor Calbó no ens ha acceptat, perquè jo crec que són molt significatives. En una diem que «el Parlament reitera el seu suport al model català de seguretat basat en la definició dels cossos policials que depenen de les institucions catalanes, Cos de Mossos d'Esquadra i policies locals, com a policia de Catalunya»; esmena no acceptada. I una altra: «El Parlament reafirma la validesa de l'article 164.2 de l'Estatut d'autonomia del 2006, que

estableix que correspon a la Generalitat la coordinació de les policies locals i que, en conseqüència, li atorga la competència exclusiva en aquest àmbit»; esmena no acceptada i no-acceptació significativa quan arriben rumors que potser el Ministeri de l'Interior està pensant a fer alguna normativa que sigui d'aplicació a totes les policies locals de l'Estat espanyol.

Nosaltres hem intentat també fer aportacions en positiu, i s'han acceptat. Una, que regula el paper de la Subdirecció General de Coordinació de la Policia de Catalunya i diu que se l'ha de potenciar i que ha de tenir o, com a mínim, hem d'estudiar la possibilitat que tingui més recursos per al 2015. El tema de la necessitat de regular les figures dels vigilants o els auxiliars, que en alguns casos són les úniques persones amb capacitat per exercir algun tipus de competència en matèria de seguretat en alguns municipis que no tenen policia local, i que creiem que s'ha de regular. La necessitat d'estudiar la possibilitat de treure una normativa general que pugui afectar diversos aspectes de la policia local; n'hem suprimit, d'acord amb el senyor Calbó, les referències explícites, però evidentment estem parlant d'uniformitat, estem parlant de mitjans tècnics, de règim disciplinari, etcètera. I finalment també hem presentat una altra esmena, que també ha estat acceptada, amb relació al fet que creiem que encara hi ha un camí a recórrer per part del 112 amb relació a la col·laboració entre el 112 i les policies locals.

En tot cas, sí que no votarem els punts *d* i *f*, i votarem en contra de l'*h*, perquè ens sembla que la regulació que fa del tema de la possibilitat que hi hagi incorporacions de membres d'altres cossos a les policies de Catalunya, si no es fa a través d'algun mecanisme en què participi l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, pensem que no seria adient.

Tema important: la llei del sistema de policia o de seguretat; pensem que és prioritària. S'ha rebutjat una esmena nostra en què dèiem que aquesta hauria de ser la primera, el primer projecte de llei que entrés al Departament d'Interior, abans que la llei de l'espai públic. Nosaltres pensem que la llei de l'espai públic es fa per motius purament ideològics i, en canvi, que la llei de seguretat o del sistema de seguretat o de policia a Catalunya és absolutament imprescindible.

En tot cas, sí que anuncio avui que, ja que portem anys sense que el Departament d'Interior hagi presentat el projecte, la setmana que ve –ja el tenim acabat– el meu grup presentarà en el Registre del Parlament una proposició de llei del que seria el sistema de policia o de seguretat de Catalunya, per, com a mínim, forçar el seu debat en un plenari proper del Parlament.

I, finalment, dir que votarem a favor d'algunes de les propostes que fa el senyor Calbó referents al Govern de l'Estat, però vull recordar que de vegades el PP i Ciutadans ens recriminen a les altres forces polítiques que presentem propostes en aquest Parlament per portar-les al Congrés dels Diputats, perquè ens diuen que ja tenim representació allà; avui el senyor Calbó ho fa. Ja li dic, li ho votarem a favor, però ens parla vostè de dos projectes de llei que ha de fer el Govern d'Espanya.

Doncs, escolti, digui-li al senyor ministre de l'Interior que els presenti ja, i anirem potser més ràpids.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Bé. Nosaltres, tot i que, com sap perfectament el diputat proposant, discrepem moltíssim de les línies d'enfocament de les polítiques de seguretat pública que està defensant el Govern del Partit Popular i que aquí també se n'han fet ressò en alguns aspectes en les seves mocions, discrepem des d'aquest punt de vista de forma diametralment oposada a l'enfocament que vostès fan, també li he de dir que en aquesta moció, pel que fa a alguns dels aspectes que vostès proposen amb relació a la necessitat de la llei del sistema de policia de Catalunya i algunes altres qüestions que vostès plantegen, donarem suport a alguna part de la seva moció, perquè entenem que és més important que mai treballar en allò en què ens podem posar d'acord de forma comuna.

També li he de dir que en les esmenes que hem presentat i que vostè algunes ha acollit i altres no, doncs, volíem emfatitzar, pel que fa a les juntes de seguretat, el paper que aquestes tenen com a eina de disseny de les polítiques de seguretat pública a nivell territorial. I no ha acceptat la nostra proposta d'afegir aquesta dimensió comunitària municipal que permet la coordinació i la democràcia participativa. Perquè en aquestes juntes, com vostè sap bé, i que a més a més estan liderades en l'àmbit municipal, es pot també fer efectiva la participació d'entitats, la participació d'associacions de veïns i la participació també d'entitats civils. I això és més necessari que mai en un moment en què aquest Parlament, a més, ha aprovat unes conclusions en la Comissió d'Ordre Públic i Esdeveniments de Masses, on l'èmfasi bàsic d'aquestes conclusions es posava en l'àmbit de la planificació i en l'àmbit també de la coordinació. Aquesta paraula, la «coordinació», que descansa aquí en l'àmbit de les juntes de seguretat i que nosaltres en aquest sentit hi donem suport tal com ha quedat..., però que lamentem que no hagi incorporat aquesta visió comunitària que ens sembla que, en tot cas, enriqueix la seva proposta.

Nosaltres també li donarem suport pel que fa als plans locals de seguretat viària, i en aquest sentit també donarem suport a la necessitat de tirar endavant –i en aquest sentit, doncs, acollim les propostes que vostè ha recollit d'Iniciativa per Catalunya– un estudi sobre la situació dels denominats «vigilants» o «auxiliars municipals», perquè ens sembla que és un tema que està pendent i que està bé també incorporar-ho.

També sobre les millores del servei d'emergència 112 en l'àmbit de la coordinació amb les policies locals.

Pel que fa al plantejament de la llei de policia de Catalunya, jo sí que vull aprofitar l'ocasió per dir que aquesta és una llei pendent històricament, eh? –històricament–, i que hi ha hagut capacitat de fer-la i no hi ha hagut capacitat efectiva de materialitzar-la, com saben molt bé, entre altres coses, per aquesta dificultat d'incardinar policies locals en el que és la visió de la Policia dels Mossos d'Esquadra. Aquesta visió integradora d'un sistema que pugui compaginar policies i, per tant, per això dir-ne «la llei de sistema de policia de Catalunya» –no «de seguretat pública»: «de policia»– planteja un repte important, i és una necessitat que s'ha d'abordar des d'un consens que també incorpori l'àmbit municipal, perquè no pot ser d'una altra manera. Per tant, no ho podem resoldre únicament i exclusivament aquí al Parlament de Catalunya, i el lideratge haurà de ser –i esperem que ho faci com més aviat millor el Govern– en coordinació amb els municipis i amb les policies locals.

D'altra banda, també dir-li que nosaltres estem d'acord però no li podem donar suport, per coherència, amb els plantejaments de millora i d'avançament de la jubilació, tenint en compte com ho ha plantejat, senyor Calbó. Perquè vostè, que és molt rigorós i, a més, ho explica tot molt bé, no ens explica aquí per què no ho ha fet ja el Govern del Partit Popular, que ho pot adoptar a Madrid, que són decisions que es poden haver pres i que, a més a més, han de venir acompanyades d'una memòria econòmica, perquè costen uns diners. I el que no podem és acceptar que siguin els municipis catalans els que hagin d'avançar els costos derivats d'aquestes mesures. Primer, per realisme polític, perquè en la situació en què estem a nivell de finances, com vostè sap perfectament, els municipis no poden més, i el Govern tampoc pot més. I, d'altra banda, perquè si vostès tenen aquesta voluntat política, que no ho dubto –que no ho dubto–, tenen ara la capacitat per portar-ho a terme, perquè tenen competència i majoria absoluta a Madrid per adoptar aquesta decisió i donar-li l'acompanyament econòmic imprescindible perquè es pugui portar a terme.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, començaré amb una referència expressa al senyor Calbó, per una qüestió que té a veure amb el contingut de la moció i que em sembla interessant, perquè, en el marc d'una moció amb caràcter tècnic bàsicament, amb qüestions que, tal com ha vist, hi ha diferents grups parlamentaris que li donen suport, el que seria normal i habitual seria dir-li: «Senyor Calbó, aquesta és una moció molt positiva, ha fet referència a un aspecte tan transcendent i important, al qual no fem excessiva referència quan estem al Parlament de Catalunya, que són les policies locals, i la necessitat d'una coordinació i col·laboració entre tots els cossos policials.»

Però la meva primera intervenció, la meva primera referència la vull fer en l'aspecte que té a veure estrictament amb una qüestió política, i és que vostè en aquesta moció demana que demanem al Govern de l'Estat, que governa amb majoria absoluta del seu partit polític, que des d'aquí fem unes gestions que les haurien de fer vostès si realment tenen voluntat de fer-les. Això és així. En altres moments es demana la implicació i la participació directa del Govern de Catalunya en diferents qüestions, i jo li demano a vostè i al seu grup parlamentari que faci tot el possible perquè la jubilació anticipada de les policies locals es pugui portar a terme, de la mateixa manera que es va fer per al Cos Nacional de Policia, per a la Guàrdia Civil, per a la policia del País Basc, l'Ertzaintza, que en un moment determinat i com que el PNB tenia la possibilitat de condicionar el Govern de l'Estat, va aprofitar aquella avinentesa precisament per fer-ho per a la policia del País Basc. Jo li demano: vostès disposen de majoria absoluta, ho resoluin, perquè aquesta és la seva competència i aquesta també és la seva responsabilitat. Aquest és el punt que li volia, d'alguna manera, definir i clarificar a nivell polític.

La resta de punts..., ja hi han fet referència altres portaveus parlamentaris. Que les policies locals juguen un paper i un rol molt transcendent en la seguretat del país i que formen part de la policia des d'un punt de vista integral, en la mesura que ho fan també els Mossos d'Esquadra i altres cossos policials, és evident. Això és una evidència, i des d'aquest punt de vista hi estem d'acord, i a més a més els punts que explicita aquesta qüestió els votarem a favor.

Votarem a favor també de la voluntat claríssima de crear mecanismes de col·laboració, mecanismes de coordinació i de convenis amb les policies locals i amb els Mossos d'Esquadra, precisament perquè aquesta col·laboració i aquesta coordinació vagin en favor de la seguretat de les ciutats. De fet, en els entorns urbans és imprescindible el paper de les policies locals per resoldre qüestions de seguretat i qüestions d'incivisme, que són els aspectes que vostè defineix en aquesta moció de forma molt concreta i detallada.

Estem d'acord també que hem d'incrementar tots els mecanismes que afecten el 112 amb més col·laboració i amb més coordinació. Però també li haig de dir que estem en uns nivells de compliment pel que fa, sobretot, a les qüestions que tenen a veure amb els programes del Sipcat i de col·laboració per part de mossos i de policies locals, altíssims. Des d'un punt de vista d'aplicació de tecnologies en aquesta col·laboració, el Govern de la Generalitat ha fet i fa encara uns esforços importants.

Hi ha una darrera qüestió que voldria donar-li la rellevància que es mereix, i és la que fa referència a totes les qüestions que tenen a veure amb els cossos de vigilants, que s'hi ha fet expressa referència; que se sàpiga perfectament que els ajuntaments que no tenen capacitat legal de tenir policia local tenen la possibilitat –i alguns ajuntaments més petits ho fan– de tenir vigilants municipals en una regulació inespecífica, però que, en tot cas, sempre han rebut, tant en aquest Govern com en l'anterior, el suport del Depar-

tament d'Interior a l'hora de regularitzar-los, a l'hora de demanar els informes corresponents i, per tant, des d'aquesta perspectiva, tenen el reconeixement institucional que mereixen.

Finalment, dir-los que, en molts dels punts, i tal com han fet esment altres portaveus parlamentaris, votarem a favor i, en alguns, que nosaltres pensem que són nuclears i estratègics, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, permetin-me que comenci jo també amb unes paraules per la situació que s'està vivint a l'altra riba de la Mediterrània, a la franja de Gaza. Com saben, el Consell de les Nacions Unides pels Drets Humans va acordar crear una comissió per investigar les possibles violacions de drets humans per l'ofensiva israeliana sobre la franja de Gaza, una ofensiva que, pel fet que implica un càstig col·lectiu sobre la població civil palestina, no és ja que contravingui el dret internacional humanitari vigent i el Quart Conveni de Ginebra, sinó que contravé, fins i tot, els principis que ja Grotius va fixar en el *De iure belli ac pacis* i, per tant, alguna cosa hauríem d'haver après des del 1600 i escaig.

Dit això, unes consideracions de tipus formal, encara que ja s'hagin dit moltes qüestions, amb relació a la moció que presenten des del Grup Parlamentari Popular pel que fa a la coordinació del Departament d'Interior amb les policies locals. Dir que, en primer lloc, com acostuma a passar també amb mocions subsegüents a interpellacions que porten un determinat títol, la moció, en els seus continguts, va una mica més enllà del que el títol suggeriria, cosa que no vol dir que no ens semblin raonables alguns dels continguts que van més enllà. Dir també que moltes de les qüestions que vostès plantegen han estat ja aprovades d'una o altra forma per aquest Parlament, sigui amb la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic en Esdeveniments de Masses, sigui amb alguna moció a la qual la mateixa moció del Partit Popular actual fa referència i, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, no ens suposen cap problema i hi podem votar a favor, perquè, entre altres coses, ja ho vam fer en el moment en què aquests punts van ser aprovats. Dir també que no deixa de ser curiós, encara que s'hagi comentat ja, que hi ha un parell d'apartats que vostès suggereixen que aquest Parlament aprovi que, en el fons, el que fan és instar el Govern d'Espanya que actuï en un determinat sentit i hom diria que no tenen fil directe des del Grup Parlamentari Popular per poder demanar que aquestes iniciatives que, en qualsevol cas, considerem, diguem-ne, positives, doncs, es puguin endegar sense major dilació i sense necessitat que sigui un parlament autonòmic el que insti a fer-ho, no?

Però, fetes aquestes consideracions formals, nosaltres creiem que, en allò més bàsic, el contingut del que ens proposen és raonable, és assenyat, en molts casos recull necessitats que són peremptòries. Jo agraeixo l'anunci que ha fet el portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa amb relació a la presentació d'un text perquè aquest Parlament debati sobre la llei del sistema de policia de Catalunya; jo ja pensava que els ulls d'aquest diputat no ho veurien mai i, per tant, si és un text que és raonable, tant de bo pugui ser l'inici que discutim d'aquestes qüestions, que crec que són necessàries, no? El que són també és enormement complexes i ho saben bé, perquè quan un es posa a parlar amb tots els actors implicats en la qüestió de la seguretat pública, del sistema de policia de Catalunya, s'adona que hi ha moltíssimes qüestions complexes a resoldre.

El que es planteja pel que fa a les policies locals en conveni al suport tecnològic de Rescat, nosaltres no hem acabat d'entendre perquè es fixen –no sabem si és arbitrari o respon a algun estudi concret– els percentatges que s'han fixat, 95 per cent en el cas del suport tecnològic de Rescat, 80 per cent en el cas del nombre de policies locals amb conveni Sipcat, però entenem que el que seria bo és que s'anés estenent aquesta cobertura en un termini raonable de temps fins al conjunt del territori i de les policies locals, almenys, com a mínim, pel que fa al sistema Rescat. El que no sabem és, des del punt de vista tècnic, quins terminis són els raonables per fer això, però creiem que seria molt necessari i esperem que resolucions o votacions anteriors que ha adoptat aquest Parlament hagin servit perquè s'hagi posat fil a l'agulla pel que fa a la cobertura de Rescat, doncs, per exemple, al metro de la ciutat de Barcelona o al voltant de determinades comissaries de Mossos d'Esquadra, com ja havíem votat en el seu moment.

Pel que fa a la qüestió de les jubilacions amb la cotització anticipada i de l'equiparació de C1 a C2, nosaltres entenem que la implementació d'això serà complexa, però hi votarem a favor perquè entenem que és absolutament necessari. I aprofitem aquests darrers segons que ens queden per agrair que hagin volgut incloure esmenes que els havien presentat grups com el d'Iniciativa o d'Esquerra Republicana, que entenem que complementen bé aquesta moció que, al final, ha acabat fent, doncs, un repàs bastant exhaustiu pels comptes pendents de les policies locals a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, parlem avui d'una moció sobre la coordinació de la Generalitat amb les policies locals i comença amb dos punts amb què, bé, hi hem d'estar absolutament d'acord. El primer és el reconeixement

de la tasca que fan els agents de les policies locals envers la garantia de seguretat i la contribució que fan també al benestar dels seus conciutadans i, per tant, ho hem d'aplaudir, així; i el segon punt, doncs, parla de posar en valor una resolució presa ja en comissió i se li va donar suport d'una forma majoritària, si no unànime, però almenys majoritària, dins d'aquesta Comissió d'Interior, que fa referència a la classificació dins el grup C1 dels agents i els caporals de l'escala bàsica de les policies locals de Catalunya. Potser no és necessari posar-la en valor, però, en tot cas, té valor i no està malament, no? No ens hi oposarem en cap cas.

De fet, hem de dir que donem suport íntegrament a aquesta moció. La primera prova que hi donem suport és que, amb un tema que pensem que és cabdal –també és molt important dins del que és el sistema de policia de Catalunya–, doncs, tampoc hem presentat cap esmena, perquè, d'entrada, ja ens semblava prou acurada aquesta moció. També pensem que, un cop recollides algunes de les esmenes presentades, doncs, també s'ha millorat, dins del possible, aquesta mateixa moció.

És un pas, és un pas més i és un pas necessari en el desenvolupament del model policial i en l'equiparació amb altres forces i cossos de seguretat de l'Estat; equiparació, equitat, al final, senyor conseller, també, que són paraules, potser, boniques paraules, però no només paraules; són conceptes, conceptes que nosaltres defensem i que pensem que tothom, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra els hauríem de defensar arreu pel que signifiquen, al final, signifiquen ni més ni menys que igualtat de drets que, hem de recordar-ho, aquesta igualtat és un valor superior que està defensat també per la nostra Constitució.

Les esmenes acceptades, ho he dit, milloren en alguns aspectes aquesta moció, però teníem inicialment el dubte, ara, tenim gairebé, doncs, la seguretat que alguns punts que a nosaltres ens agradaria que s'haguessin aprovat en aquesta moció encara quedaran pendents i que, a més a més, fan referència, precisament, a això, a l'equitat, no tindran prou suport. En tot cas, aquesta moció tindrà millor sort que la que es va debatre al mes de març, el 27 de març, si no ho recordo malament, en què nosaltres li vam presentar també una esmena pactada, consensuada, transaccionada amb el Grup Popular, en què fèiem referència també a la necessitat d'aconseguir, doncs, que les policies locals i també el Cos de Mossos d'Esquadra tinguessin un tracte similar al que tenen els agents de la Policia Nacional, al que tenen altres policies autonòmiques i altres policies locals arreu d'Espanya de cara a aquesta jubilació anticipada que, malauradament, pensem que quedarà sense aprovar.

S'ha parlat d'un aspecte que s'hi ha passat una mica de puntetes, alguns han dit que no li donaran suport; pensem que el grup de Govern tampoc li donarà suport, però té a veure amb l'homologació de la formació bàsica dels diferents cossos policials arreu d'Espanya, en el conjunt de l'Estat. I nosaltres pensem que això ha de ser una tendència i això ha de ser una bona mesura –una bona mesura. Estem parlant d'homologar, estem parlant de negociar i d'arribar a acords

entre tots els responsables per aconseguir que aquesta formació sigui equivalent, sigui suficient per desenvolupar aquestes tasques policials bàsiques en qualsevol dels cossos que, al final, estan donant aquest mateix servei al conjunt dels ciutadans. Aquí, es pot treballar.

S'ha parlat que el Partit Popular podia haver demanat directament al Govern, doncs, que fes aquests canvis legislatius necessaris per a aquesta jubilació anticipada, aquesta és una via. S'ha dit també, des del Grup de Convergència i Unió, que el PNV, doncs, va aconseguir en un moment en què era clau per a la governabilitat d'Espanya que es fes això per a l'Ertzaintza. També hem de dir que, en ocasions, en moltes ocasions, Convergència i Unió també ha estat clau en la governabilitat d'Espanya i ha tingut aquesta possibilitat; una altra cosa és que no l'ha fet servir.

Però, en tot cas, sí que pensem que cal negociar, que es pot negociar, que es pot parlar, que es pot parlar també de finançament, de com finançar-ho, perquè el cost que pugui tenir, un cost que, al final, reverteix en l'Administració, però, sobretot, reverteix en benefici del conjunt d'aquests cossos i pensem que és una bona mesura.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres respecte a la moció subsegüent sobre policies locals. Dir, en termes generals, que votarem a favor de sis punts, en contra de quatre i ens abstenem en la resta, amb la qual cosa començo demanant votació separada del punt 3.a, 3.c, 3.d, 3.e, 3.f, 3.h, 3.k, 3.l, 3.n, 3.o i 3.p.

Per fer les reflexions generals des de la CUP, òbviament que estem a favor de la coordinació i, venint com venim del municipalisme, molt més que d'un espai parlamentari, que fa només divuit mesos que hi estem, sí que és veritat que pensem que les policies locals són una de les claus de volta per aconseguir, no?, un nou model, que sempre hem dit que volíem comunitari, que volíem preventiu, que volíem que superés rigors i tensions del passat. És obvi que cal millorar, és obvi que, moltes vegades, en moltes regions, s'observen moltes duplicitats i moltes contradiccions, que no està clar qui ha de desenvolupar segons quines tasques.

I, com sempre, i en la lògica antagònica que caracteritza les relacions entre el grup del senyor Pere Calbó i el nostre, doncs, entraré en allò en què no estem d'acord, sobretot, fonamentalment, quan parlem d'ordre públic, en àmbit de policies locals.

La nostra experiència a Barcelona és molt negativa. El desenvolupament alegal, anem a dir-ho així, en el seu moment, eh?, amb una cobertura jurídica molt justa de les UNOC i de les UPAS, des del 1992, que van néixer com a escorta d'elit per als Jocs Olímpics i després es

van desenvolupar en l'ordre públic, tenim, òbviament, una mala experiència. El Síndic de Greuges fa molts anys ho reconeixia, que el màxim nombre de denúncies eren sobre les UNOC i les UPAS. De fet, hi ha hagut fins i tot certa confrontació entre els mateixos agents de la Guàrdia Urbana de Barcelona i el que han significat les UNOC i les UPAS; tant, que es van segregar a la zona de Montjuïc. Però pensem que és molt delicat crear unitats d'ordre públic en l'àmbit de la Policia Local. A l'experiència acumulada ens...

Sobre seguretat viària, violència de gènere, tindran tot el nostre –i altres, eh?– vot favorable. Anàvem a votar a favor, òbviament, d'incrementar-ne fins al 95 per cent el nombre en l'àmbit de coordinació del sistema Rescat; que consti en acta que hi estem a favor. El que passa, que després ens hem trobat amb el conveni del Sipcat, i també des de l'àmbit local hem tingut serioses dificultats quan s'han firmat els convenis. Jo recordo Vic el 2012, on hi havia un annex segon on es deia que també es processaven la ideologia, la raça, l'afiliació sindical, les creences de la ciutadania. I vam presentar, de fet, una queixa al Síndic de Greuges, que ens va donar la raó: va dir que eren excessives, innecessàries, incongruents i inadequades per a la finalitat. El regidor de Seguretat Pública va dir que era transparent i que si hi havia un annex..., que estava molt bé, que ho estàvem dient; és la diferència entre que t'espia, no?, per dir-ho així, o que processin les teves dades personals sense dir-t'ho, o dient-t'ho. A nosaltres el que ens preocupa és que es faci, no?, perquè són realment innecessàries.

Votarem també en contra del punt h, el que parla també de l'equiparació en les formacions.

Respecte a la qüestió de la jubilació..., reflexió general, eh? Òbviament, cada col·lectiu laboral té determinants específics. És veritat que la tasca policial, en molts àmbits..., quan avances en l'edat no pots tenir la mateixa activitat, no?, que quan en tens quaranta, quan en tens cinquanta o seixanta. Però és veritat que també, en un context on els salaris baixen i on a nosaltres ens amplien la jubilació fins als setanta, sí que caldrien també mecanismes de rotativitat o de canvi en la vida activa de les funcions encarregades.

Respecte a formació especialitzada, hi votarem a favor.

Respecte a les dues esmenes d'Iniciativa, hi votarem a favor.

I em deixo alguna cosa... I del 112, òbviament, hi votarem a favor. I això no exclou, òbviament, que atenguem les realitats socials i els drets laborals de qualsevol col·lectiu.

Em deixo alguna cosa... Sí, faré una referència general que sempre traiem respecte a les policies locals en l'àmbit de drets humans. És veritat que l'any passat, segons la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, hi ha vuitanta-tres denúncies a Catalunya; n'afecten només setze les policies locals. Celebrem també que hi hagi hagut un descens molt marcat des dels anys anteriors, però això també afecta...

Però torno al principi. Des del municipalisme, és veritat que la falta de coordinació avui encara és existent, i també la realitat de duplicitats, de vegades, que no està clar de qui són les competències.

I res més. I sumant-me a les crides del principi, de tot-hom, jo crido al final: ja que parlem de carrer, de nou model d'ordre públic, d'autotutela i autocontrol, doncs, convidar-vos a tots vostès a la manifestació que aquest vespre, a les set de la tarda, surt de Jardinet de Gràcia en solidaritat amb Palestina.

Gràcies, presidenta, conseller...

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. En primer lloc, manifestar-nos respecte a les esmenes que hem acceptat: les números 1, 2 i 4 del Grup de Convergència i Unió; la 5 i la 6 d'Esquerra Republicana, i la 3, 4, 5 i 6, d'Iniciativa; i els portaveus ja des d'ahir disposaven d'un document on ja explicitàvem amb tota claredat aquesta acceptació d'esmenes. Per tant, s'ha fet un esforç d'incorporació d'esmenes. Es poden dir moltes coses d'aquesta moció, però que no s'ha fet un esforç... És a dir, nou esmenes, tenint en compte que només tres grups n'han presentat, jo crec que és un nombre elevat d'aquesta voluntat de tindre en compte que era una qüestió en què teníem d'incorporar al màxim les visions des dels diferents grups parlamentaris.

Avui hem vist allò que es diu en castellà que «del dicho al hecho hay un trecho»: una cosa és el que va dir el conseller fa una setmana i una altra cosa és al que es vol comprometre. I vostès, sincerament, sentint el que han dit els portaveus, o desconeixen de què estem parlant, o fan veure que desconeixen de què estem parlant. Jo crec que és més el segon que el primer, però intentarem explicar-nos.

En primer lloc, les referències de modificació legal no poden ser del ministre d'Interior, perquè és una qüestió de seguretat social –en primer lloc. Per tant...

I, en segon lloc, això és un procés difícil, ja reconeixem que no és fàcil, però que té tres potes. Una és la seguretat social; per tant, el Govern de l'Estat, des d'aquest punt de vista. Una altra segona, importantíssima, la part empresarial d'aquest procés, és a dir, l'empresa d'aquests treballadors, que és, en el cas dels Mossos d'Esquadra, la Generalitat de Catalunya, i en el cas de les policies locals, els ajuntaments. I una tercera pota són els mateixos agents.

I per aconseguir aquest avançament de jubilació tots plegats hem d'aportar alguna cosa i hem de fer un esforç, perquè es basa, aquest avançament de jubilació, no en un privilegi –i cal dir-ho clar–, sinó a avançar la cotització que correspon, com amb qualsevol altre treballador. Avançaríem. I això vol dir que tots hem de fer un esforç.

Per tant..., jo agraeixo l'honestetat de la senyora Calvet. La senyora Calvet ens ha dit: «Escolti, hi estem d'acord, però no estem disposats a aportar la nostra part.» I m'agrada la claredat del senyor Guinó, és a dir: «Ja s'ho faran, vostès ja s'ho faran.» És un error –és un error. És un procés... Per què parlem aquí? Perquè estem parlant de Mossos d'Esquadra, Generalitat de Catalunya; estem parlant de policies locals, per tant, els ajuntaments de Catalunya; estem parlant dels agents, de Mossos d'Esquadra i agents de policies locals. Per tant, té tot el sentit que ho parlem aquí. I té tot el sentit que tots ens comprometem a treballar conjuntament per assolir aquest objectiu, que no és fàcil, però és evident que si d'aquest objectiu la Generalitat ja diu que no vol saber-ne re i des d'aquest punt de vista les esmenes ja diuen: «Escolti, els ajuntaments tampoc estem disposats a fer cap esforç» –perquè no ho aconseguirem en sis mesos, senyora Calvet, no ho aconseguirem en sis mesos–, és evident que passa una cosa: que ens dificulta molt assolir aquest objectiu; si no anem tots junts, tenim moltes dificultats per assolir-lo.

Però nosaltres no hi renunciarem. Malgrat les dificultats, malgrat la manca de voluntat del Govern, malgrat la manca de voluntat dels grups parlamentaris que avui votaran en contra d'això, nosaltres ens comprometem a intentar-ho, sabent que és difícil i sabent que anirem de la mà de la Federació de Municipis. *(Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.)* Hauria estat molt bé –i amb això acabo, senyora presidenta– que avui haguéssim tingut un consens en aquesta qüestió. Tots haurem de fer alguna qüestió per assolir aquest objectiu.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Sí, senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, demanaríem que el punt 3, que hi ha tants subapartats, els féssim un a un, perquè...

La presidenta

D'acord.

Jordi Turull i Negre

...abans el senyor Fernández també ja n'ha demanat uns quants, i nosaltres també.

La presidenta

Des del punt 3.a fins al...? *(Veus de fons.)* Tot el punt 3, tot, tot? *(Pausa.)* D'acord. I quan arribem a l'apartat i i a l'apartat j, que tenen dos apartats, no ho fem apartat per apartat?

Jordi Turull i Negre

Si vol, li comento els punts que volem separats. Si coincideixen amb els del senyor...

La presidenta

Un moment. Si de cas, que el senyor Fernández em digui els seus, perquè si veig que ja són molts ho fem punt per punt de tot.

Jordi Turull i Negre

És que n'ha dit molts, eh?

La presidenta

Sí. Doncs, fem-ho punt per punt. D'acord –d'acord.

(Pausa.)

Iniciem la votació d'aquesta moció, que la farem punt per punt, i és molt llarga.

Comencem pel punt 1.

Comença la votació. (*Remor de veus.*)

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 3 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 3... Punt 3.a –punt 3.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el 3.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el 3.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara el 3.d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 20 en contra i 16 abstencions.

Votem ara l'apartat e.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara l'apartat f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 70 en contra i 12 abstencions.

Votem ara l'apartat g.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat h.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 83 en contra.

Ara votarem l'apartat i. L'apartat i té dos apartats, 1 i 2. Els podem votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, apartat i.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Ara votem l'apartat j. També té dos apartats, 1 i 2. Els podem votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, apartat j.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat k.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara l'apartat l.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 1 en contra.

Votem ara l'apartat m.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat n.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem ara l'apartat o.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 67 en contra.

I votem l'apartat p.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Justícia.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre l'atenció sanitària del sistema
sanitari públic (tram. 302-00192/10)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció sanitària del sistema sanitari públic, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, la diputada Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, bona tarda. Primer de tot, voldria agrair als grups que han presentat esmenes a la nostra moció d'Esquerra Republicana, perquè s'han mostrat, també, actius a posar remei a certs aspectes que passen en el sector de salut, i nosaltres hem intentat, en conseqüència, mostrar-nos oberts a incorporar tot allò que tampoc estigués canviant plenament el sentit; i, per tant, hem incorporat esmenes o hem fet transaccions amb el Grup de Ciutadans, del PSC, d'Iniciativa per Catalunya, i de Convergència i Unió.

Aquesta moció parlava, bàsicament, de tres coses importants: la primera d'elles, les llistes d'espera; després, la transparència en el sector sanitari, i, per últim, l'atenció urgent i l'accés a plantes.

Per començar, en el primer aspecte, pel que fa a les llistes d'espera, després que augmentessin els temps d'espera i les persones esperant, sobretot a partir del 2011, ens semblava que basar-nos en un decret aprovat el 2002, en què només es garantia el termini d'accés de catorze procediments, no tenia cap sentit actualment i en les circumstàncies en què estàvem.

Sabem que hi ha aspectes aprovats, també, en una altra legislatura, i en aquesta legislatura mateix que estem, però, partint de tot això, el que demanàvem era una revisió profunda del decret –és a dir, fer-ne un de nou–, i demanem al Govern un treball exhaustiu a partir de les dades i a partir de ser conseqüent i ser realista, també, per no enganyar, però sense deixar de banda, poder ser ambiciosos per saber cap on volem anar per garantir aquests procediments i aquest accés a intervencions quirúrgiques, però no només això, sinó també a proves diagnòstiques i a consultes d'especialista.

Per tant, demanàvem revisió de procediments i incloure en un decret, i el termini d'aquestes; demanàvem una gestió absolutament transparent d'aquestes llistes d'espera perquè el ciutadà no se senti mai desemparrat dins de l'espera, sinó informat. Demanàvem, també, aclarir tot el que fa referència a processos de derivació, revisem què derivem, cap a on, i, sobretot, per què. Perquè potser aquesta derivació i aquestes dades ens fan plantejar canvis, després, en l'assignació de recursos entre centres i territoris.

Posàvem, també, un punt pel que fa referència a la suspensió del termini màxim per causes clíniques, no mai causes de l'Administració, sinó clíniques, o del mateix pacient, i que aquesta suspensió de termini no suposi mai quedar fora de la llista d'espera, i es restableixi quan aquestes circumstàncies ja no hi siguin. També demanàvem una gestió homogènia, amb criteris clínics i socials per la inclusió a les llistes d'espera, i la informació que ha de constar en el registre. I tot plegat, tot, per tractar-ho tot amb la voluntat d'atendre el millor possible als ciutadans. Això era la nostra proposta, és la nostra proposta d'Esquerra Republicana a la qual molts grups ja hi heu aportat, i ho hem pogut incloure aquí, per fer front al tema de llistes i temps d'espera. I, evidentment –globalment, eh?–, intervencions quirúrgiques, proves diagnòstiques i consultes d'especialista, treballant amb els grups i treballant amb Govern.

Pel que fa a transparència, el que demanem, primer de tot, evidentment, és la publicació d'aquestes llistes i temps d'espera, també per trams, trams de zero-tres mesos, de tres a sis, de sis a nou, per poder veure aquells períodes on tenim les puntes de gent, i perquè n'hi ha a les puntes de més de dos anys, per exemple, o més de tres anys. Veure perquè, i poder solucionar-ho. I no més tard, també, de trenta dies després de cada semestre, poder fer aquesta publicació per ser absolutament transparents.

Insistim, també, al Govern, perquè tothom pugui disposar d'aquesta mateixa informació, de proves diagnòstiques i consultes d'especialistes, tan bon punt es pugui, i demanem celeritat en això, i publicar i fer públics, evidentment, en el nostre sector sanitari, tot el que fa referència a l'assignació de recursos.

Com ho hem de fer, això? Doncs, en primer lloc, fent públics tots els contractes, tots els convenis, que el CatSalut té amb qualsevol proveïdor sanitari, i també els convenis que hi ha entre ells. Això ajudarà a clarificar com s'assignen recursos des del Departament de Salut, en aquest cas, des del CatSalut, i com es relacionen, també, aquests proveïdors sanitaris entre ells, i veure si estem fent una assignació correcta dels recursos que destinem al sector salut.

I, per últim, un altre aspecte que hem volgut incloure en la moció és tot el que fa referència a l'atenció urgent, per posar èmfasi en què hi ha certes situacions de col·lapse d'urgències, que hi són per molts motius, que no podem acceptar com a país, i que aquest Parlament no ha d'acceptar. I se li ha de donar una resposta, i aquesta resposta ha de ser immediata i ha de ser amb celeritat. I això correspon als centres, però també correspon al qui és garant de la qualitat. I, per tant, tots aquests punts són els que fem èmfasi a la moció, i acabaré d'exposar certes coses quan em posicioni també per les esmenes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parla-

mentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda, presidenta. Conseller, diputats i diputades, en primer lloc, volem, també, agrair la presència dels representants dels treballadors de l'Hospital de Bellvitge, que avui també ens acompanyen, i que jo vull, personalment, i en nom del meu grup, felicitar per la seva defensa de la sanitat pública, perquè malgrat el que es diu des d'alguns sectors, no estan defensant ni drets laborals, ni drets corporatius, sinó que estan defensant un dret de tots els ciutadans, i penso que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, que també els representem, als ciutadans, hauríem de prendre'n bon exemple.

També vull agrair a la diputada d'Esquerra Republicana l'esforç que ha fet acceptant les esmenes, acceptant algunes de les nostres esmenes. Perquè evidentment reconeixem que la situació en què es troba Esquerra Republicana, i la diputada, que té interès per als temes sanitaris, és complicada, perquè es fa cert allò que no es pot servir a dos senyors: no és pot servir el compromís de Govern, que tenen amb Convergència i Unió, amb el Govern de la Generalitat, i al mateix temps, garantir el compromís d'una atenció sanitària de qualitat, d'uns recursos públics suficients i necessaris, que requereix la sanitat pública d'aquest país.

Jo vull fer palès que votarem favorablement la majoria del text d'aquesta moció, fonamentalment perquè, evidentment, no ens podem oposar als bons desitjos, a les bones intencions, al vetllar, al procurar, a l'analitzar, al dissenyar..., però volem fer palès que no és un sí crític, sinó que és un sí absolutament escèptic, perquè el contingut de la moció, quan es parla de garantir atenció sanitària, de millorar l'atenció i garantir la qualitat, és evident que requereix uns recursos, requereix com a mínim, tornar els recursos que s'han tret al pressupost sanitari que van a d'altres llocs. Ahir la diputada ens deia que diguéssim alguns altres llocs on es podia retallar, i no pas de la sanitat, i, evidentment, tindríem moltes idees, com, per exemple, doncs, l'acció exterior d'aquest Govern, també les subvencions als mitjans, als sindicats, a molts organismes que potser els ciutadans i la seva salut i la seva seguretat ho agrairien millor.

Per tant, si volem..., jo, almenys, els vull fer palès que aquell qui aspira a governar un estat, doncs, té l'obligació de garantir la seguretat de tots els ciutadans, i a nosaltres ens agradaria que comencéssim per garantir la seguretat que dona la sanitat.

Per tant, ja avanço que votarem favorablement tots aquests bons propòsits, amb aquest escepticisme que manifesto, però el que no podem votar favorablement, per exemple, és deixar la porta oberta a derivacions a centres privats, com en certa manera es fa en el text. Ja sé que no es diu, però es permet. I tampoc podem votar favorablement a deixar també la porta oberta a suspendre la garantia de terminis dels procediments garantits, perquè seria, un oxímoron semàntic i jurídic. Perquè, tot i com ha dit la diputada, que seria

sempre que fos a càrrec dels pacients, però no pas de l'Administració, ens estranya que no hagi aprovat i acceptat la nostra esmena, que concretava concretament això: que deixava ben clar que aquesta suspensió del termini havia de ser, únicament i exclusivament, quan fos a instància dels pacients o per criteris clínics i no per criteris pressupostaris per part de l'Administració. Per tant, això no ho votarem favorablement, ens abstindrem.

I, finalment, no vull fer-ho més llarg, jo els demano, als diputats d'Esquerra Republicana, que si realment, com ho penso, el que de debò volen és defensar i garantir la sanitat pública per a tots els ciutadans de Catalunya, doncs, ens estranya que no haguessin votat fa quinze dies la moció que nosaltres presentàvem, que garantia els recursos, els mateixos recursos que l'any 2013, i que deixessin de dir que això no té res a veure, que no és el pressupost, que és un dèficit que s'ha d'eixugar. I veurem si avui... –en la moció posterior que presenta Iniciativa per Catalunya, que nosaltres també hi hem participat amb alguna esmena–, si avui rectifiquen la seva actuació del darrer dia, si reflexionen, i si voten a favor de garantir la sanitat pública dels catalans i de les catalanes.

Moltes gràcies, res més.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Bé, com bé deia la senyora Vergés, la proposant de la moció, aquesta moció consta bàsicament de tres àmbits: accessibilitat, transparència i atenció dels serveis d'urgències hospitalàries.

L'accessibilitat, per nosaltres, és el punt fonamental d'aquesta moció, i és en el que han presentat més esmenes, perquè creiem que és una conseqüència directa de les retallades que s'han produït, pressupostàries, aquests darrers anys. I l'accessibilitat no és altra cosa que la limitació en el dret d'accés dels ciutadans als serveis de salut.

Fruit d'aquestes retallades pressupostàries, s'ha reduït l'activitat en dos anys, el 2011 i 2012, segons dades del departament, en més de 22.000 intervencions quirúrgiques. La cirurgia major ambulatoria també ha baixat en dos anys, en aquests dos anys, quasi un 6 per cent. Aquí hi hem de sumar la reducció de proves diagnòstiques, les dificultats en l'accessibilitat a visites d'especialistes.

Totes aquestes dades, que són del departament, demostren que allò de fer més amb menys, en salut, no; amb menys, es fa menys; potser es fa bé, perquè els professionals són d'alta qualitat en el nostre servei sanitari, però es fa menys. I això comporta més temps d'espera. I no només per als catorze procediments quirúrgics monitoritzats, sinó, sobretot, per allò..., tots els

actes mèdics de visites a especialistes, també de proves diagnòstiques que es duen a terme abans d'estar diagnosticats. Per tant, tenim temps molt més llargs d'espera, sobretot abans, per a la primera visita a especialistes i per a visites posteriors.

Aquesta moció identifica clarament aquest problema, però des del nostre punt de vista no aporta solucions. Per aquest motiu, i vist que no s'han acceptat les esmenes que hem fet en aquest apartat, nosaltres ens abstenim, perquè creiem que el que es planteja avui a votació significa tirar enrere, tirar enrere en allò que aquesta cambra havia aprovat l'any 2012, i també havia refermat aquesta aprovació l'any 2013, on sí que s'establien –eren propostes del Grup Socialista– temps de garantia, temps per garantir que aquesta espera no fos més enllà del que pot ser sostenible.

En posaré alguns exemples: quaranta-vuit hores per ser atès en atenció primària; quinze dies pels circuits preferents –i he de dir que avui en molts centres hospitalaris de Catalunya això dels circuits preferents ha desaparegut–; tres mesos en serveis especialitzats i en proves diagnòstiques; vint-i-quatre hores d'estada màxima a urgències, i alhora també parlar de temps màxims garantits en tots els procediments quirúrgics que estan monitoritzats.

Aquesta moció no assumeix aquests compromisos, sinó que parla de reduir els temps, d'establir temps... Però nosaltres creiem que allò que havia aprovat el Parlament és allà on hauria de continuar.

He de dir que sí, que és cert, per no faltar a la veritat, que introdueix una cosa nova, que és que abans de final d'any tindrem uns nous criteris per a aquests temps d'espera a les llistes d'espera dels procediments quirúrgics.

Per altra banda, respecte a aquest tema de l'accessibilitat, sí que votarem a favor de temes que fan referència a la gestió o a la informació dels temps vers els ciutadans. Votarem, en tots els punts que fan referència a la transparència, a favor.

Sobre el tema de l'atenció a les urgències, votarem a favor d'ells, excepte aquell que fa referència a l'accessibilitat, que no assumeix la nostra espera de vint-i-quatre hores, com deia abans, de màxim de temps d'espera a urgències.

Alhora, he de dir que..., referit a les urgències, i també segurament en podrem continuar parlant, però agafant senzillament dades, eh?, una mostra de dades del departament, de l'1 al 13 d'aquest mes de juliol. Ens diuen que el nombre d'urgències és el mateix que l'any passat, comparat aquest any amb l'any passat, els mateixos dies, 1-13 de juliol. A partir del dia 7, fins i tot, hi havia lleugerament menys urgències als serveis d'urgències dels centres hospitalaris de Catalunya, i els ingressos eren lleugerament inferiors, no molt més. Per tant, el problema no és que hi hagi una sobredemanda, per tant, no que hi hagi més pacients que van a les urgències, sinó que n'hi ha menys, si més no aquests quinze dies primers de juliol, sinó que és un problema de gestió –se va dir al Ple passat–, un problema perquè aquests tancaments de dos

mesos que es feien per manteniment i per pintar han passat a ser tancaments per estalviar que duren quatre mesos. I s'ha fet a més a més en un context diferent. S'han perdut més de 1.300 llits, estructurals –són dades del departament, no me les invento jo, estan publicades. La ràtio de personal per llit a Catalunya està per sota –de les últimes, de la cua– de la mitjana de les comunitats autònomes, Catalunya, i en l'indicador de les UME, que és l'indicador de productivitat, liderem, som molt productius; però som tan productius que passem en més de sis punts la mitjana de les comunitats autònomes, senyal que el sistema està estressat, que el sector està estressat i que els professionals no poden més, i segurament per això avui ens trobem en aquesta situació, on els pacients no perden confortabilitat, sinó que el que estan perdent als serveis d'urgències moltes vegades és la seva pròpia dignitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Primer de tot, un record de solidaritat amb el poble palestí, que pateix ara mateix una massacre brutal, amb bombardejos també als seus hospitals –també als seus hospitals. Saludar la gent, els representants de la junta de personal de Bellvitge que ens acompanyen i que, com les juntes de personal d'altres hospitals, darrerament ens estan mostrant com estan defensant la sanitat pública i com ens reclamen que ja s'ha més que tocat os i que cal posar solució a moltes coses, entre elles els aspectes que planteja aquesta moció d'Esquerra Republicana, però no només. Per tant, permetin-me, senyora Vergés, dir-li la meua sorpresa, mostrar-li la meua sorpresa, ja en la interpellació, i ara també en la moció, que en un moment com l'actual hagin centrat especialment en llistes d'espera i transparència –i urgències, és cert– la seva moció, sense tractar altres aspectes importants, creiem, i essencials sobre la problemàtica que passa actualment als hospitals. No li hem fet esmenes en aquest sentit, perquè a continuació hi ha una moció d'aquest grup parlamentari que defenso jo mateixa, on precisament hem posat aquests altres aspectes que creiem important debatre en un moment com l'actual al Parlament de Catalunya.

Dins de ser una moció molt detallada, també permeti'm expressar-li la nostra sorpresa quan veiem que anem enrere en concreció de mocions prèvies que ja hi havia hagut aprovades en aquest Parlament, mocions del Partit Socialista, respecte dels terminis de llista d'espera, terminis per a proves diagnòstiques, terminis de temps màxim d'estada a urgències, etcètera. Anem, per tant, algun pas enrere en concreció en alguns dels aspectes, cosa que ens farà abstenir-nos en alguns dels punts de la moció. Votarem a favor de la resta.

Estem parlant d'un tema –l·listes d'espera– de què la setmana passada el departament ens donava noves dades, i ens demostren que no es pot ser cofoista: que encara hi ha un 23 per cent del pacients que esperen per ser intervinguts en una de les catorze intervencions amb temps garantit, on se superen aquests sis mesos d'espera garantida; que el temps mitjà d'espera en aquestes catorze intervencions garantides ha augmentat un 6,8 per cent en un any; que la llista d'espera global de totes les intervencions és de 177.000 persones –això són 22.000 més que el 2011. Per tant, no es pot ser cofoista, com semblava que s'intentava ser amb les dades de les l·listes d'espera.

I si s'estan reduint en algun sentit les l·listes d'espera és perquè algú està fent l'agost darrerament. Perquè els últims sis mesos s'han derivat 6.200 pacients a «altres centres» –que és com se'n diu– per ser operats. Ahir, la junta de personal de Bellvitge denunciava que en un mes la llista d'espera d'aquest hospital s'ha escurçat en 1.500 pacients, derivats a hospitals privats amb ànim de lucre, la majoria d'ells. No tenim les dades d'on s'estan derivant exactament tots aquests 6.000 pacients, segons el departament, d'aquests darrers mesos. Però el que ens diuen els professionals dels centres amb què parlem és que la majoria d'ells s'estan derivant a centres privats amb ànim de lucre. Que són dins del Siscat? Sí; però els privats amb ànim de lucre de dins del Siscat. Que se'ls estan traspasant, per tant, aquests pacients i aquests recursos, mentre s'estan retallant els recursos –econòmics, però de llits, de professionals, de quiròfans, d'UCI– en els hospitals públics, en els nostres, en els que són el nostre patrimoni.

En aquest sentit fèiem esmenes, nosaltres, a la moció d'Esquerra, per donar solució a això, perquè cal resoldre aquestes circumstàncies, que no són com es feien les derivacions abans, que és un mal ús de les normatives que teníem fins ara; que mentre es retallen pressupost i recursos als hospitals públics, se'ls està augmentant el pressupost a d'altres. En aquest sentit fèiem les nostres esmenes.

Agraïm a la diputada Vergés que ens hagi acceptat una de les nostres esmenes i n'hagi transaccionat una altra, però lamentem que la moció quedi curta, quedi curta i fins i tot vagi enre, amb inconcrecions en diversos dels punts que ja s'havien aprovat en dues mocions els darrers anys en aquest Parlament.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Pere Vila.

Pere Vila i Fulcarà

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, representants sanitaris, bé, el nostre posicionament sobre aquesta moció no deixarà de ser, malgrat els intents per part d'alguns grups, una defensa del sistema sanitari. Tots saben que hem afrontat una situació econòmica difícilíssima, molt complicada; una situació econòmica amb factures milionàries en el calaix; una

situació econòmica que no hem tingut el vistiplau i la comprensió de l'Estat espanyol per revertir-la. I, és veritat, s'han pres situacions i decisions complicades, i s'han pres per salvaguardar el sistema sanitari, que vull recordar que el vam crear entre tots, aquest sistema sanitari. I és per això que també des del Grup de Convergència i Unió volem agrair als usuaris i als professionals –i sabem que ho estan passant tots malament–, doncs, que entenguin la situació des del punt de vista que aquest sistema sanitari és bo i és positiu per al país i que estiguin fent segurament moltes de les més coses que podrien...

La reducció de les l·listes d'espera, la reducció és una prioritat del Govern, és una prioritat del Departament de Salut. I en aquesta línia el passat 17 de juliol es va presentar un pla d'actuacions específicament adreçat a aquesta reducció de les l·listes. Aprofundint en la realització de la revisió del decret citat, hem de parlar de la redefinició dels processos i dels procediments, amb una gestió transparent de les l·listes, amb una revisió del procés de derivació als altres hospitals, i, finalment, establir els criteris que regulen la suspensió del termini màxim de temps de garantia. Aquesta revisió del decret es treballa conjuntament amb les societats científiques i amb els proveïdors de la xarxa i amb el suport de l'Aquas.

Sobre encarregar a l'Aquas i a les societats científiques la definició dels criteris d'inclusió dels pacients en l·lista d'espera, hem de dir que s'està treballant en aquesta definició i prioritzant aquests citats pacients, conjuntament treballant amb els centres sanitaris, per tal que adequin la informació a les noves definicions, perquè aquests sistemes d'informació s'hauran d'adaptar als nous requeriments, producte de la revisió del citat decret.

Definirem els paràmetres de la informació necessària que ha de rebre un pacient de referència en la inclusió del registre, prioritzant, sobretot prioritzant i treballant conjuntament amb l'atenció primària i hospitalària, fomentant mesures per tal de reduir el temps entre la indicació de primària i la primera visita a l'especialista.

Es farà alhora un estudi acurat sobre la variabilitat en el temps d'accés a les proves diagnòstiques, i, sobre publicar les l·listes d'espera i intervencions quirúrgiques i proves diagnòstiques, dir que està prevista la seva publicació en un curt termini. Alhora, iniciar les tasques necessàries que permetin publicar els terminis de les primeres visites a especialistes, perquè el Cat-Salut està treballant per fer pública aquesta informació. Publicar a partir de l'1 de juliol les mateixes dades recollides al punt 3.1, i actualment es fan públiques, aquestes dades de seguiment de les l·listes.

En aquest punt, nosaltres, com a grup, hem presentat una esmena amb la qual hem arribat amb Esquerra Republicana a un acord a partir d'una transacció, igual que amb el 3.4, on Esquerra ha acceptat la nostra esmena, on incidíem bàsicament a publicar l'activitat quirúrgica de cadascun dels hospitals del país. La demanda de publicar tots aquests contractes programa del servei català..., s'ha d'explicar a bastament que tots

els ciutadans poden accedir via web al registre dels convenis i contractes.

El Parlament de Catalunya, doncs instarà el Govern a garantir, en el temps màxim d'espera que un pacient roman a urgències o observacions, que sigui l'indispensable, perquè el criteri clínic ha de ser la prioritat, i acompanyant els centres hospitalaris en la revisió dels circuits assistencials, cosa que correspon als centres hospitalaris, en virtut de la seva autonomia de gestió.

Sobre la planificació de gestió de recursos, dir que el departament i el servei incorporen des de fa anys en la seva funció planificadora l'adopció d'accions orientades a l'adaptació de determinats períodes de l'any. Totes aquestes adaptacions a la planificació en períodes estacionals són objecte de presentació pública, per tant, en el moment de la seva activació, i també en el moment del seu tancament.

I, com a part final, dir que estem d'acord amb la moció presentada, perquè donarem suport a les diverses transaccions i als acords de tots els grups. Per tant, hi votarem a favor en la seva totalitat.

Gràcies, presidenta, diputades, diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Muchas gracias, honorable presidenta. Honorables consellers, conseller de Salut..., ilustres diputados y diputadas, personal del Hospital de Bellvitge que nos acompaña y a los cuales aprovecho para saludar. Para posicionar al Grupo Popular en esta moción de Esquerra Republicana –socios de gobierno– sobre la atención sanitaria del sistema sanitario público. Y digo «socios de gobierno», porque lo son, y como tales son cómplices y responsables de todo lo que pasa en Cataluña; también de los problemas de la sanidad.

Mire, ustedes, señora Vergés, presentando esta moción lo que quieren es limpiar su conciencia y poder decir a los sindicatos de los profesionales de la salud que ustedes no tienen la culpa de nada y que intentan convencer a Convergència i Unió de que rectifiquen sus errores.

Pero resulta que ustedes también tienen la culpa de lo que está pasando en la sanidad, y así se lo dice todo el mundo, los profesionales, los usuarios, todo el mundo se lo dice. Y ustedes, miren, si no fueran de Esquerra Republicana, yo les diría que quieren estar en misa y repicando, en el Gobierno y en la oposición, pero como son de Esquerra Republicana supongo que eso de la misa no les debe gustar demasiado, y le diré, señora Vergés, que ustedes lo que quieren es hacer... (*Veus de fons.*) Le diré, señora Vergés, que lo que quieren es hacer «la puta y la Ramoneta», es decir, apoyar al Gobierno y a la vez criticar sus propias políticas.

Mire, si en Cataluña se cierran más de tres mil camas este verano es también responsabilidad y culpa de Esquerra Republicana. Además, señora Vergés, su moción únicamente propone revisar procedimientos, intentar trasladar a los usuarios una cierta transparencia, lo cual no puede ser de otra manera, nos parece absolutamente correcto, pero definir, encargar, trabajar para no sé qué, en definitiva, ninguna propuesta concreta acerca de los recortes presupuestarios, ni tampoco de incremento de los recursos destinados a día de hoy; ni una sola referencia al presupuesto de salud.

Y, para remate final, el primer punto, que dice: «El Parlament de Catalunya expresa su voluntad de reducir las listas de espera.» Dios mío, vaya un avance, señora Vergés. ¿A alguien se le ocurre que algún parlamento, algún grupo parlamentario, algún gobierno autonómico puede trabajar precisamente en la línea contraria? ¿Tenemos que hacer un punto de una moción en esta línea, para expresar la voluntad de este Gobierno, de este Parlamento, de reducir las listas de espera? Hombre, faltaría más. Mire, mala conciencia, señora de Esquerra Republicana, mala conciencia y mucho interés en intentar justificar lo que están haciendo Convergència i Unió y Esquerra Republicana con los hospitales catalanes y con sus trabajadores. Ayer mismo, el flamante Oriol Junqueras interpelaba al propio *president* de la Generalitat en este mismo sentido. También... (*Veus de fons.*) También para intentar limpiar su mala conciencia. Esto es lo que a ustedes les preocupa la sanidad catalana, señora Vergés, mientras a ustedes lo único que les preocupa es una fecha, una pregunta y, evidentemente, su respuesta.

Mire, tanto es así –tanto es así– que ustedes estaban dispuestos a robar los datos sanitarios para el censo de su consulta soberanista. Convergència i Unió, Esquerra Republicana y Carme Forcadell intentaron el año pasado elaborar un censo electoral para el referéndum soberanista, a partir de los datos sanitarios de los catalanes, pero un informe de la Autoridad Catalana de Protección de Datos, evidentemente, evitó que ustedes se salieran con la suya. Y poco después de esta negativa de la Autoridad Catalana de Protección de Datos, pues ustedes, el Gobierno de Cataluña y también Esquerra Republicana, reclamaban a los ayuntamientos el padrón para elaborar este censo. Esto es lo que a ustedes les preocupa la sanidad.

¿Que cierran camas de hospitales también este verano? Culpa de Convergència i Unió y Esquerra Republicana. ¿Que cierran quirófanos? Culpa de Convergència i Unió y de Esquerra Republicana. ¿Que los profesionales trabajan en condiciones precarias –y saben muy bien las personas que están en el público de qué estoy hablando? Culpa de Convergència i Unió y de Esquerra Republicana. ¿Que los funcionarios catalanes –y solo los catalanes– no cobran la paga extra? Culpa de Convergència i Unió i de Esquerra Republicana. Por tanto, no intenten vender la moto, porque la moto está vendida.

Mire, señora Vergés, nosotros nos vamos a abstener en la totalidad de su moción, porque no vamos a participar, como le digo –como le digo–, en intentar lavar

su conciencia, en intentar lavar su imagen, y no vamos a participar de este circo.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt... (*Veu de fons.*)
Senyor Rodríguez, què vol?

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, en la sessió d'ahir, per bastant menys del que ha passat en aquesta darrera intervenció, la vicepresidenta de la Mesa va cridar l'atenció als diputats. Jo el que demanaria és una mica d'equanimitat a l'hora d'advertir als diputats quan hi han intervencions de grups que potser no els acaben d'agradar.

La presidenta

En queda constància. Continuem amb la intervenció de la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció sobre les llistes d'espera. D'entrada, dir que nosaltres tampoc no hem presentat esmenes, i no ho hem fet perquè farà ja bastants mesos presentàvem una moció en la qual alertàvem de la problemàtica de les llistes d'espera, i demanàvem un compromís excepcional, un compromís que, entre altres, la senyora Vergés deia que era totalment fora de lloc, que no era possible assolir, que demanava bàsicament la reducció del 75 per cent de les llistes d'espera. Entenem que per menys no valia la pena presentar cap esmena i que no valia la pena en el marc d'aquesta moció.

Bé, per entrar una mica en matèria, i per, d'alguna manera, constatar el que tothom ha constatat, que és que aquesta moció és una moció de gestió, és una moció merament burocràtica i merament tecnocràtica, i que no ve bàsicament a resoldre res, absolutament res, del que està passant en la sanitat ara mateix. Entenem que enfoca malament tres qüestions: la primera és la garantia de compliment, bàsicament que abans d'aquesta moció s'havia de garantir amb uns procediments, amb uns terminis i que ara ja no queda clar si serà així o no serà així; la segona són les derivacions, entenem que no s'enfoca bé aquest tema, i la tercera és sobre la gestió transparent de les llistes d'espera.

Sobre la primera, què és l'objectiu..., no l'hem sabut trobar, quin és l'objectiu? És obvi que una de les obligacions del Departament de Salut, amb independència del que digui el Parlament, és gestionar les llistes d'espera d'una manera eficient i eficaç. Això, que tanta gala fa de cara a poder, d'alguna manera, justificar les derivacions de la privada, no opera respecte a la tramitació de les llistes d'espera. Però és que, a més a més, no es fixa cap objectiu, no es parla d'un fenomen que saben i que coneixen ben bé, com ho coneix el conseller, que és el de la manipulació de les llistes

d'espera, assumit per molts centres on hi ha una llista A i una llista B, i on depenent de si les persones estan disposades a pagar més o menys, se'ls opera amb més o menys rapidesa.

A més a més, no s'han harmonitzat els protocols dels diferents centres, però és que, més enllà de l'harmonització dels protocols per determinar quan és una llista d'espera o quan una persona queda dins d'una llista d'espera, estem parlant de gent que veu totalment condicionada la seva vida per esperar una operació o un simple diagnòstic.

Entenem que no s'enfoca bé tampoc el tema de les derivacions, i..., bé, crec que no caben ambigüitats en aquest punt. No caben ambigüitats en el moment que s'està retallant als hospitals de l'ICS, que s'estan precaritzant les condicions laborals dels treballadors, que s'estan tancant llits, que s'estan tancant quiròfans, no valen ambigüitats de cara al fet que es derivin recursos als centres de propietat privada. No caben ambigüitats en aquest punt —no caben— i no caben més arguments economicistes, que tota l'estona estan dient que tractar pacients a la privada és més eficient, és més eficaç i és més barat per al sistema, perquè és fals. Perquè són arguments falsos. Perquè la privada, entre altres coses, té menys personal. Perquè la privada, entre altres coses, pot triar els pacients, perquè tenen ràtios menors i perquè a més a més no fan activitats de recerca que paguem totes i tots amb els nostres impostos en la sanitat pública. Per tant, ja prou de mentides al voltant de la sostenibilitat econòmica del sistema.

El que estan fent, finalment, és una aproximació ideològica a quin sistema sanitari volen construir, i és obvi, i el comparteixen —el comparteixen—; comparteixen el mateix sistema sanitari que Convergència i Unió, i tenen les majories, poden fer-ho, ho poden fer tranquil·lament, però no vinguin a mentir sobre una pretesa defensa de la sanitat pública, que tots sabem i totes sabem que no és així.

I sobre si cal o no una gestió eficient de les llistes d'espera..., dèiem que no caldria que aquí és ratifiqués el compromís. D'acord, es vol ratificar? Perfecte. Nosaltres no donarem suport a res que suposi retrocedir en el que ja s'havia aconseguit, que és poc, que són procediments que no s'acompleixen, però que, en tot cas, el que no farem és avalar que encara puguin rebaixar-se més.

I tres reflexions abans que s'acabi el temps, de coses que no només no compartim, sinó que han de quedar meridianament clares. La primera és sobre la necessitat de garantir l'equitat d'accés a les proves diagnòstiques. Totalment d'acord, però també es parlarà sobre els processos d'externalització dels centres diagnòstics, si sobre l'IDI? La moció no ho aborda, entre altres coses perquè aquestes coses, les externalitzacions, les privatitzacions encobertes, les derivacions, el drenatge de recursos a la sanitat privada, és una cosa que assumeixen, perquè no hi estan en contra, ho assumeixen perquè no saben frenar un govern que està totalment a la deriva, des del nostre punt de vista. Es dona per fet, a més a més, que l'activitat estival..., en l'estiu l'activitat assistencial baixa, i no s'està valorant el fet de

les altíssimes llistes d'espera. Mentre hi hagi una sola persona en llista d'espera, no hi pot haver ni un llit tancat, ni un quiròfan tancat, ni una altra persona que hagi de patir o condicionar la seva vida.

Finalment, creiem que la intenció és clara, i és per això que majoritàriament ens abstindrem en aquesta moció. Precaritzar la sanitat pública, dir que és ineficient, per després poder privatitzar-la i dir, per tant, que és molt eficient; una sanitat privada que està totalment subvencionada pels impostos de tots.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. I gràcies a l'aportació dels grups parlamentaris, i algunes consideracions que ens han fet arribar. Voldria començar pel Partit Popular, perquè no m'hi vull estar gaire i vull dedicar-me a allò realment important, que és per a això que hem fet aquesta moció, que és per al sector sanitari.

Vosaltres no teniu mala consciència –vosaltres no teniu mala consciència? Vosaltres no és que sigueu còmplices, és que sou partícips del que fa el Govern espanyol. Perquè és el PP qui governa al Govern espanyol, i, per tant, aquest ofec econòmic que patim des de Catalunya. Ens donaran els 1.000 milions d'euros de recaptació d'IVA que ens pertocuen per llei, que també han pagat els hospitals catalans i totes les empreses, i tothom, quan anem a comprar productes a les botigues? Ens donaran aquests 1.000 milions d'euros, eh?, tan necessaris per a l'atenció sanitària que aquí ens ocupa avui? No han fet cap esmena, senyors del Partit Popular, cap ni una. A vosaltres sí que només us pre-ocupa la data i la pregunta. Doncs ja us pot anar preocupant, perquè aquí seguim el camí endavant.

Entro en el tema que ens ocupa. Gràcies a les aportacions de tots els grups parlamentaris. M'han quedat unes coses a dir respecte a l'atenció urgent, i ho vam dir el dia de la interpellació: creiem que no són acceptables certes situacions de col·lapse d'urgències, perquè les persones a urgències s'hi han d'estar el temps indispensable –indispensable. Passat això, o han d'anar a casa, o han d'anar a planta, i no hi ha cap excusa perquè no sigui així.

I que els centres han de revisar circuits? Hi estem d'acord, dins de les mateixes urgències, circuits d'altres de les plantes, hospitalitzacions a domicili, coordinació amb la primària, amb el sociosanitari... En això, hi estem totalment d'acord. Doncs el departament, en aquest cas, i el CatSalut, que és el garant de la qualitat del nostre servei públic de salut, el que han de fer, en tot cas, és ajudar-los i acompanyar-los, compartint bones experiències que s'hagin pogut fer en diferents centres del sector. Per tant, aquesta és la línia que nosaltres treballem pel que fa a l'atenció urgent, i ho vam dir aquí i ho repetirem sempre, que estem al costat, evidentment, de la gent que pateix, i per això volem augmentar el pressupost en salut.

Sobre les esmenes del PSC, referides a la moció de la legislatura passada, no és que no hi estiguem d'acord, evidentment que hi estem d'acord, i per això demanem que en el nou decret, i ho hem dit mirant el conseller, se sigui també ambiciós, perquè tenim una fita on arribar, i és una fita important i que tots volem. Tots volem que la gent s'esperí el mínim per a proves diagnòstiques, per a consulta a especialistes, i evidentment, per a intervencions quirúrgiques. El que passa és que no anem a enganyar-nos, i creiem que no és que anem enrere en la concreció, és que volem concretar allò que es pugui complir des d'avui, sense deixar aquesta fita ambiciosa d'on arribar. I valorar també la feina del Parlament per estar aprovant coses que realment hàgim de complir.

Pel que fa a les derivacions, és evident que cal resoldre, però cal saber l'abast del problema, i per això reclamem la màxima transparència, i d'aquí no ens mourem, i exigim al Govern que així sigui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa.)

Tinc, per escrit, la petició de votació separada per part d'Iniciativa Esquerra Unida.

Algun altre grup vol votacions separades? *(Carme Pérez Martínez demana per parlar.)*

La presidenta

Senyora Pérez.

Carme Pérez Martínez

Volíem votació separada del punt 2.c i del 2.d.

La presidenta

Un moment; 2.c...

Carme Pérez Martínez

2.1.c...

La presidenta

I 1.d.

Carme Pérez Martínez

2.1.c i 2.1.d.

La presidenta

D'acord.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.) Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Ens agradaria demanar votació separada de tots els apartats dels punts 2 i 4.

Gràcies.

La presidenta

De tots, eh? Molt bé.

(Pausa.)

Cap altra petició? (Pausa.)

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 22 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 91 vots a favor i 40 abstencions.

Votem ara el 2.1.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor i 37 abstencions.

Votem ara el 2.c –2.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69, 1 en contra i 61 abstencions.

Votem ara l'apartat d –d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor i 62 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 22 abstencions.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 22 abstencions.

Votem el 2.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 19 abstencions.

Votem ara el 2.4 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 92 vots a favor i 38 abstencions.

Votem ara el 2.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor i 54 abstencions.

Votem el 2.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor i 54 abstencions.

Votem ara el punt 3 sencer; el punt 3: 3.1, 3.2, 3.3, 3.4 i 3.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 23 abstencions.

Votem ara el punt 4.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor i 54 abstencions.

Votem ara el 4.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 22 abstencions.

I votem el punt 4.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 23 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport
a la Declaració internacional sobre el
futur de l'Àrtic (tram. 401-00018/10)

Acabat aquest punt de la moció, passem ara a donar lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la Declaració internacional sobre el futur de l'Àrtic.

Té la paraula, per donar-ne lectura, el secretari quart de la Mesa.

El secretari quart

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la Declaració internacional sobre el futur de l'Àrtic.

»El Parlament de Catalunya expressa el seu suport a la Declaració internacional sobre el futur de l'Àrtic, promoguda per l'organització ecologista Greenpeace.

»Primer. Reconeixent i respectant els drets dels pobles indígenes de l'Àrtic, fem una crida als estats de l'Àrtic perquè posin en pràctica amb rapidesa i íntegrament la Declaració de les Nacions Unides sobre els drets dels pobles indígenes.

»Segon. Acceptant que el dret internacional i la sobirania dels estats de l'Àrtic són bases essencials per a una governança estable, reconeixem el paper central en aquesta governança de la Convenció de les Nacions Unides sobre el dret de la mar, incloent-hi tant els drets com els deures de les parts.

»Tercer. Convençuts que la comunitat internacional i els joves de tot el món tenen un interès legítim en el futur de l'Àrtic, cridem els estats de l'Àrtic a crear noves oportunitats per a la cooperació internacional i intergeneracional en la conformació d'un futur sostenible per a la regió.

»Quart. Observant amb alarma els devastadors impactes del canvi climàtic a la regió àrtica i a la resta del món, exigim una renovació urgent dels esforços per reduir les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle d'acord amb la Convenció marc de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic.

»Cinquè. Considerant que l'ecosistema de l'Àrtic és únic i valuós, fem una crida als estats a complir les obligacions derivades de la Convenció de les Nacions Unides sobre la diversitat biològica i de la Convenció de les Nacions Unides sobre el dret de la mar mitjançant la creació d'una xarxa d'àrees marines protegides i de reserves marines a l'oceà Àrtic.

»Sisè. Invocant l'esperit de pau i cooperació que va permetre l'adopció del Tractat antàrtic, proposem que els estats de l'Àrtic treballin amb la comunitat internacional per declarar l'àrea d'aigües internacionals al voltant del pol Nord com un santuari global.

»Setè. Entenent que les pesqueres de l'Àrtic es veuran sotmeses a una pressió creixent a mesura que s'incrementi la temperatura de l'oceà, fem una crida als estats de l'Àrtic a introduir, en col·laboració amb la comunitat internacional, un règim d'ordenació pesquera que protegeixi aquest recurs vital, incloent-hi una moratòria sobre la pesca industrial en les aigües de l'Àrtic que fins ara no han estat explotades.

»Vuitè. Entenent que el medi ambient de l'Àrtic és particularment vulnerable als impactes d'un vessament de petroli, que les condicions de l'Àrtic fan més que probable que la capacitat per a netejar el vessament es vegi severament limitada i que l'explotació dels recursos petrolers de l'Àrtic incrementarà significativament els riscos del canvi climàtic, fem una crida als estats de l'Àrtic a desenvolupar i aplicar normes comunes de precaució per a l'extracció de petroli a la regió, que incloguin la prohibició de l'extracció en medis marins, en què no és possible de respondre adequadament davant d'un vessament.

»Novè. Reconeixent que la crisi del canvi climàtic ens obliga a abordar totes les fonts de contaminació climàtica i reconeixent els impactes específics del carboni negre a l'Àrtic, instem els estats de l'Àrtic i els països que estiguin en condicions d'actuar que es comprometin a fer controls estrictes de totes les fonts de carboni negre i a donar assistència als països en desenvolupament que requereixin suport per a fer front a aquest problema.

»Desè i darrer. Reconeixent que s'incrementen les possibilitats per a la navegació a la regió àrtica i que amb aquestes noves possibilitats augmenten els riscos per al medi ambient, instem la comunitat internacional a posar-se d'acord de manera urgent sobre el capítol mediambiental del Codi polar de l'Organització Marítima Internacional.

»Palau del Parlament, 16 de juliol de 2014.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels hospitals, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels hospitals (tram. 302-00193/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

(Remor de veus.)

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Els recomano als diputats de Convergència i d'Esquerra que no marxin, perquè està bé que, ni que sigui per boca d'aquesta diputada, escoltin quines són les conseqüències de les seves polítiques sanitàries.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

La presidenta

Un moment...

Marta Ribas Frías

Conseqüències com ara la reducció...

La presidenta

Senyora diputada! Senyora diputada, un moment, si us plau. *(Pausa.)*

Demano a les persones que estan en el públic que s'abstinguin de manifestar-se. I, si no, marxaran de la sala. *(Remor de veus.)* Els faré sortir de la sala. Si tornen a parlar o a aplaudir o a manifestar-se, els faré sortir de la sala.

Continuï, senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Deia: conseqüències de les polítiques sanitàries que s'estan fent, que són de reducció de la qualitat assistencial que afecta els treballadors i treballadores, sí, però també, i especialment, la ciutadania; efectes que tenen rostre. I avui volia posar algun d'aquests rostres.

Per exemple, els de les vint persones que avui portaven més de vint-i-quatre hores a urgències de Bellvitge esperant llit. O els de les setanta-sis que denunciaven per les xarxes, avui, els adjunts d'urgències de Vall d'Hebron, que estaven esperant llit. O els que han passat quatre i cinc dies esperant llit les darreres setmanes a les urgències d'aquests hospitals. O la cara del Dani Sierra, que s'ha estat resistint a ser canviat de llit a Bellvitge, per evitar que es tanqués definitivament una planta. O la cara de les cent mil persones que esperen accedir a una prova diagnòstica tecnològica. O les de les 177.000 persones que esperen una intervenció. O la de la turista francesa que l'altre dia, fa poc, aquest mes, va tenir un atac de cor a la Móra, i va fer un viacrucis per tres hospitals de Tarragona fins que van trobar un llit de pacient crític on poder-la ingressar. O les de les dones que pateixen dolors importants per reuma o per artrosi i que han d'esperar un any, o més, per tenir una primera visita amb l'especialista.

Això no passa perquè sí, això no cau del cel; això passa perquè s'ha retallat un 16 per cent el pressupost des de 2010, 1.600 milions d'euros, a la sanitat, i perquè aquest any s'estaven fent, s'estan fent noves retallades camuflades. Després m'hi estenc, en aquest tema.

També és perquè tenim un sistema de sanitat que juga a la confusió entre públic i privat; un ús pervers, a més, d'aquesta confusió entre públic i privat que s'està fent actualment des del departament, i, a més, l'intent d'encara fer-lo més confús i opac, aquest sistema, a partir de desmembrar l'ICS, com s'està intentant fer ara, començant per Lleida.

I sí, també és perquè falten recursos. I sí, en això els fem costat per anar a reclamar a l'Estat recursos que ens pertocuen, ho posem també en aquesta moció a partir d'una esmena de Convergència i d'Esquerra. Però al Govern li reclamem que amb els recursos que tenim, encara que siguin insuficients, no els derivin cap aquells que fan negoci amb la salut, als qual estan engruixint i incrementant els contractes des de 2011 mentre que estan debilitant i posant en risc la sostenibilitat del que és nostre, del que és públic i del que és patrimoni de totes i de tots. Aquí, està clar, no ens hi trobem, en aquests punts en la nostra moció, no ens hi trobarem, no ho aprovarem, perquè aquí parlem de model, quan parlem d'aquestes coses parlem de model i no és un model compartit, està clar. No compartim nosaltres aquests tres anys de retallades que no han obeït a una lògica pressupostària, en molts casos, sinó ideològica i d'interès de part.

A aquesta situació és a la qual hem intentat posar propostes de solució amb la mostra moció, una moció que proposa més control de la realitat, tot i que il·legal però real, de dobles llistes d'espera als nostres hospitals; ampliar garanties per als temps d'espera en les intervencions quirúrgiques, proves diagnòstiques i visites a l'especialista, que es fixin esperes màximes i en condicions dignes a les urgències dels nostres hospitals, que no es facin noves retallades laborals i es reverteixin les últimes fetes al personal suplent i eventual.

Fem propostes de plans de recursos per garantir l'atenció adient i llits en cada moment de l'any, i també tres propostes als tres primers punts de la nostra moció que, evidentment, per nosaltres són clau per resoldre la situació actual. Una, aturar la derivació de recursos, serveis i pacients cap als privats amb ànim de lucre des dels nostres hospitals públics mentre als nostres hospitals públics continuïn tenint capacitat d'assumir més servei; derivem quan estiguin «a tope», per dir-ho així, però tenen capacitat i se'ls està retallant aquesta capacitat. Un segon punt essencial per nosaltres, el pressupost, la garantia que no hi ha noves retallades aquest any respecte a allò gastat l'any passat en atenció sanitària. El conseller va dient sempre que sí, que no n'hi haurà de noves, que no n'hi haurà de noves però estan sent-hi, les retallades, en els hospitals, estan sent-hi. Hem acceptat a última hora –ho tenen les portaveus dels grups– una transacció amb Convergència i Unió i amb Esquerra Republicana perquè es voti en aquest Parlament que tot el pressupost d'aquest any es destinarà realment a atenció sanitària i no pas al dèficit de l'any passat.

I el primer punt, sí, el mantenim, la reprovació del conseller. Perquè les seves polítiques, senyor Ruiz, són perjudicials per a la salut, per a la salut del nostre sistema sanitari i de retruc, evidentment, per a la salut de la ciutadania de Catalunya. Les seves polítiques estan reduint la qualitat i la seguretat assistencials, estan degradant els serveis sanitaris de titularitat pública i ha aconseguit el que no havia aconseguit mai ningú fins ara, una crítica unànime de tots els sindicats del sector a les polítiques que es fan des del departament i la rebel·lió dels usuaris. Avui aquest Parlament pot renyar, reprovar el conseller per afectar la salut del nostre sistema sanitari i de la nostra ciutadania amb les seves polítiques.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, per posicionar-nos respecte a la Moció que ha presentat Iniciativa. Abans que res volem agrair d'aquest grup parlamentari que ha acceptat la pràcticament totalitat de les nostres esmenes i les que no han estat acceptades han pogut ser transaccionades i, sobretot, estem especialment satisfets per l'acceptació i transacció de les dues últimes esmenes que formen part de la moció, que són les que fan referència al futur incert de l'Institut Català de la Salut i amb aquests projectes de formació de consorcis i altres ens amb empreses suposadament públiques però que, finalment, no sabem com quedaran.

M'agradaria dirigir-me als diputats de Convergència que han manifestat aquesta vocació per la transparència i també respecte al que ja s'ha manifestat aquest dematí sobre l'aprovació de la llei per dir-los si pensen que és un exemple de transparència la forma en què s'està desmembrant l'ICS, la forma en què s'està seguint fil per randa l'informe que va fer una consultoria i que un mitjà de comunicació va fer públic, i els vull recordar el que diu aquest informe, que tots podem tenir, que es recomanava, es recomana l'entrada de capital privat en dues fases per diluir l'impacte polític i social del pla, situació que vostès segueixen fil per randa, i per això la nostra esmena és en el sentit que es creï una comissió que estudiï la legalitat i l'oportunitat d'aquestes actuacions i que quedin en suspens tots aquests projectes tan transparents, com deixa bon senyal, el concert que s'ha fet el 2013 en l'àmbit de Tarragona, que té una clàusula de confidencialitat que arriba al punt de dir que ni els noms de les persones, ni els projectes, ni els acords a què s'arribin han de constar en cap tipus de suport i que estan subjectes a una absoluta confidencialitat. Deu ser un exemple del que Convergència i Unió entén per transparència. Penso que no és compartit per ningú altre en tot el món.

Estem absolutament d'acord que cal garantir l'accés a la sanitat i a la prestació sanitària en la sanitat pública,

aquestes derivacions a centres que, malgrat que siguin del Siscat, com bé ens recorda el conseller, són centres amb ànim de lucre, són centres privats i amb ànim de lucre, i hem convertit gràcies a aquests retalls pressupostaris les llistes d'espera en un nou nínxol de negoci per a la sanitat privada, per als fons d'inversió, que acabada la via de l'obra pública, com hem vist recentment i està a la premsa, com el cas d'Innova, s'han llançat sobre la partida més important dels pressupostos, que és la partida sanitària i, conseller, malgrat que sé que a vostè no li agrada que ho diguem, amb la complicitat o, com a mínim, el consentiment o mirant cap a un altre lloc del seu departament i del Govern de Convergència i Unió.

Donarem suport a tota la moció excepte un punt, que nosaltres pensem que no el podem votar favorablement i, per tant, ens abstindrem, que és fruit d'una esmena transaccionada amb Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que tot i que no governen, casualment i per separat, han presentat una esmena que té un text exactament igual, fins i tot les comes, un exemple de la separació del Govern i d'aquest *sottogoverno*, i ens abstindrem en el punt 2 creient que reclama del Govern de l'Estat que torni els diners que deuen, etcètera, que no és que em sembli malament que el Govern compleixi les seves finalitats, que és buscar els recursos si pensa que li deuen allà on toca, però en aquesta moció s'està plantejant la responsabilitat d'aquest Govern respecte als seus ciutadans i respecte a l'atenció sanitària i, per tant, nosaltres pensem que en aquest punt ens hem d'abstenir.

També donarem suport i també s'ha acceptat l'esmena que nosaltres presentàvem respecte a la clarificació d'aquesta doble porta que ha estat oberta, i en certs centres ja podien fer-ho, però ha estat oberta d'una manera descarada amb aquest doble accés de pagament i el de no pagament a la sanitat pública, perquè és evident que s'ha compeñit als centres que busquin els recursos al carrer, com deia abans el conseller Trias, que també ho deia: «Si els metges volen guanyar diners han d'anar a fer el carrer.» Tornem a veure un *revival* d'aquesta història, per tant, els centres han d'anar a buscar els recursos competint amb els centres privats per compensar els retalls que es fan des de la mateixa Administració. Pensem, i estem absolutament segurs, que cal una gestió transparent de les llistes, no només una declaració d'intencions que es faran sinó que s'han de fer ben fetes i no cuinant-les com s'estan cuinant ara i, per tant, donarem suport, com he dit, a tots els punts menys a aquest, que votarem abstenint-nos.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, professionals sanitaris que avui ens acom-

panyen, ahir vam sentir de boca del president de la Generalitat que el seu objectiu en salut, en el sistema sanitari de Catalunya, era mantenir l'índex de satisfacció dels usuaris i com ho pensava fer, millorant la gestió, millores de gestió, sacrificant algunes coses i amb l'esforç dels professionals, deia. Això va ser una resposta a preguntes del senyor Junqueras, d'Esquerra Republicana. Aquesta resposta el devia satisfer perquè el senyor Junqueras no va dir res més a continuació d'això; devia quedar content amb aquesta resposta, ja li deu estar bé.

Nosaltres hem de dir que no, que estem sincerament molt –molt– preocupats, francament preocupats. Primer, per la situació que tenim al sistema sanitari de Catalunya, l'accessibilitat; n'hem parlat abans, que és el principal valor per als ciutadans i les ciutadanes. La màxima responsabilitat de tots els que estem en aquesta cambra és vetllar per aquesta accessibilitat i per aquest dret a l'accés dels ciutadans, primer, perquè això s'està deteriorant dia rere dia, i segon, també estem molt preocupats per la inacció del Govern davant d'aquesta realitat.

Estem avui en una situació d'emergència en molts hospitals de Catalunya i calen respostes i, malauradament, li he de dir així, malauradament, perquè ho he de dir convençuda perquè voldria que fos una altra la resposta, no en tenim, de respostes, pel Govern. Per tant, valorem les propostes que ens fa Iniciativa a la seva moció al respecte. Bàsicament, em centraré en tres temes perquè la moció és bastant heterogènia en el seu contingut, tot i que està centrada en l'àmbit hospitalari, respecte al compromís pressupostari. El compromís perquè tanca 2014 i la senyora Marta ens anunciava l'acord que hi havia per a l'any 2014; ho celebrem, però sí que és cert que hem de donar una solució, un camí a l'any que ve i l'altre perquè la situació aquesta que tenim..., per tant, que és més necessari un compromís més de plurianualitat, no dic ja un pressupost plurianual, un escenari que vegem com podem sortir d'aquesta situació.

Alhora, també estem d'acord, perquè vam, proposar una moció en aquest sentit, conjuntament amb Iniciativa al Ple passat sobre el pla de gestió estival, i també estem d'acord amb un tema que és el temps d'espera. La senyora, el Grup d'Iniciativa ha acceptat les nostres esmenes perquè crec que n'he parlat a bastament abans, teníem passos fets, compromisos assolits en aquesta cambra i no podem fer un pas enrere dient «millorar els temps». Necessitem compromisos.

Hem de donar, des del nostre punt de vista, un senyal de com ens en sortirem, com deia, perquè a nosaltres ens preocupa molt el mentrestant; se n'ha parlat moltes vegades, no? Sí que després del 9-N potser serem independents i llavors tindrem més recursos i ho solucionarem tot, però mentrestant –mentrestant– tenim els centres de salut plens, els hospitals i les urgències plenes, les persones cada vegada s'esperen més, no ja per ser operades, per a la primera visita a l'especialista, persones ateses per urgències que els diuen: «Potser tindràs... –per posar-hi noms i cognoms a l'exemple–, potser és una fissura; immobilitzem el canell i et veurà el traumatòleg.» Tres me-

sos –tres mesos–, primera visita derivada d'urgències al traumàtòleg. És clar, és que si era una fissura, si ens queda tort el canell, ens quedarà tort, per dir-ho col·loquialment. Per tant, això està passant avui, perquè, com deia abans, els circuits de preferent s'han eliminat.

Nosaltres creiem que cal que li reclamem al Govern que actuï –que actuï– davant d'aquesta situació. Jo no dic el conseller, eh?, dic el Govern, perquè segurament no depèn només del conseller de Salut, sinó que cal que el Govern prengui consciència d'aquesta situació i, per tant, cal actuar, que no aguanta més, més retallades, ni les d'aquest any, no aguanta més el sistema, no aguanten més els professionals i no aguanten més els catalans, i per això votarem la reprovació. I he de dir que no és del nostre gust votar-la, no ens agrada votar-la –no ens agrada votar-la–, però la situació que tenim avui jo crec que el Govern mereix, encara que aquest cas sigui en nom del conseller de Salut, un toc d'atenció sobre aquesta situació.

I, per últim, respecte a altres punts que s'han acceptat a la moció, que jo he de dir que li votàvem gairebé tota la moció, senyora d'Iniciativa, però no li podem votar determinats punts que pel nostre punt de vista el que fan és generar confusió, i el que fan és, i sento molt dir-ho així, faltar al rigor –faltar al rigor. Posaré un exemple: nosaltres no volem canviar la Llei de l'ICS i si vostès volen canviar-la posin un punt a la moció que digui: «Canviem, no volem que l'ICS sigui una empresa pública», que saben vostès que és una empresa pública subjecta a dret privat i que actua com a tal i, per tant, no ens digui continuar que l'ICS pugui seguir sent una cosa que avui no és, que ja n'és una altra. Per tant, siguem rigorosos i a l'hora de votar determinades qüestions escriguem-les amb propietat. I això, aquesta manca de rigor crec que apareix en molts punts de les esmenes que vostès han incorporat, això i el concepte de privat, que hem de diferenciar clarament els centres que estan al Siscat dels que no estan al Siscat. Parlem de centres de derivació... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. *(Remor de veus.)*

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Senyora Ribas, tal com hem fet amb la nostra moció, amb la d'Esquerra, en aquesta, que la presenten vostès, hem intentat aportar amb les nostres esmenes diverses coses. I em sembla que començar la seva intervenció apehant als nostres diputats –que em sembla que jo no pregunto on és la senyora Camats, on ha anat la senyora Sara Vilà, en aquests moments en què parlem d'això tan important i tot plegat i que estem treballant pel país, segurament els seus també–, doncs, em sem-

bla que és impropï. I la veritat és que sobrava, i la veritat és que dubto que faci cap favor i que ajudi les persones que són aquí a dalt amb bata blanca, el públic, en res –en res.

Començo a parlar de les esmenes que hem presentat. La primera esmena és per intentar donar un missatge clar, i ho saben també, aquestes persones que estan aquí a dalt, que hem intentat sempre donar un missatge clar, en públic i en privat, i una informació real sobre els temes pressupostaris i de què disposen els nostres hospitals. Si l'any 2013 un hospital en tenia cent i en va gastar cent deu, aquests deu de més, que són dèficit –hi ha el senyor Mas-Colell aquí i hi han els nostres companys que porten economia i ho estan patint–, acaben sent assumits com a dèficit de tota la Generalitat de Catalunya; per tant, un deute a finançar; per tant, que segurament aquest any passat se'n va anar al FLA, i sobre els quals ja hem pagat uns interessos. Per tant, no és gratuït, el dèficit.

Què vam fer en el pressupost de 2014? Mantenir la disposició pressupostària d'aquests cent per a l'hospital. I és mentida que en tindran noranta: en tindran cent per a prestació de serveis sanitaris. I això els ho hem dit moltíssimes vegades, i ho defensem aquí, perquè vam aprovar aquest pressupost.

Evidentment, el que demanem és que s'intenti no fer dèficit, perquè, com us he explicat, el dèficit no és gratuït i el dèficit el paguem tots amb els impostos. I el deute s'ha de pagar, i sovint amb interessos que ens cobra l'Estat espanyol. Per tant, siguem molts clars: la disposició pressupostària per als hospitals serà per a prestació sanitària i serà la que està aprovada en el pressupost, i, evidentment, continuarem demanant que no es faci dèficit.

Dins del poc que podem fer en el pressupost, en tema pressupostari, instem el Govern –i així també ens ho ha acceptat Iniciativa per Catalunya– a reclamar els deutes pendents amb l'Estat espanyol, tot allò que l'Estat espanyol ens deu; reclamar que aquella assistència de pacients d'altres comunitats autònomes que estem atenent aquí sigui recompensada, com toca, a través del Fons de cohesió i del Fons de garantia sanitària, que encara no està ni tan sols dotat. I també que el percentatge de pressupost sigui, com a mínim, el mateix que el 2014, destinat a polítiques socials, entre elles, i molt important, la de salut.

Segon, quina esmena proposem? Revisió de fluxos de pacients i derivacions; és clar que ho proposem! S'ha de veure, tal com he dit en la nostra moció, què derivem, a on i, sobretot, per què, per què fem aquestes derivacions. Ens estem carregant l'equitat territorial? Mirem-ho. Ho hem de veure, perquè possiblement no estem assignant bé els recursos i, per tant, s'haurà de corregir. I aquí és on estem: fem públics tots els contractes, transparència i solucionem-ho.

Tercer, la planificació estival –perquè ara estem a l'estiu, però també la d'hivern–, amb reversió, evidentment. Evidentment, es tanquen uns llits la primera quinzena de juliol, la segona, a l'agost, primera quinzena de setembre, segona..., i a l'octubre hi ha d'haver

els llits absolutament necessaris, que són molts més dels que s'han tancat a l'estiu, evidentment.

I el quart, assegurar que els centres compleixin aquells compromisos de mantenir les condicions laborals pactades i amb l'activitat encarregada, perquè en aquest pressupost 2014, que s'ha aprovat el mateix que el 2013, hem mantingut l'activitat per als centres hospitalaris. Per què l'hem mantingut? Doncs, perquè hem de posar remei a les llistes d'espera, que van pujar alarmanament el 2011 i que s'hi ha intentat posar solució i que ho estem intentant encara més i amb més èmfasi amb la moció d'abans... I, per tant, això és el que intentem fer. I lluitar a tots nivells.

I no ens diguin que no lluitem pel pressupost. Perquè, si no, per què fem aquest camí i aquest procés? I per què el fem plegats, amb Iniciativa per Catalunya, i amb la CUP, i amb Convergència i Unió, i amb Esquerra, i amb tothom qui s'hi vulgui sumar del nostre país? Per tenir els nostres recursos per poder-los destinar a allò important, que són les polítiques socials i és el nostre sistema públic de salut.

I segon, posar dades a disposició per fer l'estudi que Iniciativa ens proposa, evidentment. I qualsevol que ho necessiti, qualsevol acadèmic. Totes les dades que es puguin tenir des de l'Observatori de la Crisi s'han de posar a disposició.

Aquestes són les esmenes que nosaltres hem presentat, que algunes ens les ha acceptat el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i que, per tant... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, ja ho veu, aquest estiu li ha tocat. Cada any hi ha un tema, i aquest any correspon a la sanitat. *(Remor de veus.)* Iniciativa per Catalunya, acompanyada pels cors formats per la resta de grups de l'oposició, ha decidit fer una versió nova del que és la sanitat pública d'aquest país, una versió perversa, vull dir, i, per tant, ens dibuixa una sanitat que no existeix pròpiament.

Perquè quan parlem de sanitat cal reconèixer unes quantes coses. En primer lloc, que tenim una bona sanitat que és reconeguda arreu del món i que és reconeguda també pels usuaris de la sanitat pública d'aquest país, i que fa front a milers d'ingressos hospitalaris, a milers d'intervencions, a milions d'urgències i a milions de visites a l'atenció primària. Que som líders en els hospitals de l'Estat i, a més a més, líders en recerca.

Fem moltes coses bé, evidentment. Amb grans esforços dels professionals, evidentment. Però també..., i som conscients, tots plegats, que ens calen més recursos per poder fer encara una sanitat millor, sense que

hàgim de viure les tensions que en aquests moments es viuen a la sanitat pública.

Però és evident, conseller, que cal dir la veritat. I per dir la veritat cal dir que el 2014 tindrem els mateixos diners per gastar en sanitat pública que el 2013. Qui digui el contrari –i ho vostès ho diuen– menteix. Tenim els mateixos diners el 2014 que el 2013 per utilitzar en la sanitat pública.

I parlem dels temes concrets, dels temes que vostès ens posen sobre la taula i que ens molts casos també menteixen. Què ens diuen? Que hi han menys llits aquest estiu que en d'altres estius del passat. Doncs, no és cert. L'any 2009 hi havien menys llits oberts, menys llits preparats per donar servei a la gent, que el que és aquest any. I això passa i és una realitat; només cal donar-hi transparència.

Cal dir també altres coses, a més a més. Cal dir que sempre –sempre– a l'estiu baixa el que és el nivell de prestacions. I, per tant, en aquest sentit, s'han tancat llits, i també plantes. També ho fan altres àmbits de l'Estat. I quin és el canvi a tancar llits de la sanitat pública? Doncs, és Andalusia, que casualment, vostès que reclamen tant..., a Andalusia són els campions a tancar el nombre de llits que hi ha a la sanitat pública per als usuaris d'Andalusia. *(Aplaudiments.)* Per tant, posem-hi transparència. La reducció dels llits és liderada per Andalusia, i, si ho mirem pel nombre d'habitants, és liderada per Euskadi, Castella - la Manxa i Castella i Lleó, i Catalunya es troba a la part baixa de l'índex de tancament temporal de llits, que és lògic, hi insistim, pel que és la baixa de l'activitat en els hospitals.

Ens acusen també –i tenen valor al fer-ho– de privatització. Sí, de privatització, d'una cosa que varen fer vostès. Es varen inventar el Siscat, i a l'hora de la veritat eren vostès qui derivaven..., i varen aprovar vostès, en el Govern, el que era la derivació de malalts del que era..., des de la sanitat pública pública, que diuen vostès que només és la de l'ICS... *(Remor de veus en el sector del públic.)* Em sap greu la poca..., intolerància que tenen. Seria bo que poguessin escoltar totes les versions. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle i esbrancada en el sector del públic. Alguns persones del sector del públic abandonen la sala.)*

Presidenta, li demanaria que...

La presidenta

Marxin...

Meritxell Borràs i Solé

...no em retallés el temps, com me l'està fent córrer, presidenta.

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

No, no, senyora diputada. Ja li he... *(Persisteix l'esbrancada en el sector del públic. Remor de veus.)*

Meritxell Borràs i Solé

Deia la meua àvia que dient les veritats es perden les amistats. Certament; avui ho acabem de veure. Però cal dir la veritat: les derivacions les varen idear vostès també, i les varen signar vostès. I, per tant, en aquest sentit, què ens estan explicant?

O per què no parlem de les urgències? Ens diuen: «Escoltin-me, les urgències, les cues que hi han, els col·lapses que hi han a les urgències...» Certament, hi han moments en què al llarg de la sanitat pública hi han hagut col·lapses a les urgències. N'hi han ara, també n'hi han hagut en el passat. El que passa és que nosaltres no fèiem declaracions d'aquests tipus.

Consellera Geli: afirma que algú que s'espera vuit hores a urgències hi pot tornar l'endemà. Sí, miri, conseller, no ho digui vostè, això, perquè a vostè li estirarien massa les orelles. (*Remor de veus.*) Per tant, celebri que sigui més prudent a l'hora d'utilitzar les coses.

Parlem amb claredat de què és el que es fa. Doncs, s'obriran noves urgències a Bellvitge, entre altres llocs. I van adquirir tants compromisos –tants compromisos–, exactament més de 5.000 milions d'euros compromesos fins al 2032, que la feina serà per pagar-ho. O compromisos que són..., vaja, que no tenien ni tan sols partida pressupostària. Això és tant com enganyar. Dir a la gent que farem coses on no hi poses els diners es tant com enganyar. I ens van enganyar des d'aquesta conselleria, manada pel PSC i per la consellera Marina Geli al davant.

I parlem de transparència; parlem de transparència i posem-la ja, d'una vegada, sobre la doctora Carmen Pérez. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment –un moment. Si us plau... Si us plau, és l'últim punt d'aquest Ple. (*Pausa.*) Un moment, diputada, un moment, perquè ha enervat massa els diputats i diputades. (*Pausa.*) Ja pot continuar.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies. Parlem de transparència i posem-la també sobre els fets de la senyora Carmen Pérez. Perquè aquí ens ve a explicar moltes coses, però potser seria bo que tots sapiguem que la senyora Carmen Pérez va mentir i va perjudicar els seus mateixos companys. Així, l'Hospital de Sant Pau va declarar que la senyora Carmen Pérez, doncs, va mentir en el que era fer una comunicació falsa, que va perjudicar els seus companys i que en cap cas va comprovar les afirmacions que ella feia. Per tant, escolti'm, a partir d'ara allò que ens afirmi vostè en seu parlamentària..., lògicament, com a mínim, quarantena.

I a partir d'aquí un parell de coses. Gastem energies a construir una sanitat pública entre tots, gastem energies a dir que tot allò que hem fet uns i altres ha estat en positiu de la gent. I facin el favor de no utilitzar la sanitat pública per fer política de la pitjor.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, honorable conseller de Salut, il·lustres diputats i diputades, personal de l'Hospital de Bellvitge que ens acompanya... Home, certament, senyora Borràs, quan un punt no té gaires arguments, això d'atacar el personal, doncs, és una bona eina, però certament poc efectiva i poc intel·ligent per part seva. (*Remor de veus.*)

Però, en tot cas... Jo, senyora presidenta, demanaria el mateix respecte...

La presidenta

No demani –no demani–, que ja li he parat el temps. Però demano als diputats que es calmin una mica, eh?

Eva García i Rodríguez

Jo, senyora presidenta, demano, torno a demanar empara i el mateix respecte quan parli aquesta diputada que quan ha parlat la diputada de Convergència i Unió.

La presidenta

Ja li he dit... Escolti, senyora diputada, he parat el seu temps i he demanat que callin. Per tant, no demani tants *amparos* i comenci a parlar.

(*Remor de veus.*)

Eva García i Rodríguez

Només faltaria que no m'hagués parat el temps –només faltaria.

Però, en tot cas... Jo ara no sé si tinc temps, si no tinc temps... Aquí no hi és, el temps...

La presidenta

Premi, premi el botó, que a vegades amb els nervis vostès mateixos canvien el...

(*Rialles i remor de veus.*)

Eva García i Rodríguez

No, no, no...

La presidenta

Sí, sí... Hi ha un botó que es toca..., sense adonar-se'n.

Eva García i Rodríguez

Deuen ser, senyora presidenta, els nervis del Govern i de la presidència de la Mesa del Parlament, perquè no és el cas d'aquesta diputada. Això, ni nervis ni botó,

això torna a no funcionar. *(Pausa. Veus de fons.)* No va. *(Pausa.)*

Bé, la veritat és que no se'ns acudeix una sola raó per no votar favorablement la reprovació, senyor conseller, la seva reprovació. I li ho dic sincerament i des del més profund respecte que la seva persona ens mereix. Només faltaria. Però la seva gestió, convingui amb nosaltres que és com a mínim ineficient i ineficaç.

A vostè se li han obert molts fronts. Arreu. I no des d'aquest estiu, ni des de fa un mes ni des de fa dos mesos, sinó des de fa ja molt de temps, fa fins i tot molts anys. Vagues, manifestacions, coses que no s'havien vist mai –mai– a la sanitat catalana, i totes fruit de la seva gestió, de la gestió del seu departament i de la gestió del seu càrrec com a conseller de Salut.

Miri, els professionals treballen en condicions precàries, i saben molt bé les persones del públic, entre d'altres molts que ens acompanyen, que han de treballar moltes vegades en unes condicions lamentables; usuaris, professionals, que no estan contents, per molt que vostès vinguin aquí a dir que si la satisfacció dels catalans és magnífica... Això és mentida. Jo no sé quines enquestes fan, vostès. Me les puc imaginar. Però li asseguro –li asseguro– que són falses i són mentida. Com a mínim, aquesta no és la sensació de les persones, dels ciutadans, que fan servir el nostre sistema de salut públic.

Perquè, miri..., decisions preses també d'esquena al sector i no avalades mai per una necessitat real. Municipis, alcaldes, ajuntaments –també del seu color, també de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, l'altre partit que governa en aquest país–, que li demanen i li exigeixen que reconsideri les seves decisions preses sense consens i sense informació prèvia.

Però, és clar, la sorpresa més curiosa és que després d'aquesta moció, certament raonable, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, doncs tenim una esmena de Convergència i Unió i Esquerra Republicana completament d'aurora boreal, no?, evidentment per desviar l'atenció i per no parlar de l'important, que és, en aquesta moció, la reprovació del mateix conseller. I diu: «Reclamar a l'Estat els deutes pendents amb Catalunya.» Home, és curiós, eh? Com vostè deia, s'ha de tenir valor, senyora Borràs. Jo crec que s'ha de tenir vergonya –vergonya– per no..., presentar aquesta esmena. Perquè, escolti'm: i els deutes que tenen vostès amb els ajuntaments? Vol que en parlem, d'això, també? Si és que no els interessa, entrar en aquest debat, senyora Borràs! És que no els interessa! És que no veuen que se'ls ha acabat el *cuento chino* aquest que vostès tenien del dèficit fiscal? Se'ls ha acabat. Fa poquetes hores –fa poquetes hores–, però se'ls ha acabat, el *cuento chino*. Els ha caigut el discurs. Inventin-ne un altre. Potser els donarà trenta anys més de resultat –potser els donarà trenta anys més–, però se'ls ha acabat. Els ha caigut, el discurs.

Mirin, vostès tenen un pressupost per destinar, i han escollit, han decidit, que el percentatge que vostès destinaran a Salut és cada vegada inferior. I escolti'm: això no els ho diu ningú, a això ningú els hi obliga. Ni Espanya, ni Madrid, ni Galícia, ni Europa, ni Amèrica. Ningú. Vostès solets. Sí, sí, vostès poden fer el

que vulguin, però la gent, afortunadament, no és «ton-ta». Vostès creuen que sí, però la gent, els catalans, no són «tontos» i saben perfectament que la comunitat que destina menys diners..., per català en salut és Catalunya. I l'única comunitat autònoma de tot Espanya –perquè ho som i ho serem, comunitat autònoma de tot Espanya– que no fa el pagament de la paga extraordinària als professionals de la salut, entre d'altres professionals, és Catalunya. Vostès maltracten els professionals, també, de la salut. Només vostès. A la resta d'Espanya això no passa, i aquí, desgraciadament –desgraciadament–, això passa.

Però, miri, no em puc estar de fer una referència a aquest discurs tan absolutament patètic i hipòcrita que feu els d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Esquerra Republicana amb referència als deutes i el dèficit que tenim a Catalunya. Escolti'm, si vostès van arruïnar aquest país! És que no se'n recorden, ja? Deutes fins a l'any 2108! Sí, sí, ho torno a repetir, perquè algun periodista deu al·lucinar: 2108. Deutes que van deixar tots vostès. Vostès van arruïnar Catalunya, i ara –ara– vénen aquí a intentar canviar el model sanitari, cosa que nosaltres compartim, el seu model sanitari, però no la gestió que se'n fa actualment. I, per tant, l'exercici d'hipocresia, durant un temps, senyora Ribas... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, primer de res, saludar els treballadors i les treballadores de Bellvitge, que abans no ho he fet; els de la Vall d'Hebron; el Grup de Treball de Sanitat de Tarragona; la gent de la Marea Blanca de Lleida, que aquesta nit s'han tancat a l'Arnau de Vilanova, a Tàrraga, a Trepç, a la Pobla i a Sort; a la gent de Viladecans... En definitiva, per tots ells, nosaltres, a diferència del PSC, que entenem que li sàpiga greu reprovar el conseller, perquè han estat còmplices del sistema de salut, votarem de bon grat, molt contentes, a favor de reprovar el conseller, que esperem que automàticament vagi seguit d'una renúncia voluntària, perquè aquesta situació en la sanitat no pot aguantar-se més.

Dèiem..., i també d'alguna manera compartim el que també s'ha dit fins ara, que és que entenem que la moció era necessària. La moció aborda la urgència del moment, i nosaltres hi votarem majoritàriament a favor. Les esmenes que ha presentat Ciutadans la milloren, i entenem, a més a més, per no treure-hi mèrit, que és una bona moció, i hi votarem a favor.

Però, lluny de l'anàlisi, d'alguna manera fetitxista, sobre com funcionen els hospitals o sobre com funcionen les llistes d'espera, hi ha el veritable problema, que és com s'ha construït aquest model i què passa amb el model en si, més enllà de l'escomesa neoliberal que CiU du a terme, no?

Dèiem que aquest model s'ha construït, una mica –i és així, i ens agrada que vinguin a posicions més nostres, però és així–, amb el consens del tripartit i s'ha construït amb el consens de Convergència i Unió, també del Partit Popular. I, per tant, aquest model mixt de col·laboració pública i privada és responsabilitat de tots els partits d'aquesta cambra, excepte de Ciutadans i nostra. I això no vol dir que els culpi de per vida. Però en tot cas sí que està bé que es deixi clar si segueixen compartint aquest model que van crear, mixt, públic i privat, o no, i per tant que aclareixin aquests termes. Perquè està clar que per a nosaltres l'error, és a dir, la mort del sistema, el càncer del sistema, és aquesta col·laboració pública i privada i aquest confusionisme permanent d'interessos entre el públic i el privat. I això ho facilita el mateix model. Això no és perquè tinguem gestors avars, no és perquè hi hagin casos de corrupció, no és perquè CiU ara es vulgui carregar la sanitat pública. El mateix model ha facilitat aquest confusionisme, bàsicament a causa d'aquest mercat relacional i bàsicament a causa d'aquesta amalgama d'ens, que no se sabia si eren de propietat pública o privada, que eren consorcis, que eren propietat de l'Església, que en alguns casos són propietat de multinacionals de la sanitat. I entenem que és un sistema, des del nostre punt de vista, poc garantista amb el ciutadà.

I, bé, és curiós que la presidenta de la comissió d'investigació de sanitat vingui aquí a parlar de mentides i a donar lliçons quan va ser una comissió que es va tancar en fals, amb un pacte d'omertà amb el PSC, i ara mateix, per sort, un jutjat treu tot el que vostès van deixar podrir a Innova, i bàsicament en aquella comissió de la vergonya. Jo crec que com a mínim els hauria de caure la cara de vergonya de venir a donar lliçons. De què? Donar les veritats, de què? –de què? Com a presidenta, quina és la funció que va tenir?

(Remor de veus.)

La presidenta

Un moment –un moment. Senyors diputats, si us plau. Volen acabar de fer senyals? *(Rialles.)* Senyora diputada, espero que la deixin acabar.

Isabel Vallet Sánchez

Gràcies, presidenta. Sí, sí, entenc que els posi nerviosos, perquè la corrupció realment és el càncer del sistema, i entenc que els posi nerviosos, perquè aquí esquitxarà cap a moltes bandes, pel que sembla.

Dèiem, a més a més, que el mercantilisme en la sanitat, que és per a nosaltres el càncer del sistema, ha introduït criteris gerencials en la manera de gestionar els hospitals: l'eficientisme; la personalització salarial; la concentració de poder en els gerents –sí, sí, si no ho entén, conseller, després li ho explico, si no ho entén– i els equips directius, disminuint plantilles de manera progressiva; la col·locació de les despeses i dels pressupostos per damunt de les necessitats de salut de les persones; una nul·la transmissió de riscos als proveïdors, aquells que en teoria configuren el sis-

tema; externalització i subcontractació de serveis que dificulten una gestió integral dels centres sanitaris, i, bàsicament, les derivacions com a fuita constant i com a manera de transferir recursos públics a la privada sense cap tipus de control, mentre al mateix temps retallen i precaritzen els hospitals públics.

I si, en definitiva, tot això no situa la sanitat pública com una sanitat descapitalitzada que han volgut precaritzar per a dir que no funciona, doncs tenim el projecte del trossejament de l'ICS sobre la taula, cosa que si la gestió de la sanitat feia vergonya, el projecte de l'ICS per a privatitzar sota mà nosaltres entenem que és de denúncia, i així ho hem fet a Tarragona, on hem denunciat tot aquest procés de la «teclarització» que s'aconseguirà amb el trossejament de l'ICS.

En definitiva, com deia, contents de votar aquesta moció; entenem que és una bona moció. I deixant clar que ara ja no valen ambigüitats; que «pública» significa de propietat i de provisió pública; que «pública» significa d'un control absolut i comú i sotmès al dret administratiu; que significa sotmesa a l'interès públic; que significa sotmesa també a les necessitats de la majoria, de les classes populars; que significa excloure l'ànim de lucre en la sanitat, i que significa que no hi hagi cap negoci –cap... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Senyora Borràs, a qui ha tocat aquest estiu és a les persones, no al conseller. A les persones que treballen en aquest sistema de salut, de sanitat pública, i que fan que continuï sent un sistema de qualitat i que tinguem una atenció de qualitat. *(Aplaudiments en el sector del públic.)* Però també a les persones que acudeixen a aquest sistema, a aquests serveis, i que s'adonen que ja no és el que era i que comença a perillar.

I qui menteix, si de cas, quan diu que hi ha menys recursos aquest any i que cal fer retallades, doncs escolti'm, deu ser el director de Bellvitge, que al maig deia a la junta de personal que calia, a partir del maig, fer els contractes amb reducció d'horari, i també de sou, evidentment –i ja hi ha unes 600 o 640 persones afectades per aquest tipus de contractes reduïts, que vol dir menys temps d'atenció de professionals de salut en aquest hospital–, perquè havia d'eixugar 11 milions de dèficit de l'any passat amb el pressupost d'aquest any.

Mirin, via la transacció que hem fet amb vostès, amb Convergència i Unió i Esquerra Republicana, ara crec que quedarà prou clar als gerents i directors dels hospitals que no han d'eixugar el dèficit de l'any passat amb el pressupost d'aquest any, i esperem que reverteixin aquestes retallades i no en facin de noves aquest any. Perquè és d'això, del que parlem en aquesta moció, de realitats i d'intentar donar solucions a les realitats actuals en els hospitals.

Aquesta és una de les vint-i-quatre esmenes, per cert, que incorporem a la nostra moció a partir dels grups que ens han fet esmenes, als quals agraeixo la intenció d'enriquir més aquesta moció. Entre d'altres, una que hem transaccionat amb Ciutadans, que ens permet també posar a votació avui d'aquest Ple que cal aturar, i això és transparència, la creació d'un consorci a Lleida, mentre no es parli de què parlem, de què es vol crear, de quins efectes té això, de si realment és el millor per al nostre sistema sanitari. Transparència. Per cert, Esquerra Republicana avui venen per les xarxes, no?, que vostès defensen la transparència en el sistema sanitari a partir de la seva moció. Nosaltres també. Transparència, diputats i diputades d'Esquerra Republicana, i equitat, i equitat i qualitat en el nostre sistema sanitari. I això és el que està en risc actualment, i això és el que també posem a votació i vostès no votaran en la nostra moció.

Senyor Ruiz, avui, tot i que no s'aprovi aquest punt, una àmplia majoria, no suficient, però una àmplia majoria d'aquest Parlament, que som representants de la ciutadania de Catalunya, li diem que no ho fa bé –que no ho fa bé. Li ho diem a vostè, però li ho diem al Govern. Vostè és el responsable polític com a conseller, però li diem a tot el Govern que han de corregir; que no volem un procés, senyora Vergés, per no tenir de què parlar, sobre què ser sobirans, que per nosaltres el procés és parlar de quin país volem i de quina sanitat volem i de quin sistema públic de sanitat volem.

La presidenta

Cridem a votació.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.) Senyor Lucena...?

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. M'agradaria tenir trenta segons per al·lusions al Partit dels Socialistes de Catalunya i a persones que no estaven en el Ple quan ha intervingut la senyora Borràs.

La presidenta

Trenta segons. Ja pot.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé, gràcies. Miri, senyora Borràs, quan vostè es dirigia al faristol, la veritat és que em temia el pitjor i desgraciadament la seva intervenció m'ho ha confirmat. Jo crec, de debò, que un pot ser irònic, contundent, però el que penso que no hauríem de fer mai en una cambra tan solemne com la del Parlament de Catalunya és tenir mal estil. I el Grup Socialista lamenta profundament el mal estil que vostè ha tingut avui.

Gràcies.

(Aplaudiments. Carme Pérez Martínez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Pérez...?

Carme Pérez Martínez

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carme Pérez Martínez

Molt breument. Miri, senyora Borràs, jo crec que prevaldre's de la immunitat parlamentària per falsament injuriar i calumniar dona una idea de la seva mesquinesa i de la mesquinesa amb què el seu grup parlamentari està tractant a tots els professionals de la sanitat, entre els quals jo em compto, perquè agraeixo molt que m'hagi tractat com a doctora, cosa que vostè no és, i potser això explica un greu desconeixement de la sanitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Meritxell Borràs i Solé demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Borràs...?

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies..., gràcies, presidenta.

La presidenta

Per al·lusions, suposo.

Meritxell Borràs i Solé

Sí, evidentment. Un parell de coses: la realitat és que el 88 per cent dels usuaris de la sanitat pública opinen que tenim una bona sanitat. Aquesta és una realitat que vostès no ens poden desmentir. La veritat a vegades és incòmoda, però diguin-me amb què els he faltat. He fet simplement la lectura de premsa i de les realitats que hi han en aquests moments.

I, respecte a l'informe que he llegit, entenc que la molesti, puc entendre que la molesti, però és una realitat que vostè té, i, per tant, és aquí. I una altra cosa, vostè serà metge, en aquesta cambra hi ha gent de totes les especialitats, de totes les formacions. Jo sóc de l'àmbit sanitari, farmacèutica, em sembla que em dona el mateix dret que a vostè parlar sobre la matèria.

Gràcies.

(Aplaudiments. Carina Mejías Sánchez i Jordi Turull i Negre demanen per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías i després, senyor Turull. Senyora Mejías...?

Carina Mejías Sánchez

Sí, gràcies, presidenta. Per demanar la votació separada i lectura... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, si us plau. Silenci, si us plau! Un moment, senyora Mejías. (*Pausa.*)

Carina Mejías Sánchez

Sí, volíem demanar la votació separada i la lectura de punt 2.a i b. La votació separada també del punt c, per altra banda, i la votació separada i lectura del punt 10.

La presidenta

D'acord, gràcies. Senyor Turull...?

Jordi Turull i Negre

Sí, gràcies, presidenta. Nosaltres demanaríem votació separada del punt 2.a, 2.c, el 4, el paràgraf, el 6.a, 6.b, el 8, el paràgraf... (*Veus de fons.*) No, no cal que els llegeixi, no.

La presidenta

El 4?

Jordi Turull i Negre

El 4, el paràgraf; el 6.a, 6.b...

La presidenta

El 6.a i 6.b?

Jordi Turull i Negre

El 6.a, 6.b, el 8, també el paràgraf, abans d'entrar als punts, i el 8.c.

La presidenta

D'acord. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez...?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, també per demanar votació separada dels apartats 5.b, 9 i 10 bis, i també lectura del punt número 1.

(*Eva Granados Galiano demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Granados...?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada també del punt 3, del punt 8.a, b i c, punt 9 i punt 10 bis.

La presidenta

Anirem fent a poc a poc per si ens saltem algú.

Votarem el punt 1, però en donarem, primer, lectura.

El vicepresident segon

Punt 1: «El Parlament de Catalunya reprova l'actuació del conseller Boi Ruiz per la seva gestió al capdavant del Departament de Salut que ha provocat una reducció de la qualitat i seguretat assistencials, la degradació dels serveis sanitaris de titularitat pública, l'augment del temps d'espera i ha precaritzat les condicions de treball dels i les professionals propiciant la seva fugida del sector i posant en risc la necessària continuïtat i renovació generacional. La seva gestió ha generat rebellió entre els usuaris i crítiques unànimes dels professionals i experts del sector.»

La presidenta

Passem a votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Passem al punt 2.a, que també s'ha de llegir –2.a.

El vicepresident segon

2.a: «Garantia que el cent per cent del pressupost de 2014 d'aquests centres es destini únicament a prestacions de serveis sanitaris del 2014.»

2.b: «Compromís de recuperar en les partides pressupostàries destinades a salut en un màxim de tres anys els 1.600 milions d'euros retallats en despesa sanitària de 2010 a 2014, així com la despesa *per capita*.»

La presidenta

Votem 2.a i després el 2.b.

Votem 2.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el 2.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el 2.c –2.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 68 en contra i 19 abstencions.

Ara votem el punt 4, el primer paràgraf –el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara la resta del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 67 en contra.

Votem ara el punt 5.b –5.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 68 en contra i 18 abstencions.

Votem la resta del punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 6.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el 6.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara del punt 8, els paràgrafs a i b –del punt 8, els paràgrafs a i b. Es poden votar conjuntament? Si? (Pausa.) Per tant, a i b.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 42 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el 8.c –8.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 68 en contra i 35 abstencions.

Votem ara el 10 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 68 en contra i 36 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació. (Veus de fons.) No?, no? (Veus de fons.) Un moment... –un moment, un moment.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Sí, senyora Mejías...?

Carina Mejías Sánchez

Nosaltres havíem demanat la lectura i votació separada del punt 10.

La presidenta

Del punt 10? (Pausa.) D'acord –d'acord. Doncs, primer votarem el punt 10 i en donem lectura.

El vicepresident segon

Punt 10. «Constituir en un termini màxim de dos mesos un grup de treball Govern-Parlament específic per valorar i debatre els diversos projectes de col·laboració, concertació i concentració de serveis assistencials que el Govern ha posat en marxa i en els quals es vol integrar l'ICS, junt amb altres empreses de titularitat pública o privada amb o sense afany de lucre. Aquest grup de treball ha de vetllar per garantir la transparència del procés, per la seva adequació a la legalitat i per garantir la qualitat i continuïtat del sistema públic de salut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.»

La presidenta

Votem aquest punt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

I votem ara la resta de la moció que crec que és el punt 7. El punt 7 no s'ha votat –el punt 7 no s'ha votat. (Veus de fons.) Sí, sí... S'ha votat el 8, el paràgraf, i l'a i el b. S'ha votat tot a excepció del punt 7. (Veus de fons.) Bé, el paràgraf, no, però el 7 tampoc, eh? (Pausa.) D'acord. Doncs, llavors què? Votem... (Pausa.)

Votem el punt 8, paràgraf. Votem el punt 8...

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

I votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

I em diuen que faltava el paràgraf del punt...? (Veus de fons.) Dos, 6. Queden per votar el paràgraf del punt 2 i el paràgraf del punt 6. D'acord? (Pausa.) Podem votar-los conjuntament? (Pausa.)

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 61 vots a favor i 68 en contra.

I hem acabat aquesta moció.

I s'aixeca la sessió plenària, perquè ara comencem la sessió específica.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i quatre minuts.

SESSIÓ NÚM. 38

La sessió s'obre a les sis de la tarda i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenya-ment, de Salut i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimen-tació i Medi Natural.

La presidenta

S'obre la sessió específica.

Procediment

per a elegir un senador o una senadora
que ha de representar la Generalitat
al Senat (tram. 280-00002/10)

Procediment per elegir un senador o una senadora que ha de representar la Generalitat al Senat. (*Remor de veus.*)

De conformitat amb la Llei 6/2010... Si us plau, se-nyors diputats, senyores diputades, queda un punt; de-mano una mica de tranquil·litat i de silenci. De confor-mitat amb la Llei 6/2010, que regula el procediment de designació dels senadors que representen la Generali-tat al Senat, un cop presentada la candidatura per a la designació de senador i havent dictaminat favorable-ment la Comissió de l'Estatut dels Diputats a la ses-sió del passat 18 de juliol, d'acord amb l'article 4.3 de l'esmentada Llei 6/2010, proposo a la cambra el nom del candidat a ser designat senador en representació de la Generalitat: el candidat és el senyor Salvador Sedó i Alabart.

Passem a la votació. Els recordo que la votació se-rà electrònica i secreta, d'acord amb l'article 5.2 de la llei. Els serveis de la cambra... (*Veus de fons.*) Un moment, que els serveis de la cambra ho tinguin tot a punt. D'acord? (*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Nosaltres volíem demanar ex-plicació de vot.

La presidenta

Doncs, endavant.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Bé, ara tornem a desig-nar senadors en nom de la Comunitat Autònoma de Catalunya en el Senat i tornem a constatar que hi ha la voluntat d'aquesta cambra d'excloure un dels grups de la cambra d'aquesta designació, que és Ciutadans.

Com vostès saben, durant nou legislatures..., de les nou legislatures, en vuit legislatures es va portar amb normalitat un tipus de designació; tècnicament hi han, com vostès saben, dues fórmules de fer-ho, i normal-ment durant vuit legislatures va ser d'una manera. Cu-riósament, quan a Ciutadans li correspon un senador, amb aquesta aritmètica parlamentària que s'ha aplicat històricament durant gairebé trenta anys, resulta que es canvia el sistema, perquè hi hagin dos senadors de Convergència i Unió.

Per tant, nosaltres volem manifestar i que els ciuta-dans de Catalunya coneguin la realitat: en la designa-ció de senadors d'aquesta cambra, expressament, hi ha un pacte polític per excloure un grup parlamentari que passa de tres diputats a nou i que hauria de tenir avui un senador a les Corts Generals.

Per tant, nosaltres no participarem, lògicament..., no per una qüestió personal, en aquest cas, amb la perso-na designada, perquè tot això participa d'un *hearing*, sinó perquè creiem que hi ha una falta de responsa-bilitat també per part dels grups de donar pluralitat a aquesta cambra i representació dels catalans a les Corts Generals.

Molts que s'omplen la boca de representar Catalu-nya haurien de tenir clar que Catalunya és plural i que, aquí, vagin vostès acostumant-se que cada cop hi haurà més pluralitat. Potser en aquesta legislatura poden fer «virgueries» per canviar les restes o la llei d'Hondt, però a la legislatura que ve potser no ho po-den fer, amb la qual cosa potser que s'acostumin vos-tès que en aquesta cambra Catalunya serà plural, que hi han sis grups parlamentaris, un grup mixt i potser més grups parlamentaris.

Amb la qual cosa volem posar de manifest aquesta po-sició, i esperem i desitgem que en següents legislatu-res no hi hagi cap manera d'estafar, enganyar, canviar, moure la boleta, per acabar exclouent un grup parla-mentari. Esperem i desitgem que algun dia tinguem també en nom dels catalans un representant de Ciuta-dans a les Corts Generals, un representant, en definiti-va, no del nostre partit, sinó del grup parlamentari que representa, doncs, 300.000 catalans.

Gràcies.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. En tot cas, és per negar la major. Al nostre grup, en cap moment, Ciutadans, en el moment en què s'havia de triar un nou senador, s'ha dirigit per dir-los que creien que els tocava un senador. En segon lloc, es podia entendre perquè nosaltres presentem un candidat, però si tant creu el que ha dit el senyor Ri-vera, doncs, el que hauria d'haver fet és presentar un candidat a senador, perquè això no és un «apanyo» en-tre partits, sinó que això és una resolució (*remor de veus*)..., això és una resolució del Parlament de Ca-

talunya, que es vota al Parlament de Catalunya, que s'aplica la democràcia i que el que surt més votat és designat senador en representació del Parlament de Catalunya. És així, senyor Rivera. És la democràcia.

La presidenta

Passem a la votació. Recordo que és electrònica i secreta i que farem una primera votació tots els diputats.

Comença la votació.

Passem a una segona votació, només la senyora Rovira i el senyor Turull.

Comença la votació.

I ara fem una tercera votació, només el senyor Turull.

Comença la votació.

Queda designat com a senador, en representació de la Generalitat de Catalunya al Senat, el senyor Salvador Sedó per 95 vots a favor i 31 abstencions.

Ara sí que s'acaba la sessió. És l'última sessió del quart període de sessions d'aquesta legislatura, i l'únic que els vull desitjar és uns dies de descans, que agafin forces renovades, perquè el proper quadrimestre serà, segur, molt interessant i positiu. I, per tant, els demano que descansin, que reposin forces i que tinguin unes bones vacances amb les famílies.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i deu minuts.